

STAR TREK
NEW
GENERATION

Diane Duane

Temné zrcadlo

Kapitola první

Jsou části vesmíru, kde i lidské, věčně optimistické srdce sotva pocítí, že je vítané. Hvězdné pole mezi neobydlenými světy ozařují bohaté vlny a proudy světla, ale v těch vzdálených okrajích Galaxie, kam lidská společenstva dosáhla teprve nedávno, je toto pole chladné a bledé. Tady hvězdy svítí jen nejasně a slabě – milión světelných bodů srdce světa blikajících v nekonečné dálce. Jejich zář zastínily mraky tmavé hmoty mezi hvězdami a zůstala jen nezřetelná studená mlha, kterou stěží zahlédnete, podíváte-li se jinam. Pozorovatel se však těžko dokáže podívat jinam. Pohled na nekonečnou prázdnotu ho nutí přemýšlet o tom, jak malá je galaxie ve srovnání s hloubkou temnoty, která ji svírá, jak nepatrné je i Místní seskupení a další galaktické skupiny i supergalaxie. Tma drží na samé hranici vesmírné integrity další vesmíry. Je jich bezpočet a všechny se propadají do nejtemnější temnoty. Temnoty entropie, která číhá a čeká na svůj čas.

V těchto vesmírných pouštích je jen několik osamocených oáz. Jednou za půl milionu kubických parseků snad naleznete hvězdu, která dokázala v zápasu s prázdnotou zplodit čtyři planety, ale v nekonečném prostoru kolem nebude nic. Jen pustina a v dáli zachvěv světla ze srdce obydlených světů. I světlo je téměř tmavé, nestálé a nové před vesmírem, kde panovala po neznámou dobu jen nepojmenovatelná tma, uchovávaná v sobě světlo ještě nezrozené až do prvního velikého smíchu. Výbuchu nové síly a hmoty v mlčenlivém, starém vakuu.

Tady, vysoko nahoře nad velkou Galaktickou průrvou, se zdá světlo nejmenší zřetelné a tma není temnotou prachu nebo dálky, ale prosté nicoty. Tímto směrem se vydává jen málo myslících bytostí a pozorovatelé jsou zde vzácnější než hvězdy. Občas ale něco prolomí vyprahlost temné pouště. Vzdálený záblesk, stříbřitý lesk, který roste a přibližuje se jako vzpomínka v setmělé mysli, kterou jsme hledali a náhle se nám vynořila. Jestli má pozorovatel čidla schopná zaznamenat a předat zprávu, užívající nejen loudavé světlo, ale třeba i tachyony, pak uvidí, jak věc roste a probleskne kolem něho s červenou jiskrou na zádi a zelenou na hvězdné přídi. Na trupu lodi jsou tmavé znaky NCC 1701-D. Vzpomínka rychle mizí ve tmě a za ní její dědictví po silovém poli, duhová stopa. Osamělý vyslanec mnohotvárnosti známých světů, hned tu a hned tam, vynoří se ze tmy a opět v ní mizí: Enterprise pokračuje na své cestě.

Jean-Luc Picard odstoupil od plátna a podíval se na chvíli stranou do tmy, která se valila za oknem jeho kabiny. Téměř cítil její hustotu. Zvláštní, prázdnotu a přece těžkou a tíživou moc tmy, jaká může být jen tak daleko od života a světla obydlenějších částí Federace. Byli až na vzdálených výspách prostoru a re-

lativní prázdnota věcí tu mrazila. Právě v takových chvílích se jeho myšlenky obracely jinam, k oblastem, kde bylo tepleji a on se cítil jistější, přestože věděl, že pocit nejistoty ve tmě je jen subjektivní. Picard se znal příliš dobře, aby takové pocity ignoroval, i když se zdají zbytečné. Rád se vracel v myšlenkách k domovu, ke krbu své mysli.

Otočil se k plátnu. Obvykle se o krajiny nepokoušel, a už vůbec ne o to, aby je maloval z paměti. Když o tom dnes přemýšlel, hned se rozhodl, že to tentokrát zkusí.

Maloval les v Luberonu nedaleko domovských vinic. Slunné ráno nejčasnějšího podzimu – dalo se to uhadnout podle stromů. Zeleň bříz a dubů v lese už neměla jarní jas, ale byla unavenější, jemnější a smířenou zelení listů, které již brzy začnou měnit barvu. Tu a tam byl v doteku břízy proti tvrdé modři nebe žlutý list, tiše zrazující léto a přivolávající změnu. Úplně stejně jako se v přírodě věci proměňují, jemně, list za listem. Počátky jsou „tak malé a sotva znatelné“, říká básník, a přesto se nám zdají tak velké, že náhle vzhledneme a zpozorujeme je.

Pod lehce zrádnými břízami a duby leží plochy stínů a světla. Tam, ve stínu dubu, je motýl. Jasně ozářený zlomkem slunečního světla, které propustila neopatrná větev. Malá skvrna jasu zachycená ve vzduchu. Hnědý lesní motýl s širokým bílým pruhem se snaží na mýtinu mezi stromy. Nic jiného se nezachvěje, žádný vánek v lese, žádný pohyb, jen dokonale nehybné, rozpouštějící horko. Právý počátek doby, kdy dozrávají hrozny. Přesný začátek podzimu, prvotní chvíle, kdy se země zklidňuje k odpočinku.

Picard ustoupil a podíval se. Mezi horními větvemi prosvítá ostrá modř léta na jihu Francie. Na tlumeném pozadí se místy ukáže větev vysoké borovice. Až na dotek světla ve vzduchu a modrou nad stromy bylo vše jemné a nejasné. Na zemi ležel dlouholetý nános hnědé. Picard mu věnoval hodně času. Chtěl, aby vypadal co nejpřesněji. Špatné světlo, mnoho detailů nebo příliš málo, a všechno by dopadlo jinak. Vyměnil štětec, dotkl se jím barvy na paletě, osušil jej a přidal trochu světla na motýlí křídla. Teď byla zlatavější, bylo na nich méně bílé.

Znovu odstoupil a nechal oči, ať samy zhodnotí malbu. Světlo, teplo a pocit klidu, přesný protiklad ke všemu, co bylo venku.

Uhnul pohledem stranou. Vzpomněl si na velkého filosofa, který se kdysi, tam doma, podíval na řinčící tramvaj uprostřed hluku ulic a shonu města, a napsal: „Ticho těch nekonečných prostor mě k smrti děší“. Musel to být opravdu muž schopný naslouchat tichu, tomuto tichu, když je zaslechl v hluku a rámu civilizace. Zde nahoře nemusí být uši tak citlivé. Stačí se jen na okamžik otočit od práce nebo zábavy a mračna hvězd ti připomenou, jak jsi maličký, jak daleko jsi od všeho, co jsi kdysi měl rád. Picard věděl, co by mu filosof připomněl: že od ni-

čeho není vzdálen dál, než je tepna na jeho krku. Vše nese v sobě, on i okolní věci spolu koexistují. Někdo by se možná nad takovým rozporem pohoršil, ale Picard se jen usmál. Znal uvažování filosofů a sáhl pro další štětec.

Ode dveří se ozval, signál. „Vstupte,“ řekl.

Poručík Dat vešel dovnitř a zaváhal. „Neruším, kapitáne?“

„Vůbec ne.“ Picard odložil vybraný štětec a vzal si jiný, užší, s vějířovou hranou. Dat obešel plátno a se zdviženým obočím čekal na souhlas. Picard přikývl. Dat se podíval a řekl: „Ach. Ladoga camilla. Neboli Limenitis camilla podle starší Linnéovy klasifikace.“ Ted' zvedl překvapeně obočí Picard. „Je to tak zřejmé?“ Na plátně to byl pouhý čtvereční centimetr barvy, jen několik nejasných tahů štětcem.

„Ten lomený bílý pruh je jasně určující, kapitáne.“

„Pane Date,“ řekl Picard a zavrtěl hlavou. „Chápu jakou radost vám přináší získávání informací. Ale jistě budete souhlasit s detektivem, že mysl je jako uzavřená místnost, do níž se vejde jen určitý počet informací. Co vás přimělo hledat informace o motýlech na Zemi, když jistě existuje mnoho důležitějších věcí, které vyžadují stejnou pozornost?“

„Člověk není živ jen chlebem,“ řekl Dat. „Tak to aspoň říká Keiko O'Brien. Doporučuje motýla jako výborný příklad ‚zvuku tlesknutí jedné ruky‘.“

Picard se lehce usmál. „Asi má pravdu. Je to jedno z mála vysvětlení koanu, které má pro mne smysl. Přesto připouštím, že jsou i takoví, kteří tvrdí, že hledání smyslu v koanu je nesprávné. Vy jste mi však přišel říct něco jiného.“

„Ano, pane. Před hodinou nám signalizovala hlavní skupina Lalairů. Předpokládají, že za další hodinu budou v dosahu přenosu.“

„Výborně. Je připravena kabina pro specialistu výpravy?“

„Geordi řídí poslední fázi instalace, kapitáne. Říkal, že ještě potřebuje nějaké ‚píšťalky a zvonky‘.“ Dat se díval na Picardovo plátno a vypadal trochu překvapeně. „I když vím, že tihle specialisté se orientují podle zvuku, netušil jsem, že zvonky a píšťalky pro ně mají nějaký zvláštní význam.“

Picard se usmál. „Pan LaForge chtěl asi říct, že velitel...“

Jeho kabina musí mít víc než jen obvyklé vybavení. Požádejte ho, aby se mi ohlásil, až skončí.“

„Jistě, pane.“ Dat se ještě chvíli díval na obraz. „Podzim?“

Picard přikývl. „Podle čeho usuzujete?“

„Bílý admirál dorůstá takové velikosti až na konci léta. Také světlo naznačuje zvýšenou sluneční deklinaci na podzim, a ještě barva listů. Tento úsudek je ale subjektivní a může být závislý na individuálním rozdílu ve vnímání barev. „Motýl je však diagnostický.“

Picard se skrytě usmál. „Motýlům se říkává různě, ale takhle sotva. V pořádku, pane Date. Za chvíli se k vám připojím. Jakmile začnete s obvyklou výměnou informací s Lalairy, vyřídte prosím mé po-

zdravy Laihe. Rád bych s ní promluvil dřív, než budou pokračovat v letu.“

Dat přikývl a odešel. Picard se vrátil k plátnu. Zkoumal je, nechával myšlenky poletovat volně jako motýla na mýtině mezi stromy. Teplo, šikmé světlo a ticho, sladká nehybnost mezi stromy, kde se natahoval pozdní zimolez. Takové místo by Lalairové jistě rádi navštívili, ale pro ně by nemělo valnou cenu.

Říkali si Lalairové, nebyl to však jeden druh, ale společenství celých stovek druhů. Mluvili směsicí výpůjček z nejrůznějších planetárních jazyků, se zmatenou gramatikou a neuvěřitelnou sémantikou, která byla i pro vesmírný překladový počítač zlým snem. Ať jste se snažili sebevíc, nikdy nebylo možné přeložit jejich jazyk přesně. Mezi národy Federace se jako jediní dali označit za „rasu“ ve starém smyslu toho slova – byli skupinou, jež si zvolila vlastní způsob života.

Byli to cestovatelé. V mohutných, podivně konstruovaných lodích se vydávali ve velkých nebo malých skupinách až k nejvzdálenějším okrajům známého prostoru a nikdo nevěděl, jak dlouho už to dělají. Jedině oni znali a navštěvovali tyto oblasti, kam se před nimi nikdo neodvážil, ale získat od nich správné navigační informace bylo obtížné. Pro lokalizaci v prostoru byl jazyk Lalairsa příliš dvojsmyslný. Lalairové chápali koordinační systémy, ale užívali svůj vlastní, který jako by se náhle měnil a údaje v něm byly pro nezasvěcené k ničemu. V každém případě se zdálo, že nemají velký zájem sdělovat informace tizhne. To slovo užívali pro národy žijící na planetách a mělo trochu pohrdavý, ale i laskavý nádech. Lalairové je užívali stejně, jako když někdo mluví o dítěti svého příbuzného, které se bojí vylézt z ohrádky. S ostatními vesmírnými cestovateli se stýkali a obchodovali, jednali s nimi srdečně, ale vždy byla patrná určitá bariéra. Pocit, že si zvolili lépe než ostatní, a že je trochu litují.

Jistě, byli svobodní. Jiné národy neznali takovou svobodu. Tím, že Lalairové nebyli vázáni žádnou planetární kulturou, mohli svobodně cestovat kamkoli chtěli a obchodovat s každým. Neuzavírali žádná spojení a dohody, neměli žádné závazky. Klidně přijímali zboží od Ferengů nebo Romulanů, zboží Federace nebo kohokoliv jiného. Dávali za ně vzácné rostliny, zvířata, minerály, výrobky a věci jinde neznámé a nevídané. Potom zmizeli do neznáma, aby se opět objevili tehdy a tam, kde sami uznali za vhodné. U Lalairů byla jistá jen jediná věc, že se vždycky dostaví na setkání, které si dříve domluvili, ať bylo obchodní nebo jen společenské. A tentokrát přijdou zase.

Picard ještě několik minut čistil štětky i sebe – kdykoli potřeboval správný odstín, roztíral barvu na plátně palcem a nedokázal se to odnaučit. Bral si právě vršek uniformy, když se z komunikátoru ozvalo: „Kapitáne?“

Zase Dat. „Ano?“

„Pan LaForge dokončil práci na kabině specialisty výpravy a za chvíli se k nám velitel přenes.“

„Výborně. Sjedou k vám a přivítám ho. Picard končí.“

Vstoupil do transportní kabiny číslo šest a uviděl velitele O'Briena, jak se zamyšleně sklání nad transportním panelem. „Nějaký problém?“ zeptal se Picard.

O'Brien zavrtěl hlavou. „Jen úprava ladění. Velitel má na sobě generátor pole, který ho chrání v našem prostředí. Přestože jsou analýzy v transportéru velmi důkladné, nerad bych jeho oblek poškodil.“

Picard zdvihl obočí a čekal. Ještě malou chvíli a O'Brien byl spokojený. „Začínám přenos,“ řekl a dotkl se panelu.

Uprostřed záření a bzučení transportního efektu se náhle objevil stín. Zformoval se horizontálně asi čtyři stopy nad podlahou kabiny. Záření pomalu sláblo. Na pohyblivém levitačním nosiči leželo něco, co vypadalo jako delfín na skleněném, palec silném obalu. Vypadalo to tak, dokud delfín nezdvihl ocas na pozdrav a „sklo“ se pohnulo a lehce zavlnilo. Byl to jen povlak vody na delfínově kůži, který kolem něho udržoval malý generátor pole prostředí, uvázaný u ocasu. Delfín zapískal a z vesmírného tlumočníka se ozvalo: „Bonjour, M'sieur Capitaine, permettez bord?“

Picard se usmál. „Qui, et bienvenue, M'sieur Commandant! Máte nějaká zavazadla?“

„Přišla nákladním transportérem pět,“ řekl O'Brien. „Odtud jdou přímo do velitelské kabiny.“

„V pořádku. Chcete se na ně podívat, veliteli?“

„Jistě, děkuji vám.“ Delfín mávl ocasem dolů, trochu se nadzdvihl a mechanismus zpětné reakce povrchu levitátoru opakoval jeho pohyb tak, že se zdálo, jako by delfín na svém nosiči plaval vzduchem ke dveřím. „Než se zeptáte, kapitáne,“ řekl velitel, „je to „Uííí“ nebo tak nějak. Zbytek je rodinná přezdívka a částečně úřední název, ale to není důležité.“

„Děkuji,“ řekl s ulehčením Picard. Jak vyslovovat velitelské jméno ho trápilo od chvíle, kdy se poprvé podíval do záznamů Hvězdné flotily. Hwiii ih'ie-uUlak!ha' byl jedním z kytovců navigačního výzkumného týmu Hvězdné flotily. Delfín narozený na oceánském satelitu Omicron Pět, kterému dřívější badatelé Hvězdné flotily říkali Triton Dva. Po vynikajících studiích na Harvardu a Sorbonně se Hwiii zapsal u Hvězdné flotily, aby mohl pokračovat ve studiu „čistých hyperstrun“ v dalekém vesmíru, a přál si být co nejdál. Když prožil několik let v kosmických základnách na okraji Federačního prostoru, Hwiii si vyžádal volno, aby mohl cestovat ještě dál, a když dostal svolení, zařídil si cestu do prázdného prostoru nad Velkou průrvou na lodi Lalairů. Pro zkoumání struktury nadprostorových superstrun to bylo dokonalé umístění. V prostoru nebyly žádné hvězdy, planety, dokonce ani tmavá hmota. Nic, co by způsobilo dvojznačnost výsledků, jež musí být naprosto přesné.

Tohle všechno znal Picard ze záznamů, ale měl dost zkušeností se specialisty výprav, aby věděl, že ty nejzajímavější nebo nejdůležitější podrobnosti pro jakýkoliv zadaný úkol v záznamech nenajde. Picard jen doufal, že takové informace získá od Hwiiiho

dřív, než ho převede někam jinam. „Líbilo se vám u Lalairů?“ zeptal se, když vstoupili do turbovýtahu. „Paluba pět.“

Hwiii se zasmál. „Líbilo se mi tam jako každému, na koho se dívají a nechápou smysl toho, co dělá. Pro ně jsem byl něco zvláštního.“ Zdálo se, že se usmívá. Jeho ústa se sice smála pořád, ale v očích měl nový lesk. „Já jsem na to zvyklý, ale u Lalairů to bylo jiné. Chovali se ke mně tak, jako bychom se asi chovali my, kdyby se k nám někdo přišel učit dychat. Považujeme to za samozřejmost a každý, kdo by se chtěl stále bavit jen o dýchání, by nám připadal trochu divný. Lokalizace a umění navigace jsou jim vrozené a nechápou, že je někdo může oddělovat od ostatních životních otázek. Je to jako studovat vaření a přitom se nezajímat o jídlo.“

Picard potřásl hlavou. „Prohlížel jsem si poslední zprávu od Laihe a musím přiznat, že jsem jí jen stěží rozuměl. Zdá se, že se něco děje s koordinačním systémem, ale počítač si s překladem neví rady stejně jako já. Nejsem si jistý, co nám vlastně Lalairové sdělují, jestli se ztratili oni nebo my. A navíc, jak jsme se mohli ztratit, když nás s použitím svého koordinačního systému bez problémů našli?“

Hwiii zamával ploutvemi – delfíni pokrčení ramen. „Jestli chcete, kapitáne, tak se na tu zprávu podívám. Nemohu vám však zaručit, že z ní budu moudřejší. Všechny překlady z Lalairsa jsou jen přibližné.“

Vystoupili z turbovýtahu, zahrnuli za roh a minuli několikery dveře v oddělení hostů. U dalšího vchodu stáli Geordi LaForge a Dat. Geordi si pozorně prohlížel dveře trikodérem.

„Pánové,“ řekl Picard, když k nim přistoupil. Geordi vzhledl od trikodéru a usmál se na kapitána. „Jedna z mých lepších věcí, kapitáne,“ řekl. „Musím se sám pochválit.“

„Pánové, velitel Hwiii. Veliteli, pánové LaForge a Dat.“

„Těší mě, veliteli,“ řekl Geordi. Dat trochu sklonil hlavu a vyrazil několik ostrých mlasknutí a písknutí, ukončených táhlým zakvilením.

Tentokrát to bylo jasné – Hwiii se usmál. „Výborný rybí hlas a tritonský přízvuk, veliteli. Zaslechl jsem východní modulaci, máte asi záznam z K!eeee?“

„Myslím, že ano,“ řekl Dat. „V kursu o delfínech uvádějí K!eeee jako zdroj epické poezie kytovců.“

„Jistě. Váš přízvuk to ukazuje.“ Hwiii se podíval otevřenými dveřmi do kabiny. „Tohle je opravdu moje?“

Picard se také podíval a zapůsobilo to i na něho. V kabině nebyl žádný nábytek, jen voda a na podlaze písek. Silové pole, které měl na sobě Hwiii, ale silnější, drželo za otevřenými dveřmi vodu rovně jako tabuli skla. V bledém písku kořenily vodní rostliny. Vysokými hnědými stuhami mohutných chaluh prostupovaly vlasy vyššího, štíhlého a průzračně zeleného vlnivého kapradí. Mezi chaluhami probleskovala studená modrá světla. Objevovala se a znovu mizela v rytmu proudící vody. U stropu kabiny nad zvlněným mořským povrchem zářilo světlo, připomínající slunce. Jediné, co do této zdánlivé nehybnosti nepatřilo, byla okna. Za nimi se otvíral pohled

na vesmír s hvězdami, k nimž loď letěla. Pro delfína zvyklého na vesmírné cesty to však nebylo nic nového.

„Částečně je to umělé,“ řekl trochu omluvně Geordi, „ale v biooddělení udržují kultury většiny velkých chaluh a mořských řas pro případ hydroponické podpory při výrobě kyslíku. Něco jsem si u nich vyzbral a biologové mi několik druhů naklonovali.“

Hwiii si chvíli tiše povídal v delfinštině a pak řekl: „Pane LaForgi, to je nádherná! Srdečně vám děkuji. Často jsem musel plavat v něčem, co se podobalo motelovému pokoji.“

Picard se rozesmál. „Omlouvám se, veliteli, ale když pak jste byl naposled v motelovém pokoji?“

Oči ve stále rozesmáté tváři zářily. „Nesmějte se, kapitáne. Někdy se i specialista Hvězdné flotily musí stát kvůli reklamě cestovní hračkou. V mém případě spíš makrelou.“

Picarda napadlo, že tenhle odborník dělá společnosti zajímavější reklamu než dvounožci nebo některé neznámé druhy. Tušil, že si to Hwiii uvědomuje a bere to s humorem. „Jídlo vám tu bude chutnat,“ řekl Picard. „Naše syntezátory si poradí i s čerstvou rybou.“

Hwiii se zasní. „Přál bych si, aby věděly, jak taková živá ryba skutečně chutná, kapitáne, ale bohužel to nedokážou. Aromatické estery prostě nejsou ty pravé.“

Picard se na okamžik zamyslel. „Musím uznat, že kaviáru občas něco schází...“

Hwiii se usmál. „Nevadí, kapitáne. Nemohu tady sice chytat ryby, ale doma zase nemohu dělat výzkum čistých superstrun. Je tam moc interferencí! Každá věc má své místo a ryby teď mohou počkat.“

„Rád bych s vámi probral vaše výzkumy, až budete mít čas,“ řekl Dat. „Zvlášť mě zajímá relativní čistota struktury hyperstrun v prostoru bez tmavé hmoty.“

Hwiii cvakl nazlobeně čelistmi. „Přál bych si, abych měl výzkumů k diskusi daleko víc. Když jsme se dostali do správného prostoru nebo spíš do správné oblasti vesmíru, Laihe se najednou rozhodla, že se vrátíme zpět k osídleným světům. Ve vesmíru dostatečně prázdném, aby odpovídal údajům, které jsem ověřoval, jsme byli jen jeden a půl měsíce. Nemám tedy mnoho nových informací ani poznatků, ale až budete mít volno, můžeme sníst pár ryb a popovídat si o tom.“

„Můstek Picardovi,“ ozvalo se z kapitánova komunikátoru. Dotkl se jej.

„Picard. Mluvte, Jedničko.“

„Zpráva od Laihe, kapitáne,“ říkal Rikerův hlas. „Ráda by s vámi mluvila... aspoň myslím.“

Picard se smutně usmál. „Hned jsem nahoře. Veliteli Hwiii, je všechno v pořádku?“

„Kapitáne,“ řekl Hwiii a zdálo se, že je úplně spokojený. „Budu tady šťastný jako mušle v bahně.“

„Jak se postupuje při určování stavu emocí u měkkýšů, veliteli?“ zeptal se nevinně Dat a následoval Picarda zpátky k turbovýtahu. Téměř si přál, aby

mohl zůstat a dovědět se, jak to Hwiii dělá, ale měl už jiné věci na práci.

„Hm, hm,“ ozval se pobaveně Picard, když se za nimi zavřely dveře turbovýtahu. „Můstek.“

Picard vstoupil a z prostředního křesla vstal velitel Riker. „Jestli se v tom jen trochu vyznám, kapitáne, zdá se mi strašně netrpělivá.“

„To je neobvyklé,“ řekl Picard. „Laihe se tak většínou nechová. Jak dlouho jí minule trvalo říct „ahoj“?“

„Asi deset minut,“ řekl Riker a lehce se ušklíbl. „Skoro stejně jako mně, než jsem pochopil, co mi vlastně říká.“ Picard pohlédl na Troi, sedící se založenými rukama ve svém křesle. Zdálo se mu, že je mírně pobavená. „Poradkyně?“

Troi pokrčila rameny. „Jen obecný pocit naléhavosti, nic víc.“

„Dobrá,“ řekl Picard a otočil se k obrazovce. „Spojte mě s Laihe, pane Worfe.“

„Spojení, kapitáne.“ Na obrazovce blikala vzdálená flotila Lalairů, v šeru sotva viditelná. Náhle se pohled změnil a objevila se malá kabina uvnitř lodi, vyzdobená asymetrickými závěsy z nějakého vzácně vypadajícího, tmavého materiálu s tlumeným leskem v záhybech.

Před jemně blýskavými záclonami nebo tapiseriemi – jestli se to tak jmenovalo – seděla Laihe. Bylá z rodu Huraentů. Druhu, jehož původní svět zničila před staletími přírodní katastrofa. Huraentům to příliš nevadilo, protože už dávno cestovali vesmírem s národy Lalairů. Vůdcem celé rasy, Laihe, se stával vždycky Huraen; podle nějaké dávné úmluvy a kvůli neznámé oběti, kterou Huraenti kdysi pro ostatní národy Lalairů přinesli. Byli vysocí a štíhlí, podobní hmyzu se složenými očima a mnoha nožičkami, většinou měli modrou nebo zelenou barvu. Tělo kryté chitinem měli prokládané nebo vyztužené složitými vzorci tvárných kovů či vrstvených plastů. Vypadali, jako by někdo vzal kudlanku nábožnou a dal jí trochu smutný, chápavý výraz, a ještě víc nožek, než může potřebovat i kudlanka. Huraenti byli dovední umělci a řemeslníci, technici s neobyčejným talentem, o nichž se říkalo, že pochopí během několika vteřin cokoli mechanického. Měli příjemnou, mírnou povahu, pěstovali interpersonální umění a z nich nejvíc řeč. Byli mnohomluvní a libovali si v tom. V jazyku Huarentů bylo všechno strukturované a jasné, Laihe však reprezentovala víc Lalairy než Huarenty a její jazyk to dokazoval.

„Milostivě buď pozdraven nejvznešenější interludium Picard hlavní velitel podmětné varování,“ řekla Laihe třením horního páru svrchních nožiček.

Zní to jako pozdrav, myslel si Picard. Will uhodl, že spěchá. „Zdravím vás co nejsrdečněji, Laihe.“

„Okamžitý vesmírný koordinační-status změněn ztracen zatracen zakřivení v nithwaeld na pouhou disfunkci dědičného katastrofálního impulsu!“ řekla Laihe. Tak to aspoň pochopil vesmírný tlumočník.

Picard přikývl a snažil se vypadat velmi ustaraně, což zase nebylo tak obtížné. „Omluv nás, Laihe, náš

tlumočník vynechal několik slov v poslední větě. Co znamená nithwaeld, prosím?“

„Ingwe. Neboli vláknitý.“

„Hyperstruny?“

„Souhlasná odpověď.“

Picard si s úlevou oddechl. Aspoň na tom se shodli. „Musíte mě omluvit, Laihe, zatím se jen nepatrně orientuji v teoriích hyperstrun. Mám to chápat tak, že se stane něco neočekávaného nebo nebezpečného s okolním vesmírem?“

„Souhlasí, kvalifikátor variační-oblast prostorové-vesmírné-polohové neudávající změnu-odvrácení-posun ztráta. Pozor! Změna!“

Najednou si Picard přál, aby vesmírného tlumočníka programoval James Joyce nebo Anthony Burgess. Nejlépe oba. Tvorba a způsob větné stavby i jazykové obraty Lalairsa by jim byly blízké. Picard pohlédl na Troi, ale ta jen zavrtěla hlavou. Worf řekl: „Počítač pracuje na plné obrátky, kapitáne. Víc nedokáže.“

„Chápu. Laihe, vaše prohlášení budeme samozřejmě analyzovat dál a odvysíláme jej Federaci. Mohla byste nám ještě říct, jak se projeví ten prostorový posun a popsat nám to podrobněji?“

„Potvrzení souhlasu, technický...“ Laihe spustila slovní vichřici, spojující známé výrazy a povědomá označení z fyzikální a astrofyzikální terminologie se slovy a frázemi, které Picard předtím nikdy neslyšel, a s kterými si nedokázal poradit ani překladatel. Laihe se nakláněla kupředu, horníma nožkama divoce kmitala a její kusadla nepřestávala pracovat. Na závěr řekla: „Dlouhodobý efekt, neznámý, nebezpečný, emmfózní, konečný.“

Picard se podíval na Troi a ústy udělal: emmfózní? Troi s široce rozevřenýma očima jen bezmocně zavrtěla hlavou.

„Laihe,“ řekl Picard, „přijměte naše díky. Pečlivě vaši radu zvážíme.“ Jen co ji vůbec pochopíme! „Jaká budou vaše opatření?“

„Posun nesnesitelné reality přirozeného života, obrat vydešených hvězd populace vnitřních světů ztráta posun změna času ztráta času migrace tizhne záhada hlavní útočiště... navrhuji podobné hvězdné vnitřní světy využití východisko odlet změna času ztráta času.“

„Pokud vás chápu správně, směřujete zpátky k obydlenějším oblastem,“ řekl Picard. „Přejeme vám šťastný let. Naše povinnosti nás v tomto prostoru ještě zdrží.“

Hlava Laihe se zahoupala ze strany na stranu, jako by nevěřila tomu, co slyší. „Posun nevypočitatelný nečekáný nejistota nebezpečí!“

Picardovi se zdálo, že jí rozumí. „Děkuji za vaše varování. Nejistota je součástí práce, kterou zde máme, i když to může být nebezpečné.“

Laihe se na něho lítostivě dívala. „Odlet okamžitý, přenos dat okamžitý, zabezpečení umístění, přejí všedobré.“ „Rádi přijmeme veškeré informace,“ řekl Picard. „Z našich databank vám nabízíme cokoli, co by vám mohlo nějak pomoci. Ještě jednou děkujeme za varování. Budeme se tím zabývat.“

Laihe přikývla. Tohle gesto znala a užívala. Pak zvedla přední nožku, obrazovka blikla a objevil se výhled na hvězdy s matnými záblesky početných lalairských lodí. Byly vzdálené tisíce mil, připravené k odletu.

Picard se odvrátil od obrazovky a zamyšleně si sedl na své místo. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se Rikera a Troi. Troi zavrtěla hlavou. „Rozhodně byla rozrušená, kapitáne, a ještě víc když začala s technickými údaji. Čím konkrétněji o problému uvažovala, tím jí připadal horší. Určitě se snaží dostat od tud své lidi co nejrychleji.“

„Nějaké návrhy?“ zeptal se Picard a pohlédl z Troi na Rikera.

Riker pokrčil rameny. „Těžko soudit bez znalosti vědecké problematiky, které se to týká. Kdybychom aspoň tušili, čeho se to týká.“

„Jistě, ten překlad...“ Picard si vzdychl. „Jakmile se ubytuje, požádám velitele Hwiiho, aby se na zprávu od Laihe podíval. Možná obsahuje nějaké idiomy, které počítač nesprávně analyzoval. Až si velitel udělá vlastní úsudek; poradíme se. Zatím budeme pokračovat podle plánu. Jak probíhá získávání dat?“ Riker měl co dělat, aby se neušklíbl. Picard to poznal a usmál se. Stejně jako ostatní i Riker měl rád všechno nové, ale jejich výprava nebyla příliš zajímavá. Hvězdná flotila je vyslala do prázdného prostoru, aby provedli výzkum vyzařování energie z celé oblasti Galaxie. Především se měli zaměřit na získávání důkazů podporujících současnou teorii, podle které se z jádra a vnitřních větví Galaxie někdy vymršťují ohromné gejzíry či laloky hmoty, obsahující elektrický náboj. Galaxie tím, mimo jiné, spoluvytváří strukturu a pohyb galaktických větví a dokonce snad přispívá ke zrodu nebo změnám hvězd v prostoru, kde „laloky“ hmoty a energie padají zpět na galaktický disk. Obvyklé výzkumné práce na Enterprise probíhaly paralelně s tímto úkolem, ale v této prázdné tmě nebylo téměř co zkoumat a Will Riker už toužil po něčem zajímavějším.

„Jde to pomalu, kapitáne,“ řekl Riker s křivým úsměvem. „To neříkám jen já. Veškeré známky výtrysku hmoty, které hledáme, budou jen nepatrné, i kdybychom na ně přímo narazili. Jsme ve vesmíru tak prázdném, že ocas komety by tu vypadal jako lavina. Ne víc než jedna subatomická částice na kubický terametr. Místa, kam výtrysk hmoty kdysi dopadl, vypadají úplně stejně, až na případný rozpad muonu a antimuonu; podaří-li se nám tyto částice v okamžiku rozpadu najít.“ Jeho úsměv byl už kyselý. „Moc velká kupka sena a v ní maličké jehličky.“

„Klíčem je trpělivost, jako obvykle,“ řekl Picard.

„Ale včera jsme tu měli trochu vzrušení,“ pokračoval Riker. „Chytili jsme dva antimuony bez kalhot, jeden za druhým. Fyzici v laboratoři to samou radostí hned oslavili.“

„Slyšel jsem o tom,“ řekl Picard. „Copak jste řekl plukovníci Hessian, že vám hodila zmrzlinu na košili?“

Rikerův klidný výraz se nezměnil, jen se trochu začervenál. Troi se usmála a otočila se k nim zády.

„Dobrá,“ řekl Picard, vstal a protáhl se. „Pokračujte, Jedničko. Najděte dost jehliček a flotila nás pustí z téhle procházky v kupce sena a přidělí nám něco zajímavějšího.“

Riker se v křesle zaklonil. „Možná to ani nebudeme potřebovat. Rád bych věděl, proč byla Laihe tak nervózní.“ „Určitě se to dozvíme,“ řekl Picard.

Kapitola druhá

Poradu udělali hned po výměně služeb. Riker se při zahájení trochu uculoval. „Mítink s občerstvením. Tím bychom mohli zavést nebezpečný precedens,“ řekl.

Picard se usmál. „Pokud civilizace znamená schopnost přijímat neznámé zvyky,“ řekl, „tak je klidně přijměte.“ Jídlo se při poradě podávalo jen jako projev pozornosti k hostu. Některé národy se u jídla ničím důležitým nezabývaly, ale kytovci – pokud se nestalo něco naprosto mimořádného – probírali důležité věci zásadně při jídle. Pro ně bylo jídlo to důležité, jediné, co bylo dlouho smyslem jejich života. Všechno ostatní – písně, lásku, zrození a smrt – považovali za pouhou hru. Vědci předpokládali, že před staletími se stejným způsobem dívali na vesmír i kytovci na Zemi. Když tritonské druhy kytovců vstoupily do Federace a objevily její zákony, pustily se s radostí do práce, ale na jídle jim záleželo pořád. Pohoštění na počest hosta se skládalo hlavně z ryb. Kambaly, mořská pražma, pstruh, čerstvý i uzený losos, třpytivé makrely a slanečky snad až příliš mnoha druhů. Picardovi to znovu připomnělo víkend na Zemi spojený s Nobelovou cenou, kdy myslel, že se na slanečka už nedokáže nikdy podívat. Raci, krabi i čerstvé mušle, všechno bylo tak dokonalé, jak to replikátor dokázal. Velitel Hwiii vplul dovnitř, rozhlédl se po té nádheře a vypískl radostí. „Prosím, vzhůru do práce!“ řekl.

Všichni se rozesmáli a naplnili si talířky. Hwiii si přinesl pár manipulátorů, jež užíval při práci na panelech upravených pro ty, kteří mají deset prstů. Picard se zájmem sledoval, jak si Hwiii vyhrnul své vodní „rukávy“ a vsunul ploutve do manipulátorů, z nichž okamžitě vyrazila citlivá kovová tykadla. Pět z každé rukavice. „Pod kůží obou ploutví je síť nervového přenosu,“ řekl Hwiii a zastířhal tykadly. „Přenáší sebemenší pohyby prstních kůstek na ovladače.“

„Cyklický kov?“ zeptal se Picard.

„Ano, jedinou opravdu pohyblivou částí je molekula s dlouhým řetězcem. Podobně jako u Clissmanovy samonastavitelné opěry, která se teď užívá u solárních plavidel. Hodí se mi to při těch reklamních cestách.“ Hwiii otevřel čelisti v typickém delfíním úšklebku. „Lidé se většinou nediví, že delfín mluví, ale šup – to je překvapení, když umí jíst vidličkou a nožem!“

„To si dovedu představit. Kaviár, veliteli?“

„Sám jste si ještě nevzal,“ řekl ctnostně Hwiii. „I u nás je nezdvořilé začínat dřív než hostitel.“

Picard servíroval bílou velrybu. „Bon appétit,“ řekl. Okolo probíhala jen nenucená zábava. Dat se vyptával Rikera na původní metody uzení lososů, Geordi se jako obvykle snažil o analýzu vína a jako obvykle na míle minul ročník. Každý se posadil a udělal si pohodlí. Hwiii se příjemně nadnášel na levitátoru

kolem kapitánovy židle. Bavili se o různých místech, starých známých a společných přátelích ze Sorbonny, došlo i na loňskou úrodu oliv v Provinci. Hwiii ale nedokázal nadlouho opustit své oblíbené téma a Picard ho ještě povzbudil. „Nejsem odborník,“ řekl. „Kapitáni vesmírných lodí si nemohou dovolit víc specializací, ale jestli tomu dobře rozumím, vy jste se rozhodl pro velmi kontroverzní práci.“

Ostatní poznali, že kapitán neformálně zahájil poradou, a začali jejich rozhovor sledovat. „Je kontroverzní,“ odpověděl Hwiii. „A řeknu vám upřímně, že někteří z mých kolegů mě raději vidí tady ve vesmíru, než abych jim ztěžoval život na sympoziích a ve vědeckých časopisech. Podle nich jsem trochu potíživista.“

„Ach ne,“ zašklebil se Riker. Picard se skrytě usmál. Veselý záblesk darebáctví v očích Hwiiiho prozrazoval, že se mu to líbí.

Hwiii se rošťácky podíval na Rikera. „Díky za důvěru, veliteli. Se mnou jsou opravdu potíže, ale zatím ještě není dost důkazů o tom, kdo má pravdu a kdo ne, takže nevím, jestli to za to trápení vůbec stálo.“

Odmlčel se, aby si ukousl kus makrely. „Hvězdná flotila nás najímá jako výzkumné navigační odborníky hlavně proto, že víme, kde jsme a nemusíme přitom hledat v mapách nebo tabulkách. Připadalo jim užitečné, aby naše umění využili při kosmických letech. Naše navigační a orientační schopnosti ve vodě závisí částečně na lokálních magnetických a gravitačních polích. Jakmile jsme se octli ve vesmíru, kde se účinnost polí ztrácí nebo se projevuje jen v mikrosilách, ukázalo se, že i tady dokážeme navigovat. Pozdější výzkum prokázal, že máme schopnosti vnímat a orientovat se podle struktury „hyperstrun“ v prostoru... Copak je tohle, prosím?“

„Mořská omáčka,“ řekl Riker a nabídl mu miskou. „Rajská šťáva s kořením.“

„Děkuji. Hmmmmmm. Abychom se vyhnuli přílišnému zjednodušení, řekněme že hyperstruny jsou hyperdimenzionální, nefyzikální struktury, na kterých je hmota a energie hmotného vesmíru zavěšena jako korálky. Nemají nic společného se známými strunami husté, „chladné“ hmoty, která se vznášá v reálném prostoru. Označení se však zdálo tak praktické, že zůstalo.“

Hwiii zkřížil příbor na talířku a chvíli jej pozoroval. „Zatím hyperstruny byly, nebo jsou, bez užítu. Prostě jsou. Předpokládalo se, že jejich vlastnosti – hustotu a podobně – ovlivňují události a objekty hmotného vesmíru jen okrajově, a uvažovalo se, zda by se hyperstrun nedalo využít jako determinantů „absolutního“ koordinačního systému. Ten by určoval pohyb a lokalizaci objektů hmotného vesmíru jako jsou hvězdy a planety. Moje matematická práce však jde

opačným směrem. Já věřím, že dřívější úvahy byly nesprávné, že hyperstruny jsou zásadně ovlivňovány objekty hmotného vesmíru. Dokonce tak, že je můžeme využít k předvídání vesmírných změn. Ještě jsem to neprokázal, ale výsledky mé teoretické práce zatím naznačují, že stane-li se něco s hmotným objektem, rezonuje v čase do minulosti i budoucnosti. Jako když uhodíte na strunu, která pak vibruje nahoru i dolů.

„To by se hodilo astrofyzikům, kdyby to byla pravda,“ ozval se Geordi. „Mohli by odhadnout, která hvězda bude novou, protože hyperstruny s ní „spojené“ by vibrovaly hvězdnou explozí ještě před výbuchem.“

„Přesně tak, pane LaForgi. S předvídáním budoucnosti se nám otevírají nekonečné možnosti, pokud jsou mé závěry správné. Bohužel, jsou tu komplikace.“ Hwiii se zašklebil a pohled na něho, jak se přímo těší na další „potíže“, vyvolal u Picarda suchý úsměv. „Čím je v oblasti víc hyperstrun a tedy i hmoty a energie, tím je složitější jejich identifikace a vyhodnocování dat, zvláště na kvantové rovině. Představte si, že místo jediné harfové struny vydávající jediný čistý tón a vibrující v klidném prostředí, slyšíte všechny struny najednou a každá hraje jiný tón.“

„Harmonické interference,“ řekl Dat. „Disonance, zvukové vlny, které se částečně nebo úplně ruší, chaotické sinusy...“

„Chaotické je to správné slovo,“ řekl Hwiii. „Slyšíte chaos, bzučení. Nic z něho nevychází jasně, především neslyšíte jedinou čistou notu. To datum, které potřebujete. Hmotná interference není takový problém, i když spolu hmota a hyperstruny nerozlučně souvisí. Čím víc však je v prostoru hmoty a energie, tím víc je tam hyperstrun, a tím je složitější rozlišit, co vlastně jednotlivé charakteristiky znamenají.“

„Takže studium čistých hyperstrun vyžaduje, aby pozorovatel byl tam, kde není mnoho hyperstrun, protože tam není hmota a energie?“ zeptala se Troi.

„Přesně tak, poradkyně. Naše výzkumy hyperstrun jsou stále v plenkách prostě proto, že ještě nikdo nebyl dostatečně dlouho tak daleko, aby mohl provádět potřebná měření. Jakmile jednou získáme údaje o vlastnostech hyperstrun, můžeme je aplikovat na hyperstruny ležící blízko osídleným světům. Nakonec použijeme metodu vyhledávání a analýzy hyperstrun k vybudování navigačního systému, který bude nezávislý na pohybu Galaxie. Naprosto spolehlivého, absolutního koordinačního systému.“

„To by se uskutečnil sen všech cestovatelů,“ řekl Picard. „S výjimkou dnešních zrychlovacích motorů je tu jediné omezení, které brzdí cestování za hranice Galaxie: nedostatek pevných navigačních bodů dost blízko, aby je posádka letící lodi mohla využít k přesné orientaci.“ Picard se natáhl pro sklenku vína a lehce se usmíval. Ta představa ho nadchla, i když věděl, že to nebude jeho generace vesmírných kapitánů, která ji uskuteční. „Už bychom nepotřebovali tisíce majáků a světýlek na proměnlivých Cepheidách, které jsou stejně příliš daleko, než bychom je mohli spolehlivě využít. Byl by konec navi-

gaci podle supernovy v jiné galaxii a doufání, že nás nepřestane poslouchat.“

„No právě,“ řekl Hwiii. „Případně se naučíme používat hyperstrun při zkoumání samotné hmoty a možná i předvídat, jak se hmota zachová. Tohle přijde mnohem později a důsledky budou pro všechny národy nedožité. Ale v této chvíli bych si přál jen stopu x2 rozpadu hyleptonu na správném místě, jedinou strunu znějící jediným tónem.“

„Zase ty hudební výrazy, veliteli,“ řekl Picard. „To je poezie vědce nebo národa?“

Hwiii se usmál. „Myslíte něco zvlášť delfinského? Ani ne. Náš národ je hodně muzikální, ale největšími pěvci jsou modré a dlouhoploutvé velryby. Jsou to filosofové, pro ně je hudba vším. My jsme příliš praktičtí, my a kosatky. Hudba je řeč. Ale řeč je zajímavější, když mluvíte s jinými, s rybami nebo lidmi.“ Podíval se na stůl s výrazem naprosté spokojenosti. „Ještě ten losos...“

Sklouzl ke stolu, aby se obsloužil. „Citron,“ řekl a obratně vymačkal plátek na lososa. „Hmmmmmm. Vraťme se k výzkumu hyperstrun. Zatím je příliš brzy na rozbor všech dat, ale už vidím známky toho, že má teorie retrotemporální oscilace hyperstrun je pravdivá. Bude z toho pěkný rozruch, až se vrátím domů. Někteří kolegové tvrdí, že tento druh oscilace neexistuje, protože odporuje principům kvantové mechaniky, a pokud existuje, je natolik komplexní, že se nedá identifikovat ani měřit. Bude skandál v odborném tisku. Pokud se ovšem něco horšího neděje tady...“

„Ano. Zpráva od Laihe,“ řekl Picard. „Pochopil jste z toho něco víc než my?“

„Možná. Doufám, že ano, ovšem s překladem jsou problémy vždycky. U Lalairů jsem byl asi devět měsíců a většinu času jsme řešili jazykové a sémantické těžkosti. Snažil jsem se najít způsob jak využít jejich data o obecné „strunnosti“ prázdného prostoru. Před dvěma měsíci jsem, aspoň doufám, našel spolehlivý základ. Lalalirské metody měření jsou totiž stejně odlišné jako jejich koordinační systém.“

Hwiii se zamračil. Vypadalo to podobně jako u lidí. „Začal jsem provádět vlastní měření a kompletovat základní soubor informací, když Lalairové náhle změnili kurs a vydali se pryč z prázdného prostoru. Neřekli mi ani proč, nebo jestli to udělali, tak jsem jim nerozuměl. Pokud jsem však správně přeložil zprávu, kterou jste zaznamenali, Laihe nechce dál zůstat v tomto prostoru. Základní měření Lalairů prováděná poměrně nedávno v této části vesmíru náhle neodpovídají skutečnosti. Struktura hyperstrun není taková, jaká by „měla být“, a jaká byla ještě před necelým rokem. Přestože je okolní vesmír prázdný, hyperstruny jsou najednou silně zhuštěné. Stalo se něco, co narušilo normální strukturu.“

„A co to znamená?“ zeptal se Picard.

„Nevím.“

Picard tiše vydechl. „Koho bychom se měli zeptat, když to nevíte vy?“

Hwiii se bezmocně zasmál. „Mne. Snad později. Lituji, kapitáne, ale Hvězdná flotila vám nejspíš řekne, že jsem nejlepší expert, jakého mají. A já zatím ne-

mám dostatek informací, abych vám dal lepší odpověď na vaši otázku. Předpokládám, že s pomocí lodní techniky na to přijdu, a pak vám řeknu vše, co potřebujete vědět. Pan Dat je všeobecně známý slavný badatel. Když mi pomůže s analýzou, pan LaForge s instalací a nastavením mé detekční aparatury, jistě vám brzy dáme nějaké odpovědi.“

„Dobře,“ řekl Picard. „Zatím nevidím žádný důvod, abychom měnili schéma naší práce. Na takovou vzdálenost znamená zpráva pro Hvězdnou flotilu a čekání na odpověď jen ztrátu času. Pokračujeme podle plánu. Veliteli, od vás očekávám co nejdřív zhodnocení vašich základních měření a jejich porovnání se současným stavem okolního vesmíru. Budete-li potřebovat technickou pomoc, obraťte se na velitele Rikera.“

„Ano, pane,“ řekl Hwiii. „Děkuji za vaše uvítání.“ „Nevezmete si ještě trochu kaviáru?“ zeptal se jemně Picard.

Delfín se na něho podíval a v očích mu znovu zablesklo čtveráctví. „Možná libru bych si ještě dal.“

Dalších několik dnů proběhlo normálně. Picard si pobaveně všiml, že posádka se brzy přestala ohlížet za delfinem plujícím po chodbách. Hwiii ostatně trávil většinu času ve strojně. Až překvapivě mnoho času. Picard už přemýšlel o tom, kdy vlastně spí, a Geordi si začal stěžovat.

Jednou večer potkal Picard Geordiho v Přední desítce. Vypadal unaveně a byl trochu cítit rybinou. „Je pořád tak soustředěný,“ řekl Geordi. „Chápejte, kapitáne, je hrozně přátelský a je radost s ním pracovat. Je kompetentní a v tom, co dělá, se vyzná dokonale, ale...“ Geordi zavrtěl hlavou. „Je zaostřený jako paprsek fázery. Když pracuje, nemůžete ho vyrušit ani na vteřinu. Nedá se vyrušit, jde přímo k jádru problému, ať je to cokoliv.“

„Já bych to považoval spíš za výhodu,“ řekl Picard a usrl svůj čaj.

Geordi se chabě usmál. „Zpočátku to tak vypadá. Jenže když pracují lidé, také, pracovat přestanou. Občas si zažertují, dají si pohov, aby vydrželi napětí a soustředění. Ale Hwiii to nedělá. Řítí se přímo na problém jako v kolejích, dokud ho nemá v hrsti. Nebo v ploutvi.“

„Je neústupný,“ řekl Picard. „Práce pokračuje bez problémů?“

„Většina jeho aparatury je zapojená. Říká, že měření probíhá dobře. Já si teprve zvykám na to, co pro něho znamená „dobře“ – polovina záznamů je prázdná.“ Geordi se zasmál. „Tentokrát jsme v situaci, kdy nedostatek dat je stejně diagnostický jako plné disky informací. Mezitím ještě pomáhá veliteli Rikerovi s lovem subčastic. Technologie, s jakou Lalairové sledují hyperstruny, je trochu podobná a dá se využít pro naše potřeby. Také upravil naše senzory.“

„No prosím. Jsem rád, že je tak prospěšný.“

„Kapitáne, problém je v tom, jak ho zarazit. Ted' má spánkový cyklus, jinak bych tady nebyl. Uznávám, že Hwiii je úplná studnice informací. Člověk se učí

už tím, že ho slyší mluvit. Nebo zpívat – když mluví, v jeho vodním obalu rezonují tóny. Posádce ve strojně se to líbí.“ Geordi se usmál. „Ani já nejsem proti. Je zajímavé, že někdy to zní jako delfíni opera. On sice tvrdí, že nemá, žádný mimořádný hlas, ale u nich je to dědičné.“

„Tak milovník opery. Radši ho nepouštějte k Worfovi. Ani jsem netušil, že na Tritonu mají operu.“

„Rozhodně tam něco takového bude. Ale těžko říct, jestli mí Hwiii popisoval divadlo, nebo nějaký druh slavnosti. Klidně to může být předvádění pašijových her.“

Picard přikývl a znovu se napil čaje. „Přemýšlel jsem –“

Zarazil se.

Něco se dělo.

Najednou se podivně setmělo. Že by měl něco s očima? Picard zamrkal. Nezměnilo se nic, ale už si byl jistý, že oči má v pořádku.

Jenže to bylo horší. Stmívání a svírání sevřelo všechno kolem, jako by přivíral oči před kýchnutím. Ne, jako by všechno kolem něho přivřelo oči před kýchnutím.

Pak to přestalo. Odložil čaj, chvilku mžikal a třel si hlavu. „To je zvláštní.“

Geordi se na něj podíval. „Cítil jste to?“

„A vy?“

Geordi přikývl. „Něco – nevím, co. Na okamžik se setmělo.“

„Pro vás se setmělo?“

„Nemyslím světlo,“ řekl Geordi. „Nikoli pokles intenzity viditelného světla, ale jako by se všechno nějak zúžilo.“ Picard se podíval okolo sebe. Lidé u ostatních stolů vypadali překvapeně, mrkali a rozhlíželi se. „Pocítila jste to?“ zeptal se praporečnice u vedlejšího stolu.

„Něco, pane,“ řekla. „Myslela jsem, že kýchnu.“

Picard se dotkl odznaku. „Picard volá Crusherovou.“

„Zde Crusherová,“ ozvala se doktorka. „Kapitáne, pocítil jste teď něco zvláštního?“

„Ano. Kdo ještě?“

„Zdá se, že polovina posádky.“

„Co to bylo?“

Crusherová se smutně zasmála. „Právě jsem vstala a tak jsem si myslela, že je to orthostatická hypotenze. Když prudce vstanete, pokles krevního tlaku působí přechodné zhoršení viditelnosti. Jenže tím to nebude, když to pocítilo tolik lidí najednou...“

Picard chtěl nejdřív dopít čaj, pak si to rozmyslel a vstal. „Dobrá, končím. Lituji, že vás musím poslat hned zpátky do práce, pane LaForgi, ale tohle je velmi neobvyklé. Proved'te zkoušky prvního stupně na všech lodních systémech a do hodiny chci poradu všech sektorových velitelů.“

„Ano, pane,“ řekl Geordi a vyšel. Picard se zastavil u oken. Hvězdy se míhaly kolem, zdánlivě se nic nestalo. Všechno je úplně normální. Nepřeháním to? pomyslel si. Zdá se, že všichni jsou v pořádku.

Znovu se mu vybavila vzpomínka na setmění. Ani ne setmění, jak to řekl Geordi? Zúžení. Nebylo to jeho vnímáním, věci samotné jako by se zúžily.

Picard rychle vyšel a zamířil na můstek.

Sedl si do svého křesla a prohlížel lodní záznamy. Zřejmě všichni ten zvláštní výpadek pocítili, nikdo však neměl žádné následky.

Picardovi se to nelíbilo. „Pane Date, podívejte se, jestli nenajdíte podobný případ v záznamech Federace.“

„Už jsem se díval, kapitáne,“ řekl Dat. „V záznamech nic podobného není. Vyhledával jsem výrazy, jaké při popisu události použila naše posádka a našel jsem nic.“

Picard se zachmuřil. „Pokračujte na tom.“

„Podporučík Wooldridge volá velitele Rikera,“ ozvalo se ze vzduchu.

Riker se dotkl odznaku „Zde Riker, podporučíku.“

„Pane,“ říkal hlas mladíka, „jsem u kabiny specialisty výpravy, pana delfína. Myslím, že byste sem měl přijít. Dělá hrozný rámus a neotvírá dveře. Nevím, co s ním je.“

V pozadí slyšeli vysoký, kvílivý zvuk. „Jak dlouho už to trvá?“ zeptal se Riker.

„To nevím jistě, pane,“ řekl Wooldridge a trochu zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet. „Mám po službě. Byl jsem se převléknout v kabině a šel jsem do Přední desítky, když jsem ho zaslechl. Dělá to aspoň deset minut.“

„Jdu k vám,“ řekl Riker a podíval se na Picarda. Kapitán kývl. „Pane Date, půjdete se mnou. Prosím doktorku Crusherovou, aby šla okamžitě ke kabině specialisty výpravy.“

Už na začátku chodby bylo jasné, že se něco děje. Slyšeli flétnově zvonivou záplavu nepřeložitelné delfínštiny: pískání, nárek a melodické kňourání, provázené i rytmem. Nebyly to úplně nepříjemné zvuky, ale přesto z nich cítili takovou úzkost, až je zamrazilo.

Riker a Dat přišli ke dveřím kabiny, doktorka Crusherová se blížila z druhé strany. Dat poklepal na zvonek. Žádná odpověď, jen pronikavá píseň delfína zněla bez ustání dál.

„Co je s ním?“ divil se Riker. „Co se stalo s jeho tlumočnickem?“

„Nevím,“ řekl Dat a poslouchal.

„Co je to za rámus?“ ptala se doktorka Crusherová a vytáhla svůj trikodér.

Dat sklonil hlavu na stranu. „To je část Písně dvanácti,“ řekl, „epicko-poetického zpěvu kytovců pro sbor –“

„Delfíní zpívanky,“ přerušil ho Riker. „Ušetřte mě.“ Ukázal na dveře. „Vyřaďte to.“

Dat nastavil kombinaci na vstupním panelu. Dveře se otevřely a Riker si oddechl, když viděl, že silové pole drží vodu na místě. Podívali se dovnitř.

Hwiii plaval v kruzích pořád dokola. Riker si s hrůzou vzpomněl na stará videa ze zoologických zahrad na Zemi, kde zvířata držená v malých klecích přicházela postupně o rozum. Viděl hlavy houpající se ze strany na stranu, znovu a znovu, v ubíjejícím,

neměnném rytmu. Zvířata, chodící v kleci tam a zpátky, dokud nepadla vyčerpáním. Píseň, jež neustále vycházela z Hwiiiho, mu však nepřipadala jako zvuk, jaký asi vydává šilený delfín. Ale...

Riker se obrátil ke Crusherové. „Životní funkce?“

Zavrtěla hlavou nad obrazovkou trikodéru. „Hladina enzymů v krvi ukazuje velký stres, jinak nevidím žádné neurologické potíže.“

„Tak proč dělá tohle?“ zeptal se tiše Riker. „Co se s ním děje? Co mu ublížilo?“

Vybavil si to chvilkové zatmění. Mluvil s poručicí Hessian. Smál se do jejích rozesmátých očí, když...

„Wooldridge to zaslechl asi před dvaceti minutami?“

„Přibližně,“ odpověděl Dat. Píseň se stala ještě naléhavější a najednou to bylo pro Rikera trochu moc. Otočil se, dotkl se odznaku a řekl: „Riker volá velitele Hwiiiho!“ Potom vložil dva prsty do úst, pro větší efekt se naklonil až k vodní stěně a vši silou zapískal.

Delfín vyrazil výkřik tak silný a ostrý, až všichni ucukli. Ale jeho kroužení pomalu ustávalo, zastavil se a na okamžik jen visel ve vodě. Potom se vynořil na povrch a nabral dech.

Čekali. Za několik sekund se delfín snesl ke dveřím. Zůstal za vodní hladinou a nechápavě je pozoroval.

„Veliteli,“ řekl slabě, „to byl velmi ošklivý výraz.“

„Omlouvám se,“ řekl Riker, „ale vaše chování naznačovalo, že musím použít poněkud jadrnější slovník.“

„Asi ano,“ řekl Hwiii a zdálo se, že se stydí. „Byl to takový šok –“ Nechápavě zíral na Rikera. „Jak můžete být tak klidný?“

„Nemyslete si, že jsem nějak zvlášť klidný,“ odpověděl Riker. „Sotva před hodinou jsme tu měli něco velmi neobvyklého.“

„No to bych řekl,“ pokračoval Hwiii. „Tak jste to také pocítili. Jsme ztraceni!“

„Cože?“ řekla Crusherová.

Delfín se na ni sklíčeně podíval. „Copak to necítíte?“

„Něco jsme předtím cítili všichni,“ řekla Crusherová. „Ale nevíme, co to bylo.“

„Stav lodních systémů nevykazuje žádnou změnu,“ řekl Dat. „Veškerá měření, navigační i ostatní, ukazují nominální hodnoty.“

„Veliteli, pane Date, jsme ztraceni,“ řekl Hwiii s hrozivou naléhavostí. „Cítím to v ocasu. Nejsme...“ Zoufale hledal slova. Rikera zarazilo, že jindy tak precizní řečník se náhle nemůže vyjádřit. „Nejsme tam, kde jsme byli.“

„Oblékněte se, veliteli,“ řekl Riker, „a pojdte laskavě se mnou na můstek. Jste tu asi jediný, kdo nám může poskytnout nějaké vysvětlení.“

„Rád,“ řekl Hwiii. V jeho hlase však stále byla nejistota. Připomínal hlas dítěte, které se najednou octlo v pustině a strašně touží, aby přišel někdo dospělý, vzal je za ruku a řekl, že všechno bude zase v pořádku.

Za pár minut se už na můstku soustředěně díval Datovi přes rameno a sledoval podrobná měření koor-

dinátů. „Je mi to trapné,“ zašeptal Hwiii. „Obyčejně se v krizi nechovám tak horlivě nábožensky.“

„Už jsem se chtěl zeptat, zda má ta pasáž, co jste zpíval, nějaký zvláštní význam,“ řekl Dat. „Ale to počká. Tady jsou naše koordináty a současná projekce kursu. V záběru je dvanáct proměnlivých Cepheid a jejich spektra. Jak vidíte, všechna odpovídají nominálnímu snímku, jen RY Antilae vykazuje momentálně pětiprocentní zvýšení nad základní linii. Tady je hlavní navigační mřížka, a opět potvrzuje, že sledujeme určený kurs.“

Picard se k nim přišel také podívat. „Když uvážíme předchozí kurs a rychlost, jsme v daném okamžiku přesně tam, kde máme být,“ řekl. „Vidíte, že počítací naše umístění potvrzuje.“

Hwiii se tomu zasmál, ale znělo to nešťastně. „Ano, jenže ty přístroje nám nepomohou, protože se řídí čistě fyzikálními vodítky, jakými jsou proměnlivé Cepheidy.“ Podíval se na Picarda. „Kapitáne, viděl jsem veškerá měření a mohu přísahat na kvalitu vašeho vybavení, protože jsem s ním už pár dní pořádně pracoval, ale...“ Plácl ocasem dolů v delfíním gestu negace. „My nejsme tam, kde máme být. Tento prostor není takový, jaký byl ještě před dvěma hodinami. Mám z něho jiný pocit. Jsme někde jinde, kde to vypadá jako tady – jestli mi rozumíte.“

Picard si okamžitě vzpomněl na to, co říkala Laihe. Nebo co se mu snažila říct. „Nějaký druh posunu...“

Hwiii se snesl k panelu jedné z vědeckých stanic a jeho manipulátory začaly čile pracovat.

„Jestli vám správně rozumím,“ řekl pomalu Picard, „chcete mi naznačit, že jsme se nějak přemístili do shodného vesmíru?“

Hwiii se zasmál a na okamžik zvedl oči od panelu. „Kapitáne, já bych si přál, abychom to udělali sami! Kdyby to tak bylo, budeme na to připravení. Já jsem byl ve spánkovém cyklu a všechno bylo v pořádku. Dovedete si představit, jak by vám bylo, kdybyste se probudil a všechny smysly vám říkaly, že jste na cizí planetě, někde na neznámém místě, které přesto vypadá úplně stejně jako to místo, kde jste usnul?“

Troi na něho hleděla. „Mělo by to podobné následky jako psychotický šok,“ řekla. „Náhlá ztráta známých asociací, neboli jistota, že nejste tam, kde jste byli. Strašlivá dezorientace.“

„Já mám ale něco konkrétního, na čem to mohu ověřit,“ řekl Hwiii. Na obrazovce se míhaly dlouhé sloupce delfínské numerické notace – adaptovaného

dvojkového kódu. „Zatím to ještě nic neznamená. Moment...“

Stříbrná tykadla manipulátorů chvilku tancovala po klávesnici a na obrazovce se objevilo něco jako zamotaný uzel nebo copánek.

„Tady je přibližný graf struktury hyperstrun ve vesmíru, kde jsme zhruba před dvěma hodinami byli,“ řekl Hwiii. „Provedl jsem poslední soubor měření a šel jsem spát. A teď...“ Zase chvíli pracoval na panelu. „Teď měřím stejný výsek prostoru a podívejte se!“

Posunul druhý graf, aby se kryl s prvním. Závity a linie zářících vláken se téměř kryly. Téměř, ale ne docela. Místy křivka nebo smyčka vyčnívala trochu dál. Vinula se jinak než na původním grafu, křížila se dřív nebo později než originál. „Velmi těsná shoda,“ řekl Hwiii a v jeho hlase zazněla směs triumfu a zděšení. „Není zcela přesná, z ploutve bych řekl asi tři procenta. Na tohle vy nemáte vyvinuté smysly,“ řekl Picardovi, „ale já jsem to poznal okamžitě, jakmile jsem se probudil. Úplně to na mne padlo. Narušilo to nejzákladnější instinkt mého národa.“ Znovu se zastyděl.

„Nemáte důvod se cítit provinile, veliteli,“ řekl Picard laskavě. „Nechme to být. Kdybych se najednou probudil a viděl svět tak jako vy, asi bych taky pěkně vyváděl.“ Zavrtěl hlavou. „Tehle vesmír ale vypadá jako ten náš.“

Hwiii zavrtěl hlavou ze strany na stranu gestem, které mají delfíni společné s lidmi. „Jak daleko ta shoda sahá se neodvažuji hádat, kapitáne.“

Picard si vzdychl a řekl: „Dobře. Když víme, že jsme tady, jak se dostaneme zase zpátky?“

Hwiii se podíval na Geordiho, který se k nim připojil. „Dokud nevíme, jak jsme se sem dostali, nemůžeme najít odpověď,“ řekl Geordi.

„Tak se dejte do práce,“ řekl Picard. „Začíná mi to jít na nervy.“

Klid můstku roztříštilo houkání signálu narušení a všichni vyskočili. Worf utíkal ke své stanici a podíval se na panel. „Narušení bezpečnosti v zóně počítačové paměti. Přístupová sekce dvě.“

„Vemte svůj tým dolů a dejte se okamžitě do toho,“ řekl Riker.

„Jistě, pane.“ Worf se dotkl své konzoly, řekl několik slov a vyběhl z můstku.

Kapitola třetí

„Ukažte mi přístupovou sekci dvě,“ řekl Riker poručíkovi, který zastoupil Worfa u konzoly.

„Jdu za nimi,“ řekl Picard a odešel k výtahu. Riker chtěl něco říct, ale rozmyslel si to. Bezpečnostní tým se s tím vypořádá dřív, než tam kapitán dorazí. Podíval se za mužem opouštějícím můstek a na rtech mu zahrál náznak úsměvu. Věděl, že kapitán hledá úporně odpověď a na žádnou otázku nechce slyšet „nevím“.

~~~~~  
Worf se setkal se svým týmem, jakmile vystoupil z výtahu na palubě deset. Byli tam nejlepší ze služby: malý, štíhlý Ryder, tmavý Mirish a vysoký, modrý Detaith. Vybral si je, protože mohlo dojít k fyzickému kontaktu s nepřítelem. Žádný z nich si ce nevypadal, že ob stojí, ale právě oni byli v takové situaci nejskvělejší. „Pane Worfe –“

„Jsme připraveni, veliteli.“ Stáli před dveřmi přístupové sekce dvě, malé místnosti u hlavní chodby k počítačovému jádru.

„Jde k vám kapitán.“

„Vetřelec stojí tři metry vpravo za vchodem,“ řekl poručík Mann u bezpečnostní konzoly na můstku. „Pracuje na jedné z přístupových klávesnic.“

„V pořádku,“ řekl Worf. „Rydere, vy a já první. Mirish v závěsu. Detaith hlídá dveře. Ted’.“

Worf sáhl na dveře a vtrhl s Ryderem dovnitř, zbraň připravené k palbě. Uviděli trochu shrbenou postavu tmavovlasého mladíka v uniformě poručíka. Pracoval na klávesnici, a když je uviděl, sáhl se zlostným překvapením k boku.

Worf ho prudce kopl do ruky a zbraň vylétla vzhůru přes malou místnost. Muž vykřikl, ohnal se po Worfovi, ale v tu chvíli mu Ryder skočil oběma nohama na hrudní koš a obratně ho srazil stranou, aby nepoškodil přístupovou klávesnici, nebo cokoli, co tam mohl vetřelec připojit. Upadli na zem. Za okamžik už Ryder klečel muži na zádech a zkroutil mu zápěstí do polohy, na jakou by příroda nikdy nemyslela. Vetřelec jen bolestí křičel do koberce.

Worf byl spokojený. Rychlý zásah bezpečnostní skupiny, bez velkého rizika, s tím bude kapitán souhlasit. „Zvedněte ho a dávejte na něho pozor,“ řekl Ryderovi.

Ryder a Mirish zvedli muže na nohy. Worf se podíval do hněvivě zkroucené tváře, ale hned ji nepoznal. Dotkl se svého odznaku. „Manne,“ řekl, „dejte mi ID tohoto člena posádky.“

„Pracujeme na tom, pane.“

Stáli a čekali, prohlíželi se navzájem. „Nechte mě,“ muž se jim snažil vytrhnout. „To vám přijde draho!“

Ryder a Mirish se na sebe udiveně podívali. „Co tady děláte?“ zeptal se zamračený Worf.

Zarazil se, když mu muž plívl k nohám. „Tobě odpovídat nebudu, otroku!“

Worfovy oči se zúžily. Na Klingonu nepřežil nikdo, kdo by jinému řekl otroku...

„Poručíku,“ ozval se Mann z můstku, „obrazový záznam tohoto člena posádky identifikuje jako podporučíka Marka Stewarta, přiděleného do oddělení botaniky a hydroponií.“

„To je zvláštní, že jste se tak najednou rozhodl pro počítače, podporučíku,“ řekl Worf. „Změna specializace?“ „Máme tu problém,“ řekl Mann. „Počítač hlásí, že podporučík Stewart je ve své kabině na palubě devět.“

Worfovi vylétla obočí a Ryder s Mirishem se po sobě podívali. Detaith ustoupil a nechal vejít kapitána.

„Náš vetřelec,“ řekl Picard a postavil se k Worfovi.

„Ano, kapitáne, ale něco tu nehraje. Poručík Worf volá podporučíka Stewarta.“

Chvilku bylo ticho. Potom se vzduchem ozval ospalý hlas: „Ano, pane? Právě mám po službě. Co pro vás mohu udělat?“

Worf pohlédl na Picarda. Kapitán přimhouřil oči a znovu se zahleděl na „Stewarta“. Mladík nic neřikal. Na tváři se mu však střídal strach s hněvem. Picard k němu pomalu natáhl ruku. Mladík ucukl, ale muži z bezpečnostního týmu ho drželi pevně. Picard se dotkl jeho odznaku, ale nic se neozvalo.

Worf se podíval na Picarda. „Odveďte ho do karantény,“ řekl kapitán. „Důkladně ho prohlédněte, i všechno, co má na sobě. Jakmile si promluví s doktorkou Crusherovou, půjde do cely.“

Worf přikývl. „Ted’ od vás nic nepotřebuji, podporučíku,“ řekl do svého komunikátoru. „Lituji, že jsem vás vyrušil ze spánkového cyklu. Možná vás budeme ještě potřebovat. Zůstanete vzhůru?“

„Samozřejmě, pane.“

Worf pokynul svým mužům. Ryder a Mirish vyvedli mladíka ven, Detaith šel za nimi s připravenou zbraní.

„Ani se moc nevzpouzel?“ zeptal se Picard.

Worf zavrtěl hlavou. „Neměl šanci. Ale přesto...“ Zamračil se. „Docela bych si přál, aby si něco zkusil. Mluvil... sprostě.“

„Slyšel jsem,“ řekl tiše Picard. „No. Brzy se dozvíme víc, a pak bude mít dost času na zpytování svědomí.“

Vyšli společně.

~~~~~  
Beverly Crusherová sevřela rty a otočila se stranou od diagnostického lůžka. Mladík na něm ležel se zavřenýma očima a zarputile mlčel. Beverly měla špatnou náladu. Záhady připouštěla jen teoreticky. Když muže přivedli do karantény, myslela, že s ním bude rychlé hotová a stanoví jasnou diagnózu. Tentokrát však před ní ležely neproniknutelné stíny.

Vydechla, uložila klinický obraz do počítače a podívala se na muže z bezpečnostního týmu, stojící po

stranách lůžka. „Brendane, máš ještě nějaké, potíže s rukou?“ zeptala se Rydera.

Zavrtěl hlavou a lehce se usmál. „Poslední regenerace to vyřešila.“

„Výborně. Tak už si ji nelámej.“ Krátce se usmála na Mirishe a vyšla. Dveře karantény zasyčely, otevřely se a vstoupil Jean-Luc s Geordim.

„Doktorko?“ řekl Picard.

„Čekám na vás, kapitáne,“ řekla. Vešli společně do její pracovny a dveře se za nimi zavřely. „Pacient bohužel nepatří k těm, co ochotně spolupracují.“

Posadila se a natočila monitor tak, aby všichni viděli. „Tak kdo to vlastně je?“ zeptal se Picard.

„DNA ho identifikuje jako Marka Stewarta. O tom není pochyb.“

Picard vydechl. „Bohužel jeho tělo to nepotvrzuje,“ řekla Beverly.

Picard se na ni zamyšleně podíval. „Jak to?“

Beverly se dotkla klávesnice, opřela se a pozorovala běžící data. „Tady je lékařský záznam Marka Stewarta. Měl nějaké menší potíže.“ Zastavila obraz a ukázala jim na záznam. „Je odborník na biologii a často se ve výsadkové skupině nakazí planetární infekcí. Nejhorší byl těžký případ chronické paronychie – zánětu nehtových lůžek. Obvykle jsou plísňového původu. Při průzkumu 1212 Muscae IV narazil na škůdce plísňového typu, jenž se spojil s houbovitou bakterií, jakou má většina z nás normálně v těle. Jejich spojení však vyvolalo ošklivý zánět nehtů a chvíli to trvalo, než jsem ho vyléčila. Mark má také složitou frakturu loketní kosti po pádu se stromu, když sbíral vzorky.“ Zasmála se. „Říkal, že na něho strom promluvil.“

Picard se zarazil. „Halucinace?“

„On je neměl, ale ten strom. Na tom teď nezáleží.“ Beverly se dotkla klávesnice a na obrazovce se objevil graf lidského těla. „Tohle je snímek muže na lůžku. Má stopy paronochie jako náš Mark – po zánětu lůžek zůstalo na nehtech další vroubkování. Jenže tenhle muž nemá starou zlomeninu loketní kosti. Ani my s naší technologií nedokážeme, aby taková věc beze stopy zmizela. Řádně zhojená kost má vždycky známky zlomeniny, „zrohovatění“. Nezáleží na tom, jestli ji ošetříme protoplaserem nebo upevníme do dlahy. A ještě zajímavější je, že ten muž nemá appendix a náš Mark ano.“ Vzdychla a znovu se opřela do křesla. „Takže jestli se ptáte: Je to Mark Stewart? pak odpověď zní ano i ne.“

Dívala se na Jeana-Luca, který se to snažil strávit. „Řekl něco?“

„Pouze vulgární poznámku, že slyšel, co prý dělám svým pokusným králíkům. Zaznamenala jsem to jen z odborného hlediska. Jinak mlčí. Klasický případ pacienta, který nespupracuje, ale za zavřenými očima sleduje, co se kolem děje. Na otázky neodpovídá.“

Picard tiše seděl.

„Ještě něco se mi nezdá, ale nevím přesně, co si mám o tom myslet. Neurodiagnostické zkoušky signalizují blížící se poškození systému našeho duplikátu. Myelinový obal, slabá mononeuropathie a něco s dermatomy. Nic nápadného, ale nejsem si jistá, co

by to mohlo způsobit. Kdyby trauma bylo vážnější, obávala bych se Hansenovy choroby, nebo šoku neurotransmitické substance. Tak vážné to ještě není a zatím nemám diagnózu.“

„A vás to zlobí,“ řekl Picard a lehce se usmál. Ušklíbala se. „Doktorko, potřebuji od něho pár odpovědí.“

Beverly zavrtěla hlavou. „Chcete po mně sérum pravdy? Právě došlo. Radši to zkuste s Deannou.“

Otevřely se dveře. Vstoupil Geordi a postavil se s trikodérem ke stolu. „Mohu se připojit k vašemu terminálu, doktorko? Nerad bych to dělal vedle. Náš hoch se dívá, když si myslí, že ho nikdo~nevidí~,“

„Poslužte si.“

„Podejte hlášení, pane LaForgi,“ řekl Picard.

Geordi byl nazlobený, ale zároveň ho to zaujalo. „Kapitáne, komunikátor i uniforma jsou napodobeniny. Komunikátor je pouhá atrapa ze základních kovů, žádné silikáty ani transtatorické komponenty. Vlákno uniformy je z replikovaného materiálu, ale má jinou molekulární strukturu než naše vlákno.“ Geordi zdvihl obočí. „A co víc: uniforma je špatně ušitá.“

Beverly se musela smát, zato Picard seděl zaražen. „Předpokládám, že tím myslíte něco víc než jen krejčovství.“

„Ano, pane. Normálně užívá počítač jako vzor vždy poslední uniformu a veškeré změny upravuje podle změn na těle. Ale jestli se nemýlím, tentokrát to byla premiéra. Počítač přesně nevěděl, jak na to. Zvolil jiný sled algoritmů a výsledkem je zmetek. To, co má ten chlapík na sobě, není rozhodně uniforma, kterou normálně nosí. Pokud vůbec nějakou nosí.“

„Takže si dal někdo velkou práci, aby na mou loď propašoval podvodníka. Tomu se musíme dostat na kloub a pokud možno lidsky, ale...“ Picard se dotkl svého komunikátoru. „Picard volá poradkyni Troi.“

„Ano, kapitáne?“

„Podívejte se na informace o vetřelci z terminálu doktorky Crusherové. Byl bych rád, kdybyste přišla do karantény a podělila se s námi o své dojmy.“

„Jistě, pane.“

„Začneme s tímhle, pane LaForgi,“ pokračoval Picard. „O vetřelci jsme se dověděli poprvé, když se dostal k počítačové paměti. Jak je možné, že jsme nebyli upozorněni na to, že se někdo přenesl na loď?“

„To nevím, kapitáne.“ Geordi byl v rozpacích. „Snažím se na to přijít.“

„Odpověď očekávám při setkání s veliteli sekce. Zatím se podíváme,“ kapitán se obrátil ke stěně kabiny, „co dokáže poradkyně.“

~~~~~
Deanna Troi si přehrála bezpečnostní záznam Stewartova zadržení, přečetla si zprávu doktorky Crusherové a znepokojeně odešla do karantény. Stewart znala jen zběžně, potkávali se v Přední desítce. Jednou ji s několika členy posádky pozval na prohlídku rostlin a společně strávili příjemné odpoledne ve skleníku. Jeho zdravotní i psychologický stav byl vždy normální. Choval se jako běžný, ničím vý-

jimečný člen posádky výzkumného sektoru. Zajímala ho nesmírně delikátní práce se zvlášť nepřístupnou, cizí formou analogu DNA, a představa, že by se tento muž vkradl k počítačové paměti, byla prostě směšná. Deanna už tušila, že to nebyl on, přestože pro to mluvila veškerá fakta...

Cítala se nesvá. Dráždila ji představa, že se tu najednou objeví cizí osoba v těle někoho, koho zná. Deanna se rozhodla jako vždy, když se cítila nesvá, „vypořádat se s tím“; prožít si ten pocit naplno a intenzivně, aby ji přestal rušit a mohla jej momentálně izolovat. Bohužel na to neměla dost času. Napětí v kapitánově hlase jí jasně říkalo, jak je to naléhavé. Navíc byla zvědavá, co ji v karanténě čeká.

Dlouho stála za dveřmi a snažila se vcítit do toho, co bylo za nimi. Cítala pevný uzel koncentrace, tři různé síly, a byla si jistá, že jsou to kapitán, Geordi a Beverly. Jedna mysl prudká a soustředěná, druhá chladná a uvážlivá, a poslední, která jen s vypětím neztrácela klid. Jako obvykle málem zaslechla pohyby myšlenek na okraji emocí, málem, ale ne docela. Už dávno jí to přestalo vadit.

Dalším zdrojem emocí byla mysl mužů z bezpečnostního týmu. Cítala jasně jejich ostražitost a podezíravost. A ještě něco cítila, ale to rozhodně nebyl Stewart. Mark v sobě nikdy neměl tolik potlačovaného vzteku. I kdyby neviděla jeho záznam, tohle by jí bylo okamžitě jasné. Vztek a nad ním vrstva hořkosti, kruté zrady a palčivé touhy po pomstě. Všechno se v tom muži zmítalo, všechno ovládal pocit frustrace, protože věděl, že nemůže nic dělat. Cítil se zaskočený a zklamaný, bál se. Deanna viděla jeho mysl jako zvíře v kleci, beznadějně a neúnavně opakující stejný pohyb, snažící se najít cestu ven.

To je základ, řekla si. Tak na co čekáš? Přesto jí trvalo ještě několik sekund, než se odhodlala vstoupit. Ryder a Detaith se na ni podívali, usmáli se a uvolnili jí cestu k diagnostickému lůžku. Mladík se nepohnul. Neotevřel oči – aspoň to tak vypadalo. Při zvuku dveří však vnitřně nadskočil, a když se kroky u něho zastavily, byl napjatý a vyčkával.

Deanna se rozhodla převzít iniciativu. „No tak, pane Stewarte. Jste to vy?“

Koutkem oka viděla, že ji za sklem sledují Picard, Crusherová i Geordi, a upozorovala jejich reakci, když muž otevřel oči. Nemohla se ale soustředit na ně, zasáhl ji příval zoufalého strachu, prýšticího z mladíka přímo k ní. Vší silou se snažil zůstat klidný a Deanně se vybavil obrázek malého zvířátka, které tiše, tichounce sedí pod nelítostným pohledem dravce. Hleděl na ni, otevřel ústa a zase je zavřel. Soupeřil v něm strach se zoufalstvím. Kdyby jeho city mohly promluvit, znělo by to: Ó Bože. Ach ne, nic mi neřekli!

Deanna musela sama získat rovnováhu. Nebylo by dobré, kdyby něco řekla jen proto, aby změnila polarity tohoto muže a uklidnila se. Svádělo ji to; ale dokázala se ovládnout. „Myslím, že mi budete muset něco vysvětlit,“ řekla a úmyslně zaujala neagresivní postoj. Ruce nechala volně u boků, aby v něm nevyprovokovala reakci, jež by mohla ovlivnit jeho cho-

vání. „Nenaváděním“ mu dávala příležitost, aby se uklidnil a začal mluvit.

„Vy přece nepotřebujete žádné vysvětlení,“ řekl Stewart. Snažil se, aby to znělo odvázně, ale cítila z něho strach. Zoufale ji chtěl o něčem přesvědčit.

„Snad byste mi mohl říct, proč jste se snažil dostat k počítačovému jádru?“

Steward na ni zíral. Najednou se roztřásl. Koutkem oka zahlédla, jak Picard vedle vstal a nechápavě se díval na ni a na muže na lůžku. Stewart se začal zvedat. Ryder s Detaithem k němu přiskočili. Deanna jim dala rukou znamení. „Nechte ho. Chci slyšet, co mi poví.“

„Tak to byl jenom trik,“ řekl Stewart. „Celá ta věc. A tohle možná taky. Holografická simulace?“ Rozhlížel se kolem sebe. Podíval se na Troi a zase cukl, jako by se strašně bál hledět přímo na ni. „Ale proč já?“ vyrazil ze sebe. „Co jsem provedl? Vždycky jsem sloužil věrně.“

„Jaký trik máte na mysli?“ Deanna bojovala vší silou, aby se nechvěla také. Ten muž se nebál jen toho, že je tady, bál se především jí. Nedokázala přesně uhodnout, proč se jí tak bojí, ale kdesi vzadu v jeho mysli se hýbalo něco horšího než pouhý strach ze smrti nebo mučení. Deanna se lekla těch hrozivých, nejasných stínů. Nechápala je, ale právě teď by potřebovala mít jistotu.

Stewart těžce polkl. „Řekli mi, že mě přenesou na jinou Enterprise. Stejnou jako ta naše, ale jinou. Řekli mi, že s nikým nesmím promluvit.“ Odvrátil se. Tvář měl ztuhlou. „Já vím, že už teď jsem mrtvý.“

„Ještě ne,“ řekla konejšivě Troi, ale mladík se na ni s hrůzou podíval.

„Ne. Prosím, poradkyně,“ vykřikl. A znovu ten strach, jako by u jeho lůžka stála samotná smrt, před kterou není úniku.

Polkl. „Řekli mi; abych se dostal k počítačové paměti a dali mi pár kódů. Tímhle se dostaneš až k jádru, přineseš tyhle záznamy...“ Vychrlil dlouhou řadu čísel.

Zahlédla koutkem oka Geordiho, který si dělal poznámky u doktorčina terminálu. Když Stewart skončil, zavrtěla hlavou a zeptala se: „Řekli? Kdo?“

„Velitel Riker a pan LaForge,“ odpověděl.

„Aha. Co dál?“

Díval se na ni s nedůvěrou. Všechny emoce se v něm bouřily, jako by před ním stál někdo, kdo jedná naprosto nezvykle, a on neví, co si má myslet, a zároveň má hrozný strach.

„Dostal jsem transmittér na data, která chtěli, a řekli mi, abych je odeslal a počkal na lodi. Do šesti hodin jsem měl být přenesen zpátky.“ Znovu polkl. „Takhle to dopadnout nemělo,“ zasténal. „Dělal jsem, co jsem mohl. Snažil jsem se! Proč mám být potrestaný?“

„Nikdo vás nebude trestat,“ řekla zděšená Troi. Stewart na ni upřel pohled plný zlostné nedůvěry. Cítala v něm slabý náznak přívalu hněvu a nenávisti.

„No tak, poradkyně,“ řekl sarkasticky. „Proč byste tu jinak byla? Každý ví, že si v takové chvíli nikdy

neodpustíte trochu převýchovy. Už jsem slyšel, jak ráda zkoušíte to betazoidské čarování.“ Zarazil se. Ochromil ho strach ještě horší než strach z ní. Podíval se okolo sebe. Spatřil kapitána, Geordiho a Crusherovou, kteří ho pozorovali a znovu propadl zoufalství. „Jsou skuteční?“ zašeptal. „Vlastně na tom nezáleží. Vy mě teď zabijete kvůli němu.“ Jeho oči padly na Picarda a Deannou projelo studené kopí hrůzy. Cítila jeho odevzdanost, beznaděj. V jeho pocitech četla: „Zanech všech nadějí, ty kdo...“ Konec. Zklamal, byl přistižen a kapitán viděl, že selhal. Rozsudek smrti. „Skončete to,“ řekl Stewart strachem bez sebe. Otočil se ke stěně a tam se zhroutil. Muž čekající na výstřel.

Troi se z té hořkosti zatočila hlava. Nebyla spokojená. Nevím, na co se zeptat, myslela si. Nebo jak se zeptat. Jediné, co mohu udělat, je snažit se ho nenuťit. Doufám, že tak je to nejlepší. „Mužům z bezpečnosti jste řekl, že je to bude mrzet,“ pokračovala. „Jak jste to myslel?“

Stewart se na ni úkosem podíval. Otázka na okamžik zastavila jeho strach a vrátila mu normální reakce. „Tohle přece víte vy ze všech nejlíp,“ řekl. „Malá pomoc v zákulisí a někdo přijde o povýšení. Sem tam pár úplatků, něčí přimluva, a člověk má po kariéře. Když to děláte vy, proč by nemohl i někdo z posádky? Proč bych to nezkusil já?“ Najednou se v něm rozhořela naděje, ale opatrně, moc opatrně. Lstivě se na ni podíval. „Při vši účtě, poradkyně, nechápu, proč se na to ptáte,“ řekl Stewart a jeho výraz byl ještě vychytralejší. „Už vás Riker unavuje?“

Emocionální podtext jeho slov byl zbarvený takovou nechutností a lascivností, že se Deanna málem začervenala. Dokázala se však kontrolovat. „A co když ano?“ zeptala se.

„Pak bych vám mohl být užitečný. Víme přece, jak to u vás Betazoidů chodí. Někdy, jaksí, nemáte dost...“

Ale některý z našinců by vás třeba překvapil. Nedáme se tak snadno opotřebovat jako...“ Oči mu nervózně těkaly kolem. „Jako Jednička. Poslední dobou je tak zaneprázdněný...“ Znovu zalétl pohledem k Picardovi. Ten seděl v pracovně doktorky Crusherové a snažil se nezvedat hlavu.

„Velitel Riker má opravdu hodně práce,“ řekla neutrálně Deanna.

Stewart vybuchl smíchem plným hněvu a radosti. „Tak se dohodněme. Nechte mě jít. Propusťte mě z této zkoušky, výcviku, nebo co to vlastně je. Jsem spolehlivý člen posádky, věrný našim zásadám. Nikdy jsem se nadřizovaným nezpronevěřil. Budu vám sloužit stejně dobře jako vaši muži. Klidně si mě můžete vyžádat, nebo prostě vzít.“ Snažil se jí vlichotit, ale cítila jeho strach a nejistotu. Zároveň byl odvážnější. Měl pocit, že snad něčeho dosáhl, že zůstane naživu. „Stačí slovo, služba. Vy přece máte na této lodi moc. To ví každý. I on.“ Zase pohlédl k Picardovi a rychle ucukl. „Ani kapitán přece nemůže nic udělat bez souhlasu důstojníka bezpečnosti,“ řekl tiše.

Troi těžce polkla. „Ještě jednu věc. Zopakujte mi, co jste říkal. Řekli vám, že vás přenesou na loď jako je Enterprise, ale nebude to Enterprise?“

„Ano. Třeba se zmýlili. Potrestáte někoho jiného?“ Za otázkou se zdvihla ohromná radost a úleva. Stále byl nejistý, ale teď už doufal, že to odskáče někdo jiný. Že tato past byla určena jinému.

„To je všechno?“ Troi by se chtěla zeptat: Nic o jiném prostoru, paralelním vesmíru? Ale tím by mu napověděla. Stewart přikývl. Vydechl a úkosem se na ni podíval. „Bylo mi to divné, že se důstojník zajímá víc o jednoho z nás než o agonizér.“ Rukou se nechtěně dotkl místa, kde měl být jeho odznak. „Zrovna od vás...“ Stewartův vztek a strach byly v rovnováze. Troi by uvítala jakýkoli výbuch, aby se dověděla víc než jen ustrašené vytáčky. Tak dělej, pobízela ho. Řekni, co si o mně myslíš, neboj se.

Stewart se znovu uzavřel. Odvrátil se, zmítaný strachem, chtivostí a frustrací. Troi si vzdychla. „Dávejte na něho pozor,“ řekla Ryderovi s Detaithem. „Budu ho ještě potřebovat.“ Podívala se na Stewarta. Zachvátila ho taková vlna strachu, že se neodvážil zvednout oči. Beznaděj a strach z nevyhnutelné smrti. Pocit, že by raději okamžitě zemřel, než by čekal na to, co s ním teprve udělá.

Jeho emoce byly tak silné, že se téměř stávaly myšlenkami. Zdálo se jí, že slyší, cítí něco, co se mění ve výkřik: Zrůdo, vražedkyně, nestvůro! A uviděla svou tvář s chladným, studeným úsměvem.

Deanna ustoupila. Odešla do pracovny doktorky Crusherové, kde se na ni ostatní nechápavě dívali. Jakmile se dveře zavřely, klesla do nejbližšího křesla, jako by jí vypověděly klouby v kolenou. Trásla se vlastními i Stewartovými emocemi a ostatní čekali a připadali si bezmocní.

„Ještě okamžik, prosím,“ řekla. Ale trvalo jí to déle, než uvolnila dýchání a uklidnila srdce. Aby zvládla nápor cizích emocí, musela použít techniky svého národa.

„Poradkyně, jste v pořádku?“ zeptal se po chvíli Picard.

Zavrtěla hlavou. „Citově ne, kapitáne, ale mohu pracovat. Řeknu vám, co jsem vycítila...“

„Neví, co si má o tom myslet.“ Uzavřela Deanna popis Stewartových reakcí. „Myslí si, že je to nějaká zkouška spolehlivosti. Zřejmě jsou tam, odkud přichází, běžné. Má podezření, že všechno je jen dokonalá iluze. Že je v holokabině na jejich lodi. Na vlastní důstojníky reaguje úplně jinak, než jsme zvyklí.“ Otrásla se a pohlédla na Crusherovou a La-Forge. „Vy ho nezajímáte. U velitele Rikera cítí brutalitu a požívačnost.“ Zarazila se. Teď jí to bylo nepříjemné. „Kapitána se bojí a nenávidí ho, ale zároveň je symbolem něčeho, po čem touží. Nerozumím tomu. A nejvíc ze všeho má strach ze mne.“

Picard zavrtěl hlavou. „To je všechno?“

„Nevím, kapitáne. Určitě říká věci, které by nám mnoho napověděly, kdybych rozuměla jejich kontextu. V takových okamžicích je mi líto, že matka byla ze smíšeného manželství. Ráda bych obětovala něco ze svých schopností, kdybych skutečně mohla číst jeho myšlenky.“

„Nazval vás důstojníkem bezpečnosti,“ řekl Geordi.
„Co to může znamenat?“

Deanna zavrtěla hlavou. „Mám dojem, že to je označení vysoké hodnosti. Jinak nevím.“

„Co si o tom všem myslíte?“ zeptal se Picard.

Deanna se hluboce nadechla. Ještě se úplně neuklidnila. Ramena se jí chvěla. „Zní to neuvěřitelně, kapitáne, ale já mám dojem, že ten člověk je z nějaké jiné Enterprise, jež je velmi podobná naší. On nás zná, nebo některé z nás, a dokáže se na lodi orientovat. Jinak bychom ho našli dřív, než vstoupil do bezpečnostní zóny a spustil poplach. Přenesli ho k nám, aby tajně získal a odeslal informace, a možná se měl zase vrátit. Tím si nejsem jistá, protože na cestu k nám ho připravili mnohem lépe než na cestu zpátky. Alespoň víme, o jaké informace jim šlo.“ Podívala se na Geordiho.

Přikývl. „Mám to. Počítač dělá automatický záznam, poznámku, kdykoli se vstupuje do paměti. Prověřím každou poznámku v daném časovém rozmezí a najdeme všechno, k čemu se dostal.“

Picard zamyšleně seděl. Deanna cítila uklidňující proud jasných organizačních úvah a vděčně to přijímala. V zádech ji ještě stále tísnila vlna strachu. „Doktorko, pane LaForgi, do dvou hodin svolávám poradu velitelů sektorů. Kdybyste mě potřebovali, budu na můstku.“

Geordi odešel zpátky do strojovny a Crusherová se šla podívat na pacienty v nemocničním oddělení. Troi seděla a dívala se na kapitána. Cítila, že má o ni obavy. Potřásla hlavou.

„Jací jsme tam?“ řekla.

Picard se na okamžik zahleděl do dálky. „Jiná Enterprise...“ řekl tiše. „Jiná Troi...“

„A jiný Picard,“ řekla Deanna. „Nebezpečný, hrozivý. Chladný a tvrdý jako ocel. A jiný Riker, krutý a milující násilí.“ Vydechla. Stewartův strach jí začal drápy do zad.

„A vy?“ zeptal se Picard.

„Smrt v jiné uniformě,“ odpověděla. „A ještě horší než vy dva.“

Picard se po ní soucitně podíval a vstal. „Za dvě hodiny, poradkyně,“ řekl a vyšel z kabiny.

Troi zůstala sedět a přemýšlela. Jak bych se mohla stát vražedkyní? Nebo ještě něčím horším? Stewartovy emoce naznačovaly, že existují mnohem horší věci než jen smrt. Každý se přece snaží žít správně a být dobrý, ale klidně by mohl být i zlý, uvažovala.

Vstala a zamířila na můstek za Picardem. Muž na lůžku neotevřel oči, když ho mýjela, ale pohled jeho strachu ji provázel daleko do chodby. Zbavila se jej teprve na můstku a tam se jí konečně ulevilo.

Kapitola čtvrtá

Na můstku bylo všechno v pohotovosti. Picard se zastavil v řídicím centru. Podporučík Redpath, střídající řídicí důstojník, kontroloval navigační údaje...

„Něco na senzorech?“ zeptal se Picard Data.

„Reakce negativní, kapitáne.“

„Může to ještě chvíli trvat,“ řekl Picard. „Jestli je pravda, co říkal náš... host, jejich loď pro něho zanedlouho přiletí. Rád bych, aby to setkání zmeškal a ti na druhé straně se nedověděli proč.“

Picard si okamžik pohrával prsty s dolním rtem. „Pane Date,“ pohledem přelétl k mladému důstojníkovi u řízení, „podporučíku Redpathi, přiblíží-li se k nám nějaká loď, známá nebo neznámá, nechci, aby nás spatřila. Potřebujeme čas na přípravu a v této chvíli nikomu nevěřím. Senzory na nejvyšší obrátky. Všechno bude pracovat na maximum pasivního zatížení. Nechci, abychom na sebe upozornili cizí loď, která po nás pátrá. Musíme vědět o všem, o všem! – ať je to velikosti hvězdné lodi nebo plechovky na chleba – co je tolik světelných let okolo nás, kolik dokážete zaměřit. Jakmile se něco přiblíží, zaznamenáte polohu tělesa a musíte nás okamžitě dostat ze záběru jeho senzorů. Zároveň je nesmíte ztratit z dohledu.“

Dat a podporučík Redpath na sebe mrkli. Redpath kývl tmavou hlavou, lehce se usmál a řekl: „Autíčka.“

Ted' zamrkal Picard. „Prosím, pane Redpathi?“

„Negativní záznamový program, pane. Naprogramujete senzory řízení tak, aby okamžitě odklonily loď ze záběru pokaždé, když na něco narazí. Je to analogie systému, jakým se tělo brání bolesti: spálíte si ruku, ruka ucukne. Každý následný kontakt znovu odkloní loď ze záběru. Pokud se loď dostane ze záběru úplně, řízení ji automaticky vrací přibližně paralelně k předpokládanému kursu sledovaného objektu, až ho senzory znovu najdou. A tak to pokračuje. Pokud se sledované lodi podaří nás zaměřit, naše zrcadlové sledování změn kursu bude vypadat jako porucha na jejich senzorech.“

„Lodní kurs může být velmi nepravidelný,“ dodal Dat.

Picard přikývl. „Nevadí. Je to přesně to, co potřebuji. Nezáleží na tom, jestli bude Enterprise poskakovat jako blecha na rozpálené plotně, hlavně když ji nikdo nezahledne. Zaříd'te to, podporučíku.“

„Jistě, pane,“ řekl Redpath a začal pracovat u konzoly. Picard se obrátil ke všem na můstku. „Jestli se něco objeví, okamžitě mi to hlase. Budu v pohotovostní kabině.“

Všechny hlavy přikývly. Picard se už obrátil k odchodu, když ho zastavil. Worf. „Na okamžik, kapitáne.“

„Jistě.“

„Předtím, než jsme přešli na pasivní režim, jsem objevil něco, co byste měl vidět. Pojd'te se podívat.“

Worf ukázal na záznam jedné vědecké stanice. Daleko, ve vzdálenosti asi tři nebo čtyři světelné roky, ukazoval monitor maličký chomáček. Normálně by to Picard považoval za senzorického ducha. Počítačový test jasně ukazoval, že vyzařuje energii.

Worf upozornil na vlny silového pole okolo objektu. „Dívejte se, kapitáne. Mají stejné parametry jako vlny našeho transportéru.“

Picard se upřeně podíval. „Pane Worfe, to je...“ Zavrtěl hlavou.

„Ano, pane. Asi metr délky. Pokud to mohu odhadnout, a pan LaForge s mým odhadem souhlasí, jedná se o vysílací stanici s vestavěnou jednoduchou záznamovou funkcí. Někdo do ní přenesl informaci, která se tam uchová pro další transport jiným směrem. Může to trvat světelné roky, parseky, jak dlouho chcete, dokud se v jejím záběru neobjeví objekt, který je tak blízko, aby se přenos dokončil.“

„To vyžaduje značné množství energie.“

„Ano, ale ta se projeví až v okamžiku, kdy stanice vysílá.“

„A také dost bezohlednosti,“ řekl tiše Picard. „Děje-li k výpadku energie...“

„Přesně. Tohle rozhodně není model transportu s nízkým rizikem. Je to určitý druh, stáze. Svým způsobem zajímavý, ale tentokrát jde o něco jiného. Myslím, že přenos našeho vetřelce začal jinde, mnohem dál. Tahle stanice ho zachytila v polovině cesty a vydala se k nám, tak jako my vysíláme sondu. Když byla v optimální vzdálenosti, přenesla ho na naši loď.“

„Potom se stanice zase vrátila,“ řekl Picard. Podle rudého posuvu se vzdalovala rychlostí asi nula celá pět cé a nepoužila zrychlení, které by na ni upozornilo jejich senzory.

Picard zakroutil hlavou. Co je to za lidi? Klidně transportují lidskou podstatu a doufají, že najde objekt, o němž se chtějí něco dozvědět. Co kdyby je nenašel?

„To nejsou dobří lidé, pane Worfe.“

Worf zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Na můj vkus až příliš tají své úmysly. Čest pro ně nic neznamená. Ale ještě něco,“ ukázal. „Všimněte si kursu sondy. Ačkoli je mnohem pomalejší, sleduje přibližně náš kurs. Když jsem ji pozoroval, udělala několik nepatrných manévřů, aby srovnala směr s námi. Myslím, že se od nás daleko nevzdálí a později se znovu přiblíží, aby provedla přenos.“

Picard přikývl. „Řekněte doktorce Crusherové, aby znovu prohlédla toho muže. Ať hledá podkožní transpondéry. Mohli jsme něco přehlédnout. Chci, aby obrátila každou kost.“

Worf kývl. „Je jasné, že při použití tohoto transportéru může cizí loď, pokud nějaká existuje, zůstat ve velké vzdálenosti. Použili přenosu vlnové délky a tím obešli náš bezpečnostní systém.“ Worf ukázal na

monitor. „Naše systémy identifikovaly jejich vlnovou délku jako naši vlastní, a proto nevyhlásily poplach.“

Picard se zamračil. „Musí to být jiná loď Federace.“

„Nejen loď Federace, ale také loď stejné třídy a stavu. Jinak by měla identifikovatelné odchylky.“

„Tedy jiná Enterprise.“

„Rozhodně to tak vypadá.“

Picard neklidně vydechl. To bylo ještě závažnější.

„Předal jste panu Datovi tyto informace?“

„Právě je dostává.“

„Výborně. Ať je dostane také velitel O'Brien. Chci, aby prohlédl naše transportéry a změnil trochu jejich vlnovou délku. Jen nepatrně, aby mu posloužila jako poznámka, ale každý příští přenos musí být okamžitě odhalen.“

„Jistě, pane.“

Picard odešel do pohotovostní kabiny a další hodinu pracoval na věcech týkajících se jiných záležitostí. Při velení na hvězdné lodi nezáleželo na tom, kolik práce za něho udělal počítač, vždycky bylo pořád víc toho, čemu doktorka Crusherová říkala „administrativa“. Cítil, jak v něm narůstá napětí. Proč by ne? Myslel si a odstrčil klávesnici. Nechápu, co se to děje, a nevím, co s tím udělám. To je normální reakce.

Přešel ke knihovně. Chvilí si prohlížel svazky a nakonec si vybral Anabasis: „Putování Deseti tisíců“. Dobrý návod pro muže, jenž si není jistý tím, co ho čeká a kam se ubírá. Ti Řekové na tom byli stejně. Bloudili Asií po bitvě s ohromným perským vojskem. Velitele jim zabili, zůstali odříznuti Peršany v neznámé zemi plné nepřátelských kmenů. Přesto dokázali přejít čtvrtinu tehdejší východní Evropy a dostali se až k moři. Nezastavil je strach ani hlad. Poháněla je pouze zoufalá odvaha čelit tváří v tvář nepříznivému osudu a uvážlivost Xenofóna; muže, který se stal jejich vůdcem. Picard se posadil a s radostí otevřel knihu. Nebylo to namátkou, jako většina jeho knih se rozevřela na oblíbeném místě. Byla tam Xenofónova řeč k armádě: Myslí si, že jsme bezmocní, když zabili našeho dobrého generála Kleofáse. Nemají tušení, že jsme celá armáda generálů, a že svůj domov najdeme.

Začel se do popisu strašné zimní pouti, kdy muži pochodovali horským sněhem a ledem s nohama obalenýma hadry, měli hrozný hlad a neznali cestu. Museli se bránit před divokými kmeny, a když konečně zdolali poslední horský hřeben, spatřili moře. Thalassa, thalassa! Křičeli a plakali radostí, utíkali na mořský břeh... Picardovi se zadrhlo v hrdle – vtom zazářily červené poplachové sirény a on vyskočil z křesla ještě dřív, než se ozval jeho komunikátor.

Vyběhl z kabiny na můstek. Všichni byli překvapení a Troi vypadala znepokojeně: „Co se děje?“ zeptal se Data. Na hlavní obrazovce viděl jen pustý vesmír.

„Zatím nic,“ řekl Dat, „ale zaznamenal jsem slabý kontakt. Podle programu se loď automaticky vychýlila z dosahu.“

„Co to bylo?“

„Tohle, kapitáne.“ Obrazovka blikla, objevilo se stejné hvězdné pole, ale uprostřed bylo něco nového.

Nesmírně daleko uviděl něco, co tam předtím nebylo – malou, ocelově šedou skvrnu.

„Desetkrát zvětšit,“ řekl Picard. Skvrna poskočila dopředu.

Byla to Enterprise, ale ne jeho Enterprise. I při zvětšení zůstala tmavě šedá, barvy zbrojařské oceli, chladná a nepřátelská. Vypadala přibližně stejně: velký, zvedající se disk hlavní lodi, kryty motorů i sekundární trup. Všechno bylo na svém místě. Měl však pocit, že sekundární trup je větší a motory jsou níž, posunuté víc dopředu. Křivka disku hlavní lodi byla hlubší, jako by se mračila. Mají-li lodi nějaký výraz, tahle vypadala krutě. Měla zastrašující pohled s přimhouřenýma očima. Postavení hlavní lodi jim dávalo možnost přečíst jen znaky ICC 1701-D ISS ENT-. Zbytek už neviděli.

Picardovi se při tom pohledu zastavilo srdce. Stále doufal, že na to, co se stalo, najde nějakou jinou odpověď. Ted viděl, že doufal marně. Odpověď je pronásledovala. Podíval se okolo sebe. Všichni měli na tváři zděšení a Troi byla popelavá.

„Držte to od nás, pane Redpathi,“ řekl. „Žádné hrdinské kousky bez mého rozkazu. Pokračujte v autičkovém programu a každou zásadní změnu kursu mi budete okamžitě hlásit. Přišel čas udělat nějaká opatření. Pane Date,“ Picard se k němu obrátil. „Projdete všechny záznamy Federace, které máme k dispozici, a vyhledáte cokoli, co by mohlo mít s naší věcí nějakou souvislost. Skutečné nebo domnělé kontakty s paralelními vesmíry, duplicitní lodi nebo posádky, cokoli. Nezáleží na tom, jak nereálně to vypadá. Musím rozhodnout o dalším postupu a potřebuji maximum informací. Porada velitelů sektorů bude podle plánu.“

„Ano, pane“ řekl Dat a odešel ke své vědecké stanici.

„Poradkyně?“ řekl Picard. Troi vypadala jako někdo, kdo by rád onemocněl, ale má bohužel příliš mnoho práce.

„Řečeno emocionálně, ta loď je žumpa. Tolik vzteku, hněvu, chtivosti, závisti a...“ Troi zavřela hlavou, nenalézala slova. „Myslím, že náš pan extra-Stewart je naprosto typickým představitelem těch lidí.“

Picard přikývl. „Porada velitelů podle plánu,“ řekl a opustil můstek. Sám si musel přiznat, že potřebuje klid.

~~~~~
Za hodinu už bylo v konferenčním sále všechno v pořádku.

„Hlášení,“ řekl Picard. „Nejdřív chci vědět, jak se má náš host?“

„Žádné změny, kapitáne,“ řekla doktorka Crusherová. „Můžete ho z karantény přemístit, potřebovala bych to lůžko.“

„V pořádku,“ řekl Picard. „Dáme ho do cely.“

„Mimochodem,“ řekla Crusherová, žádný podkožní transpondér jsem nenašla. Kontrolovala jsem všechno, kosti i plomby v zubech.“

„Plomby?“ ozval se Geordi.

„Ani se neptejte,“ pokračovala doktorka. „Jejich zubní lékařství má co dohánět.“

„Dobře,“ řekl kapitán a podíval se na Data. „Hlášení, prosím.“

Dat zkrřížil ruce a zatvářil se vážně. „Prošel jsem veškerá federální data týkající se paralelních vesmírů. Většinou jsou to výmysly nebo pusté teorie. Přesto existuje nejméně jedno zaznamenané setkání posádky Hvězdné flotily s paralelním vesmírem.“

„Kde?“ zeptal se Picard. „Kdy?“

„Kde se to stalo, nemusí být pro nás podstatné a bylo by velmi obtížné zjistit to přesně,“ řekl Dat. „Bylo to hvězdného data 4428.9 a týkalo se to posádky lodi NCC 1701. Předtím, než byly přidány další registrační znaky.“

„Enterprise,“ řekl tiše Picard. „Kirkova Enterprise. To je neuvěřitelná událost. Jak je to možné, že kontakt s jiným vesmírem nebyl úředně zaznamenán v lodní zprávě?“

„Všechny podrobnosti byly ihned utajeny,“ odpověděl Dat. „Hvězdná flotila se obávala, jak by na takovou zprávu reagovaly jiné druhy. Připadala jim eticky znepokojivá a vojensky nebezpečná.“

Takové zdůvodnění se Picardovi příliš nezamlouvalo. „Pokračujte.“

„Začalo to jako pouhá nehoda transportéru,“ řekl Dat. „Pokud je ovšem slovo nehoda ten správný výraz.“

Velitel O'Brien se zašklebil. „Transportéry tehdy neměly bezpečnostní schránku jako dnes. Táhle událost vlastně způsobila, že se schránky začaly k transportérům přidávat.“

Enterprise letěla po oběžné dráze omicronu Indi III, planety zvané Halka. Úkolem mise bylo vyjednat s planetární vládou povolení k těžbě krystalického dilithia. Halkáni však měli etické zábrany. Obávali se, že krystaly by mohly v budoucnu sloužit k válečným účelům a těžbu odmítli. Posádka se připravovala k přenosu zpátky na loď, když v oblasti vypukla ionická bouře o síle devět –“

„Překvapuje mě, že za takových podmínek chtěli použít transportér,“ řekl Picard.

O'Brien se znovu ušklíbl. „Tehdy se dělaly transportéry „na koleně“. Nebyly sice tak dokonalé, ale zato silnější. Navíc nebylo teoreticky jasné, co na ně působí. Konstruktoři neznali některé aspekty efektu silového pole při ionické bouři a nevěděli, jaký to může mít v dané situaci význam. Mohutný výkon transportéru dokázal často i za velmi nepříznivých podmínek posádku úspěšně přenést.“

„Ale v tomto případě byly podmínky naprosto neobvyklé a posádka Enterprise to brzy zjistila,“ řekl Dat. „Byl to první známý případ, kdy události v jiném vesmíru měly přímý dopad na události našeho vesmíru.“

Geordi přikývl. „Prošel jsem záznam vyšetřování čtyř důstojníků, jichž se to týkalo: kapitána Kirka, hlavního strojníka, lodního lékaře a spojovacího důstojníka. Vyšetřovací spisy jsou vyčerpávající – všichni byli tou událostí naprosto překvapeni a záleželo jim na tom, aby se nezapomnělo na jedinou maličkost. Hlavní strojník zařídil, aby ke spisům byl ta-

ké připojen letový záznam transportéru a to nám velmi pomůže. Posádka Enterprise si celou věc vysvětlovala tak, že v okamžiku přenosu z Halky dělaly totéž jejich protějšky v paralelním, velmi těsně přiléhajícím vesmíru. Shoda hustoty pole dvou úzce souvisejících vesmírů byla posílená změnami vyvolanými ionickou bouří v atmosféře planety, a vyprovokovala to, co v záznamu popsal hlavní strojník jako „zákryt“. Nastala dokonalá shoda jedna ku jedné mezi silovými poli, Dirakovými křivkami, frekvencemi i současně přenášenými posádkami. Lidé z naší Enterprise se dokonce přenesli v uniformách svých protějšků.“ Geordi zavrtěl hlavou jako člověk, který spatřil letícího vepře, a teď se s tím snaží nějak vyrovnat. „Něco takového je možné jen při přenosu v paralelních vesmírech. Podobnost u shodných vesmírů může jít teoreticky velmi daleko a právě s tím se setkala posádka Enterprise. Shoda byla tak velká, že nepocítili žádnou změnu. Všechno vypadalo úplně stejně a klidně by mohli pokračovat v další cestě – a navěky zůstat v jiném vesmíru. Jejich protějšky by zůstaly tady.“

Picard zdvihl obočí. „To je zajímavé,“ řekl. „Korzybski by se zeptal, zda rozdíl tam, kde rozdíl není, je ještě rozdíl.“

„Rozdíly v druhém vesmíru mohly být patrné až později, kapitáne. Představte si, že jste se dostal do takové situace sám. Ve vesmíru, jenž vám připadá stejný, najednou chybí někdo z vaší rodiny, nebo tam schází místo, kde jste vyrůstal.“

„Ta myšlenka nahání strach,“ řeka Picard. „Posádka Enterprise tedy rozdíl objevila?“

„Ano, pane. Uvádějí, že všem se zdálo trvání přenosu nezvyklé, a když skončil, byli ve stejné transportní kabině, ale na Imperiální hvězdné lodi – ISS 1701.“ Geordi protáhl tvář. „Jistě si projdete záznam sám, kapitáne. Události a detaily, které popisuje kapitán Kirk, jsou velmi znepokojující.“

„Jak to myslíte?“

Dat se znovu zachmuřil. „Bylo by zřejmě nepřesné použít výrazu morální inverze, ale to druhé Impérium i Hvězdná flotila se řídily naprosto odlišnými etickými pravidly. Měly jiné morální hodnoty, než jaké považuje za přirozené naše skupina humanoidních druhů. Kapitán popisuje posádku jako „divokou, brutální a bezzásadovou“. Systém velení na lodi se nezakládal na zásluhách a hodnostech, ale na principu přežití těch nejsilnějších. Silní pronásledovali slabé a vítězili ti nejprohnanější a nejzkorumpovanější. Zabíjení považovali za přijatelnou formu postupu k hodnosti. Uniformy se změnily, staly se nápadné a barbarské. Vyšší důstojníci měli své osobní strážce. A byly tam další rozdíly. Řadu služebních výkonů na lodi povoloval bezpečnostní důstojník. Jeho hlavním úkolem bylo udržovat věrnost a poslušnost posádky Impériu a velení lodi, i kdyby se velení rychle měnilo. Hrál stejnou roli jako „politici důstojníci“ na válečných lodích velkých totalitních režimů konce dvacátého století na Zemi. Podle kapitána Kirka mohl bezpečnostní důstojník zabít velícího důstojníka, který by přesně nesplnil imperiální rozkaz, a mohl dokonce převzít jeho funkci.“

Picarda zamrazilo. „Zprávu si podrobně prostuduji,“ řekl. „Zatím...“

„Zatím posádka naší Enterprise rychle pochopila, co se stalo,“ pokračoval Dat, „ale stejně rychle se dostala do neudržitelné situace. Protějšek kapitána Kirka měl rozkaz zničit halkánskou civilizaci, jestli nepovolí těžbu krystalů dilitia. Kapitán Kirk musel hrát o čas a zdržovací taktika ho málem stála život. Došlo k několika pokusům o vraždu. Hlavní strojník zatím přišel na to, jak využít vlivu bouře a dostat se zpátky dřív, než se hustoty lokálního pole vrátí k normálu a retransfer bude nemožný. Kirkův vědecký důstojník, který se setkal s posádkou imperiálního vesmíru, také brzy pochopil, co se stalo, a zařídil, aby byli v transportéru a čekali tam na přenos. Nepochybně se všechno seběhlo na poslední chvíli, ale nakonec se všichni dostali do svých vesmírů.“

Picard zavrtěl hlavou. „A teď jsme ve vesmíru, který vypadá jako náš, ale není to on,“ řekl. „Poblíž je Enterprise, ale je také jiná. To nemůže být náhoda.“ Podíval se na Data a Geordiho. „Co o tom soudíte?“

„Zdá se, že někdo v jiném vesmíru přišel na to, jak celou věc zopakovat,“ řekl Dat. „Na principu řízeném z jejich strany, aby se vyhnuli náhodnému přenosu, ovládanému z obou stran.“

„A proč?“ zeptal se Picard.

„To se v tuto chvíli nedá odhadnout,“ odpověděl Dat. „Na základě zprávy posádky Enterprise, popisu agresivity a rozpínavosti Impéria a jeho Hvězdné flotily se domnívám, že můžeme vyloučit nějaké vědecké nebo altruistické motivy.“

„Taky bych řekl,“ ozval se tiše Geordi.

„Dokonce si trůfám vyslovit domněnku,“ pokračoval Dat, „že právě ta druhá Enterprise může být nástrojem našeho přenosu. Považuji to za nesmírně pravděpodobné. Poblíž nejsou žádné planety nebo vesmírné stanice, které by takový přenos dokázaly uskutečnit. K tomu je zapotřebí obrovského množství energie.“

„Energie hvězdné lodi?“

„Možná,“ řekl Dat. „Dokud nevíme, o jakou formu přenosu se jedná, nemůžeme s určitostí nic vyloučit. Ta loď má rozhodně dostatek informací a téměř bych se vsadil, že stejný proces může probíhat i obráceně. Rozhodně se to podařilo tehdejší posádce Enterprise. Nám ovšem může komplikovat situaci ještě další věc: posádka lodi, jež nás sem dostala, si nemusí přát, abychom se dostali zpátky a nemusí s námi spolupracovat. Je jasné, že si nepřejí, abychom se o nich vůbec dozvěděli. Jinak by neposílali tajně jednoho z nich a otevřeně by navázali spojení.“ Picard o tom chvíli uvažoval. „Souhlasím. Musíme si však být opravdu jistí, o co se jedná. Vypadá to, že vědí, jak naše loď, nebo jedna z našich lodí, vypadá. Rád bych udělal totéž, než se do něčeho pustíme. Dokážeme to?“

Geordi a Worf se na sebe podívali. „Můžeme se o to pokusit,“ řekl Geordi. „Z toho krátkého kontaktu s nimi jsme zjistili jedinou věc. Jejich štíty uvolňují spoustu energie. To znamená, že senzory reagují na řadu falešných signálů v okamžiku, kdy jsou štíty spuštěné. Myslím, že bychom se mohli napojit přímo

na jejich vnitřní okruh, nebo umístit odposlouchávací sondu velmi blízko k lodi a maskovat ji, aby měli dojem, že se jedná o signál ze štítů.“

„Získali jste ještě další užitečné informace, než jsme se vzdálili?“

„Kontakt trval jen okamžik,“ řekl Dat. „Těžko říct, co by nám mohlo být užitečné. Pokud ovšem není nedostatek přínosem. Ta loď ví, že tu někde jsme, ale ještě nás nenašla. To znamená, jak už naznačil pan LaForge, že jejich senzory nemusí být tak dobré jako naše.“

Worf přikývl. „Podobně jako lodní technologie na Klingonu, kde se nějaký čas soustředili víc na celkovou kapacitu zbraní než na senzorickou citlivost. Hlavním úkolem válečné lodi bylo pronásledování a ničení, jež považovali za důležitější než skryté pozorování.“

„Co když právě oni chtějí skrytě pozorovat a čekat na informace od svých špehů,“ řekl Picard. „Snad by bylo moudré nechat je v domněnku, že o nich nevíme. Můžeme tím získat čas.“

„Nebo to může být náš konec,“ řekl ostře Riker. „Záleží na tom, co jim špeh poslal. Kdybych já někoho vyslal na cizí loď, bylo by to pro informace o výzbroji a obranyschopnosti.“

„O to jim také šlo,“ řekl Geordi. „Ale zatím se mnoho nedověděli. Jen informace o stavu fázérů a fotonových torpéd.“

„To je víc než dost, ale asi se s tím musíme smířit,“ řekl Picard a podíval se na Data a Geordiho. „Zatím počítejme s nejhorším: že se nám o nich nepodaří získat žádné informace. Dokážete něco udělat s „přenosem“ mezi vesmíry?“

Dat a Geordi se na sebe bezmocně podívali. „Kapitáne,“ řekl Geordi. „Mohu vám jen obecně popsat naše možnosti, ale nemám žádnou ucelenou teorii a především žádné odpovídající vybavení, abych vyvolal potřebný efekt. Museli bychom vyjit nejméně z pěti nebo šesti různých vědeckých systémů a zvážit celé stovky teoretických možností, které na ně navazují. Každá z nich může být ta pravá a nedá se to ověřit jinak než přímým experimentem. Nemůžeme ztrácet čas prověřováním všech teorií. Kdyby se sem teď snesla má pohádková pramáti a přinesla mi všechny detaily na talíři, stejně nevím, jestli budu mít takový materiál, abych s ním zkonstruoval potřebnou aparaturu. Jim to muselo trvat taky pěkně dlouho, snad celou tu stovku let od okamžiku, kdy se o nich naši lidé dozvěděli.“

„Možná i déle,“ řekl Dat. „Bez ohledu na jejich loď – nemáme žádnou záruku, že čas v jejich vesmíru má stejnou rychlost. I když je to velmi pravděpodobné, obecná shoda je těsná. V každém případě souhlasím s Geordim. Rozhodně musíme získat informace z jejich lodí.“

„Myslíte, že se dokážete napojit na jejich komunikace?“ zeptal se Picard. „Aspoň vzdáleně se napojit na jejich počítač?“

„V žádném případě, kapitáne,“ řekl Geordi. „Někdo tam bude muset jít.“ Picard viděl Geordiho rozhodný výraz a tušil, co si myslí. Měl bych tam jít já.

„Naše situace je téměř v zrcadlově obrácené pozici,“ řekl Geordi. „Z nějakého důvodu nás potřebují. My nevíme proč, ale je tu určitá naděje, že na to přijdeme, až se dostaneme k jejich počítači. A možná také zjistíme, jak se vrátit zpátky. Je to riskantní, ale musíme se o to pokusit.“

Picard chvíli tiše seděl. „Souhlasím,“ řekl konečně. „Najdeme způsob, jak dostat na jejich loď výsadkovou skupinu.“

Riker přikývl. „Nesmí být velká. Maximálně dva. Jedním musí být pan LaForge. Týká se to počítače a to je především jeho oblast.“

„Ano,“ řekl Picard. „A druhý?“

Riker váhal. Očima sklouzl k Troi. Sevřela rty a přikývla.

„Víme určitě, že tam jsem,“ řekla Picardovi. „Mám tam významné postavení a moje schopnost vciťování nám pomůže jako varovný signál. Z obou důvodů je to důležité.“

„Jakékoliv další závěry musí počkat, dokud se něco nedozvíme,“ řekl Dat. „Kapitán Kirk ve zprávě říká, že vykonal přehlídku mužstva a objevil rozdíl. Někdo z jeho Enterprise chyběl, nebo měl jinou podobu. S některými se setkal poprvé.“

Na jeho lodi neexistovali. Musíme nejdřív získat vizuální analýzu a přehled o mužstvu, abychom vůbec věděli, kdo je v posádce.“

Troi vzhlédla. „Mohla bych se zeptat našeho hosta,“ řekla a v očích se jí jemně zablesklo.

Picard se na ni podíval. „Kdybych vás neznal, poradkyně, myslel bych si, že jsme se ve vás spletli.“

Prudce zavrtěla hlavou. „Však mě znáte, kapitáne, ale ten strašný strach, který cítím pokaždé, když se k němu přiblížím...“ Zvážněla. „Teď potřebujeme všechno, každou zbraň, která nám může pomoci. V takové situaci nebudu váhat a uplatním svůj vliv. Dosah mého citění se mění, ale nemohu zapomenout na kontakt s jejich lodí. Bylo to psychické smetiště. Proto se snažím z důvodů osobních i praktických, abychom se z této situace, dostali.“

„Doufám, že osobní důvody nenaruší vaši práci,“ řekl Picard.

Smutně se na něho usmála. „Zatím mi to nehrozí, ale když na té lodi člověk žije...“ Otrásla se. „Ne, děkuji pěkně. V každém případě si myslím, že náš host nám na otázku odpoví.“

„Mohla byste se ho zeptat, co jejich loď po nás chce?“ řekl Picard.

„Nemyslím, že to ví, kapitáne. Mám dojem, že lidé v jeho postavení dostávají pouze rozkazy a nevědí víc, než jim řeknou. Byl velmi zklamaný, že ho nevarovali nebo neupozornili na to, co s ním bude, až se dostane k nám.“

Picard kývl a zeptal se Geordiho: „Jak se tam dostanete?“

Geordi se zamyslel. „Mohli bychom použít transportér našeho přítele, kapitáne.“

Picard zavrtěl hlavou. „Jste si jistý, že ta věcička má v sobě dost energie, aby přenesla i vás? Chcete riskovat život?“

Geordi zaváhal.

„Ne,“ řekl Picard. „Uděláme to po svém.“

Ted' vzhlédl Worf. „Třeba by souhlasil náš vlastní podporučík Stewart a nechal se vyslat místo svého dvojníka.“ Picard to okamžik zvažoval a znovu zavrtěl hlavou. „Do takové situace nemohu vyslat nikoho bez řádné přípravy a pochybuji, že bychom to vůbec dokázali. Navíc si nemyslím, že by to bylo vůči němu čestné.“

„Ale získal by si značné zásluhy,“ řekl Worf.

Picard se tiše zasmál. „To by nepochybně získal, pane Worfe, ale obávám se, že se musíme poohlédnout po jiném řešení. Pane LaForgi, vy a velitel O'Brien jistě na něco přijdete.“

„Když víme, jakou vlnovou délku má jejich transportér,“ řekl O'Brien, „můžeme se k nim přenést a neupozorníme přitom jejich bezpečnostní systém.“

„Pokud nemají podezření, že se o to pokusíme, a vlnovou délku už také změnili,“ řekl Geordi.

O'Brien zakroutil očima. „Jasně, jste pesimista. Jestli máte obavy, můžeme si připravit přenosný vlnový volič.“ „Zaříd'te to,“ řekl Picard dřív, než se ti dva pustili do jednoho z technologických soubojů, které tak milovali. „Co ještě musíme uvážit?“

„Ještě jednu věc,“ řekl Dat a zkřížil ruce. „Nemáme-li pro naši akci stejný časový limit, jaký měla původní Enterprise, můžeme mít jiný. Některé teorie multiuniverzálních struktur naznačují, že jednotlivé „plástve“ vesmírů nestojí na místě nehybně jako listy v knize, ale vzájemně se posouvají způsobem, jenž se může nebo nemusí opakovat. Někdy jsou vesmíry blíž a je snazší jimi proniknout, jindy jsou dál. Můžeme předpokládat, že přenos se udál tady a teď proto, že ta druhá Enterprise čekala na přiblížení, které bylo větší než obvykle.“

Picard překvapeně zamrkal. „Vy myslíte, že nás sledovali?“

„Ne,“ odpověděl Dat. „Postupovali podle vlastních instrukcí. Při pohybu ve stejné „plástvi“ mohou logicky očekávat, že většinu času budou naše pohyby shodné. V každém případě se zde nesmíme dlouho zdržovat. Vesmíry se mohou vzdálit a přenos se stane obtížnější, složitější, nebo dokonce nemožný až do té doby, dokud se „plástve“ nevrátí zase tam, kde byly předtím. A my netušíme, kdy to bude.“

Picard to zvážil. „Váš názor přijímám. Rychlost je teď nejdůležitější. Čím dřív se odtud dostaneme, tím líp. Je to jediná šance, že se odtud vůbec dostaneme.“ Podíval se kolem stolu a na všech tvářích četl souhlas.

„Rozchod,“ řekl kapitán.

Kapitola pátá

„Nebude to snadné,“ řekl Geordi.

Za ním se ozval tichý smích. „Copak by tě to bavilo, kdyby to bylo snadné?“ řekla Eileen.

Překvapeně se otočil a viděl ji přicházet mezi stromy. „Myslel jsem, že máš po službě.“

Poručice Hessian se zasmála. „Mám. Ty přece taky.“

Geordi zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Kapitán potřebuje něco vyřešit.“

Rozhlédla se lesem, kde se Geordi procházel. Do výšky nejméně sta stop se nad nimi tyčily mohutné staré borovice, rostoucí tak hustě, že téměř zakryly oblohu. Nahoře bylo letní poledne, ale oni se procházeli po měkkém borovém jehličí v neutrálním, chladivém stínu. Jen tu a tam padal dolů paprsek slunce. „Vypadá to špatně, že?“ zeptala se. „Pro stromy nevidíš les?“

„Ale ne,“ Geordi se usmál. „Chodívám sem, když se nemohu soustředit a sezení u počítače nepomáhá.“

Srovnala s ním krok. „Tak povídej.“

„Viděla jsi sama, z čeho musím vyjít. Kapitán řekl: „Pokuste se dostat k jejich počítači“, ale ani u nás to není jednoduché. Nikdo neví, jaký ochranný systém užívají a které sekce jsou pod kontrolou. Musím vymyslet způsob, jak proniknout do jejich systému a zároveň oklamat jeho ochranu. Jediná možnost je systémová sabotáž.“

„To je ošklivé.“

„Ještě horší. Mám z toho nepříjemný pocit. Tady se snažím dělat věci vždycky správně a najednou musím vymyslet, jak to udělat naopak...“ Geordi zavrtěl hlavou.

„Být sebou, mám z toho radost. Kolikrát jsi chtěl počítač nakopat, když se uprostřed důležité práce zastavil?“ Eileen se při té představě zasmála. „Teď máš možnost a přitom to nebude náš počítač, koho kopneš. Já bych se vyřádila a utekla se smíchem domů.“

„Právě ta cesta zpátky je problém,“ řekl Geordi smutně, ale pomalu se mu na tváři objevil úsměv. „Možná máš pravdu.“

„Vidíš. Tak začni od začátku.“ Geordi přikývl, špičkou boty nabral borovou šišku a odkopl ji dopředu. „Máme tři hlavní počítačová jádra,“ řekl.

„Dvě v hlavní lodi, jedno ve strojně. Každých čtyřicet dva milisekund se propojují, aby každé z nich obsahovalo všechna lodní data a mohlo kdykoli řídit celou loď.“

„Běžná ochranná redundance,“ řekla Hessian. „Půjdeš tedy přímo k jádru počítače a chceš vynechat obvyklou cestu přes vstupní terminály. Proč?“

„Vyřadím jeden systém, pravděpodobně subprostorový generátor jádra, nebo jen zařídím, aby to tak vypadalo. Zbylé počítače ho automaticky vyřadí a budou signalizovat poruchu.“

Hessian přikývla. „To znamená, že na scénu přichází ty, nebo tvá verze na jejich lodi.“

Geordi kývl a nakopl šišku, k níž zatím došli. „To mi právě vrtá hlavou,“ řekl tiše. „Jaký jsem tam?“

„Tím se nerozptyluj. Předpokládejme, že zavolali tvůj protějšek a ty, nebo tvůj tým, se dáte do práce. Co dál?“ Geordi při chůzi chvíli přemýšlel a potom přikývl. „Když je jádro odstavené, probíhá opravný režim a téměř všechny bezpečnostní okruhy jsou vyřazené z diagnostiky. V tom okamžiku mám volný přístup k velkému množství dat a uložím je na isočipy.“

„Velké množství?“ Eileen se trpce usmála. „Kolik těch čipů poneseš, Geordi? V paměti je 256 bank o 144 čipech. Jak poznáš informace, které potřebuješ?“

„To je hlavní problém. Počítač sestavuje „expertní“ vyhledávací program: vodítka v kontextech a frazeologii, jisté druhy matematických a fyzikálních výrazů. Něco navrhuje Hwiii a taky Dat. Program uložím a připojím k jádru, spustím rychlé vyhledávání textu v záznamech a jeho okamžité vyhodnocení.“

„Na tom ztratíš většinu času. Jak dlouho to může trvat? Jak dlouho se ti podaří udržet tvůj protějšek u ledu?“

„Jak moc si troufám?“ Geordi se zastavil, a podíval se za černou babočkou, líně a bez zájmu letící kolem. „Chci maximum – nejdřív vytřídit, pak uložit. Jakmile s tím budu hotový, je po legraci. Vezmu druhého ze skupiny a nějak se z toho musíme dostat.“

„Snad si nemyslíš, že ti to projde,“ řekla tiše Hessian. Geordi se zastavil, kopl lehce do šišky a už za ní nešel. „Je to šílené. Z té lodi mám větší strach než z lodi Borgů. Protože je stejná. Protože jsme tam my – a přitom to nejsme my. Nejsme tam taková jako tady.“

Hessian vzdychla a šla pro šišku. „Kolik potřebuješ čipů?“

„Dvě stě padesát šest terabitů na čip,“ zdvihl obočí. „Deset nebo patnáct.“

„Můžeš je propojit. Trochu chirurgie a máš paralelní strukturu. Řekni replikátoru, aby přidal paměťovou vrstvu na povlak nutefu nebo jiné izolace. Dostaneš čipy na pět set dvanáct terů a klidně si jich můžeš vzít i patnáct, jestli chceš. A všechno budeš přenášet?“

Geordi kývl. „Vezmu si malý výstupní transpondér a připojím ho k subprostorovým generátorům jádra. Nastavím kód a snížím frekvenční tok natolik, aby prorazil i zdvižené štíty. Potom přenesu všechno sem během několika sekund.“

Hessian přikývla. „Bude lepší, když kódovací klíč udělá někdo jiný.“

Geordi se na ni překvapeně podíval. „Proč?“

Pokrčila rameny. „No, jestli ten jejich je opravdu jako ty, mohl by na to přijít, když to bude tvoje práce. Ale když to udělám já...“

Diane Duane

Geordi se rozesmál. „Ted' chápu, proč za tebou chodí velitel Riker.“

Začervenala se. Viděl na jejích tvářích infračervený květ, ale neřekl nic.

„Vážně?“ řekla chladně.

„Jo. Ty ráda nařizuješ a přitom to vypadá, že pomáháš.“ Zašklebil se a ona se pomalu usmála.

„Co myslíš tím, že to „vypadá“? Já přece pomáhám.“

„Jasně,“ řekl nevinně Geordi. „Minulý týden jsem tě slyšel u motorů: Nemá náš zlobivý generátor antihmoty bolení v úpravníku? No, no, dostane pěkně dávku deutéria a všechno bude –“

Eileen praštila Geordiho po hlavě. Dávala pozor, aby mu nesrazila vizor, ale přesto to bylo dost silné, aby zahlédl jiné hvězdy, než na jaké byl zvyklý. „A pracoval, když jsem skončila?“ zeptala se sladce.

„Dokonale, jak by se mohl odvážit nepracovat?“ volal nadšeně Geordi a napůl se dusil smíchem.

„Tak vidíš,“ odsekla Eileen a opřela se o nejbližší borovici. Založila ruce a se spokojeným výrazem řekla: „Kódovací klíč uložím do počítače. Nesmíš ho okukovat.“

Geordi přikývl. „Uděláš to ještě dnes večer?“

„Když mě doprovodíš do Přední desítky na kávu, než se zase vrátíš do práce. Nechci, abys takhle bloudil lesem a přemýšlel.“

Najednou se z lesa ozvalo dlouhé, temné vlčí zavytí. Znělo to málem pobaveně. Eileen se instinktivně lekla a Geordi se jí zasmál. „Východ,“ zavolal. Otevřel se východ na chodbu a on k němu zamířil. „Pojďte, poručíku, pak se můžete klidně vrátit s piknikovým košem. Chaloupka babičky je kousek dál.“

Eileen ho znovu udeřila. Zezadu, ale moc to nebolelo. Geordi se rozesmál a utekl z jejího dosahu na chodbu.

Will Riker už dávno poznal, že svým lidem nemá radit, když je nervózní. Kapitán věděl, že všichni dělají to nejlepší, co v dané situaci mohou, a šel spát. Tím byl problém pro Rikera na čas vyřešen. Ted' se hrálo na hřišti pana LaForge a nemělo smysl, aby se mu díval přes rameno, i když by to rád udělal. Raději mu půjde na pár hodin z cesty a zabaví se s někým jiným: Worfem.

Riker věděl, že od okamžiku kdy odvedli falešného Stewarta do karantény, Worf potřebuje něco rozbít, střílet, nebo nějak jinak odreagovat své vnitřní napětí. Znal dobře Worfovy nálady a dokázal je včas usměrnit. Na jeho pokyn se otevřely dveře Worfovy kabiny, Riker přišel blíž a podíval se. Worf si přehrával záznam Stewartova zadržení.

„Nějaký problém?“

Worf se zamračil. „Nejsem si jistý, že jsme zasáhli s maximální účinností.“

Riker se rozesmál. „Děláte si legraci, Worfe? Jednali jste naprosto správně. Vás jenom zlobí to nové nebezpečí. Je tu něco vážného, s čím nemůžete nic dělat.“

„Rozhodně je to značná hrozba. Přál bych si –“

„Nechte to být. Nemáte dost informací. Pojd'te se podívat na pořádný skandál.“

Worf si Rikera tázavě prohlížel. „Tady na lodi?“ řekl a vstával. „Nemám tu žádné hlášení.“

„Pojd'te.“ Riker už byl u dveří. V turbovýťahu řekl: „Paluba jedenáct.“

Za okamžik vystoupili a šli chodbou k jednomu z hlavních simulátorů.

„O co jde?“ zeptal se podezíravě Worf.

„Další díl našich operních studií,“ klidně odpověděl Riker. Myšlenka, že Klingoni mají operu, ho uchvátila, a Worf ho už nějaký čas zasvěcoval do její historie. Když se Riker vymotal z nepřehledného klubka kontextuálních záhad děl klasické Staré školy, jako byla Válečnickova pomsta a Cesta Tl-Hahkha, postoupil k modernějším, frivolnějším a přístupnějším opusům typu X a Y. Na oplátku začal seznamovat Worfa se staršími terranskými operami. Poněkud ho překvapilo, že Worf považuje díla jako Piková dáma a Bludný Holanďan za „odpočinkový poslech“, a nalézá v poslední době hluboký smysl ve vídeňských operetách, jež Rikerovi vždy spolehlivě zvýšily krevní tlak.

Worf se zarazil. „Dneska nemám náladu na Veselou vdovu. Mám jiné starosti.“

Riker zavrtěl hlavou. „Nic takového. Jen si vzpomenejte, jak jsem říkal, že některé operní aspekty jsme ještě neprobrali?“

„To je pravda,“ řekl pochybovačně Worf.

„Program Traviata, první jednání,“ oznámil počítač u dveří.

„Dobře,“ řekl Riker. „Otevři.“

Dveře se otevřely a ozval se řev. To nebyl aplaus, ale zvuk množství hlasů volajících po krvi. Worf se pobaveně podíval na Rikera a ten se jen usmál. Vešli dovnitř a dveře se zavřely.

Chvilí trvalo, než si Riker zvykl na okolní přítmí. Worfovy oči se přizpůsobily rychleji; Riker viděl, jak se Worf s lehkým úšklebkem rozhlíží. Kolem nich se pomalu vynořily pozlacené detaily staré opery La Scala. Byli v jedné z lóží na prvé straně druhého balkonu. Pod nimi, v září jevištních světél, stáli na sedadlech lidé ve večerních šatech, křičeli nadávky a dokonce něco házeli na pódium.

„Říkal jsem vám, že musíme probrat také násilí v opeře,“ řekl Riker. „Ted' je vhodná příležitost.“

„Měl jsem dojem, že myslíte v operách samotných,“ řekl Worf a trochu překvapeně sledoval, jak se dva muži s bílými motýlky pustili do pěstního zápasu. Několik dam hned obřadně omdlelo, další dámy a pánové uzavírali sázky na vítěze – aspoň to tak vypadalo, když peníze šly z ruky do ruky.

„Ted' jsme v tom.“ Riker se zašklebil, sedl si a opřel se o zábradlí. „Víc už v tom být nemůžeme. Přiznám se, že jsem zvědavý: děje se něco takového také ve Velkém domě v tl'Gekhu?“

Worf zavrtěl hlavou a spokojeně se díval na jeviště. Scéna i kulisy představující módní salon devatenáctého století se rychle měnily pod palbou vajec a rajčat, vhodných spíše do protlaku než na salát. Po pódii se válelo zelí a občas osamocený, nepochybně

symbolický citron. „Někdy jsou souboje,“ řekl Worf. „Ale venku. Dnes by se nikdo neodvážil takhle rušit představení.“

„I kdyby za nic nestálo? Jako ten dnešní tenor – Pietro Dominghi? Ten se už neukáže. Poslouchejte, jak na něho křičí!“

Poslouchali. Lidé nevolali umělce, ale muže, jehož chtěli roztrhat na kousky. „Počkejte až přijdou karabiniéři,“ řekl Riker. „To teprve něco uvidíte.“

Objevila se policie a vtrhla do davu. Reakce lidí naznačovala, že považují celou věc za soukromou záležitost a nikdo se do ní nemá míchat. Bez váhání zaútočili na karabiniéry a ti brzy prchali na všechny strany. Sráželi se mezi sedadly a lidé dokonce několik karabiniérů vyhodili z nižších lóží dolů mezi řady.

Riker se spokojeně podíval na Worfa. Klingon sledoval potyčky s radostným souhlasem a chvěl se sympatiemi, když rány neminuly cíl. „Tohle jsou skuteční válečníci a opravdové umění.“

„Jestli myslíte, že je to umění, tak počkejte, až zase začne představení,“ řekl Riker.

Pochopitelně to ještě chvíli trvalo, ale hlavní hrdinka večera načasovala svůj výstup dokonale. V krátké pauze, kdy se dav zastavil, aby znovu nabral dech, vešla na pódium pokryté zeleninou slavná irsko-česká sopranistka Mawredew Czcgowcz. Měla nádhernou, uhlově černou mantilu s karmínovou krajkou, v jedné ruce držela velkánský vějíř s obrazem Paridova soudu a v druhé nesla číši plnou šampaňského. Gestem královny pokynula dirigentovi a orchestru. Všichni udiveně poslechli a přestali se krčít, jako by se mělo střílet. Zašeptala slůvko a dirigent zasyčel na hráče, aby se připravili. Toscanini udal tempo a orchestr zahrál první takty přede hry k *Sempre libera*.

„Follie,“ zpívala Czcgowcz, „FOLLIE!“ – tak hlasitě, že zmrazila všechno, co mělo uši. Lidé přestali zápat s policií a utichli. Všichni na ni zírali jako na zjevení. V půvabném tanci se vlnila mezi rozbitými vejci a hlávkami zelí, a stoupajícími kadencemi extaticky zpívala o radosti ze svobodného života, jenž může být jakkoli krátký.

„Tomu říkám ovládnání davu,“ šeptal Riker, ale Worf ho v té chvíli neslyšel; v duchu zpíval slova árie s Czcgowcz. Riker se usmál. Czcgowcz se odhodlaně vrhla do pasáže „giaoure!“ a tady, při vysokém B, se Worf otočil k Rikerovi a řekl: „Vždyť ona trpí!“

„Ne, ne. Ona tak zpívá výšky.“ Vzpomněl si, co říkával jeho děda: „Ta ječí jako vysavač, ale je to její styl.“ Riker se usmíval, když Czcgowcz končila árii a nasadila volitelné čisté E nad vysokým C. Dokázala je udržet naplno a možná tím porušila několik přírodních zákonů. Operou se rozlehly nezadržitelné výkřiky bolesti a údivu. Občas bylo slyšet pukání ověsků na lustrech z waterfordského křišťálu, které nevydržely takový nápor zvuku. Zaburácel divoký potlesk a řev nadšení, připomínající svou mohutností předchozí volání po krvi. Czcgowcz odhodila číši na nejbližší kulisu, kde se roztržila, a za výkřiků nadšení a obdivu se uklonila. Dokonce i pěstní souboje,

jež za okamžik pokračovaly, byly tím zpěvem nějak ušlechtlejší. Worf radostně zatleskal a rozzářeně se obrátil k Rikerovi.

„Ještě?“ zeptal se Riker. Přehráli si to nejlepší: premiéru v pařížské opeře roku 1960, kdy šarvátky propukly uprostřed provedení Parsifala. Záminkou byl pravděpodobně výkon tenora i to, co se odehrávalo na dně jednoho labutího člunu, který stál na scéně trochu stranou. Potom sledovali velký skandál v Metropolitní opeře roku 2002, kde při novém nastudování Prstenu přestaly fungovat speciální holografické efekty. Krátce po ranním vydání Timesů byl autor kritiky na představení zaskočen neznámými příznivci opery a postříkán sprejem. Dále přišel na řadu návrat West Side Story na Alfacentu roku 2238 s klonovaným Bernsteinem, jenž následkem jednobitové chyby v klonování DNA zešilel, a v hněvu nad tím, že ho oživil, začal pálit fázerelem do obecnstva.

„Tohle hravě překonám,“ řekl Worf a nařídil počítači, aby v pevné videopaměti vyhledal provedení X a Y z roku 288, při němž sopranistka vyhlásila tenorovi krevní mstu kvůli honoráři a zabila k'Kharise na scéně dřív, než stačil dokončit árii (podle etikety ho měla nechat dokončit představení).

„To vypadá dobře,“ souhlasil Riker.

„Ještě tři dny se bojovalo v ulicích a vláda padla,“ řekl s uspokojením Worf, „potom –“

„Dat volá velitele Rikera.“

Riker se zklamaně podíval na Worfa a pokrčil rameny. „Tady Riker, pane Date.“

„Naše sonda má snímek druhé Enterprise,“ říkal Dat. „Dostáváme signál z energetického úniku, jak to předpověděl pan LaForge. Myslím, že se na to budete chtít podívat.“

„Už jdeme.“

Přišli na můstek. Každý, kdo se jen na okamžik mohl uvolnit od práce, sledoval hlavní obrazovku. V obličejích posádky se střídalo zděšení s vylekaným zájmem. Riker si sedl k Datově konzole a díval se, jak vědec pracuje na klávesnici. „Znamenáváte všechno?“

Dat kývl a mrkl na obrazovku. Viděli snímek chodby. Když Riker přišel, byla prázdná a nijak se nelišila od chodeb na jejich lodi. Záběr se posunul k jiné chodbě, kde bylo několik mužů z posádky. Nosili zvláštní, jednoduché uniformy, podobné jejich dvoudílným. Na Rikerův vkus měly nepříjemně vysoké límce a velmi chmurné barvy v odstínech tmavokaštanové, tmavozelené a tmavě rudohnědé. Někteří muži měli kolem pasu šerpy ze stříbrného nebo zlatého materiálu, dodávající tmavým uniformám trochu barbarský nádech. Ale ještě překvapivější a horší bylo, že každý z mužů byl ozbrojený. Většinou měli velké, nebezpečně vyhlížející fázery, ale Riker zahlédl také několik nožů a u jednoho hominida, jehož druh si nedokázal hned zařadit, spatřil u pasu něco bez pochvy, co se velmi podobalo mačetě.

„S naším zařízením se nemůžeme napojit přímo na jejich optická komunikační vlákna,“ řekl Dat Rike-

rovi a pracoval dál. „Sledujeme podpůrný RF systém, který běží paralelně, a můžeme z něho přijímat data i při minimálním energetickém úniku. To se pochopitelně změní, jakmile loď zdvihne štíty.“

„Myslí si, že jsou nepozorovaní a v bezpečí, když nezdvihli štíty,“ řekl Riker s jistou úlevou.

„Souhlasím,“ řekl Dat. „Bohužel sledujeme pasivní snímání a nemáme možnost ovlivnit volbu záběru. Vstupní a výstupní optická data i RF frekvence přenosu ukládám. Bude-li faktor náhody hrát v náš prospěch, ještě se k jednotlivým záběrům vrátíme. Pokud ovšem naši sondu neodhalí a zůstaneme v dosahu.“

To je špatné, když i Dat připouští, že potřebujeme víc štěstí, myslí si Riker. „Kdyby to vypadalo, že sondu objevili, okamžitě ji stáhněte. Když to bude nezbytné, zničte ji. Nechci, aby se jim dostal do rukou jediný kousek naší technologie.“

„Rozumím,“ řekl Dat. Několik sekund ukazovala obrazovka jen prázdnou chodbu, pak se pohled změnil a dívali se k turbovýtahu.

„Nevím, jestli sledované záběry ovládá někdo na lodi, nebo jsou pořizovány automaticky,“ pokračoval Dat. „Jedno je jisté: tato Enterprise má mnohem víc vnitřních snímačů než naše. Mají sice obvyklé videosnímače napojené na osobní počítače a monitory, i základní bezpečnostní okruhy v oblasti strojovny a počítačového jádra, ale je tam ještě spousta dalších, umístěných po celé lodi. Jsou i v kabinách posádky. Navíc mám dojem, že posádka je neovládá. To je nepříjemné.“

„Nedělejte si legraci,“ řekl tiše Riker a záběr se znovu změnil. Tentokrát se dívali do strojovny. Posádka se při práci pohybovala nějak příliš horlivě. Na lodi se nikdo nechoval nenuceně. Samozřejmě, myslí si Riker. Když je pořád někdo sleduje, jestli skutečně pracují. A když ne... Potrásl hlavou a vzpomněl si na strach z trestu, který Deanna cítila ve „Stewartovi.“

„Zaznamenáváte jméno a hodnotu každého, kdo se v záběru objeví?“ zeptal se Riker.

„Jistě. Zatím jsme viděli čtyřicet čtyři muže, jež jsou duplikáty mužstva naší lodi, a pět dalších, které neznáme. To velmi připomíná –“

Záběr se změnil. Dat zmlkl~uprostřed věty a s ostatními zíral na obrazovku. Viděli můstek. Měl stejný tvar a strukturu, ale zaznamenali i rozdíly.

Můstek byl tmavší. Mají snad noc? Riker zavrtěl hlavou, o tom pochyboval. Stěny a zařízení byly ve stejné zbrojařské šedi jako lodní povrch, se světlými pruhy šedé pro osvětlení. Počítače v horní řadě byly také jiné. Strojní konzola byla přibližně tam, kde má být, ale operační panel a vědecké stanice byly redukováné a spojené se strojovnou. Od přistávacích výtahů až k hlavnímu zaměřovači byla každá druhá stanice v horní řadě součástí dlouhé série konzol, ovládajících lodní výzbroj, s obsluhou neustále připravenou k akci. Riker si prohlížel stanice s nekonečnými řadami kontrol úrovní energie a stavu zbraní. Uvažoval o síle fází a nákladu fotonových torpéd, jenž taková loď musí nést, a najednou mu bylo chladno.

Nezapůsobil na něho jen všeobecný důraz na výzbroj, ale i celkový charakter můstku. Byl temný a zároveň mnohem luxusnější, než měla jejich Enterprise. Tři centrální křesla, nyní prázdná, měla pohodlný a komfortní ráz. Prostřední – kapitánovo – vypadalo jako trůn. Bylo jasné, že každý, kdo sedí v srdci této smrtonosné síly, se má cítit příjemně.

Zatím viděli jen široká ramena jednoho z mužů u vědecké stanice, obráceného zády k nim. Teď se otočil a šel k bezpečnostní konzole. Byla mnohem větší než na Rikerově lodi a její křivka šla výš a dál za centrální křesla. Riker muže bez charakteristické šerpy okamžitě nepoznal, ale teď překvapeně vydechl. Byl to Worf. Vypadal stejně jako vždy. Jenomže ta tvář se mračí víc, myslí si Riker. Je v ní vepsaná bolest.

Ohlédl se na skutečného Worfa. Díval se na svůj protějšek s výrazem, který Riker nedokázal rozluštit. „Znepokojuje vás to?“ zeptal se tiše Riker. Worf jen zavrtěl hlavou. „Date, můžete nám pustit zvuk?“

„Když pustím zvuk, nebudeme mít obraz,“ řekl Dat. „Tento model snímání má jen jedinou možnost volby a zvuk je na druhém kanálu. Musím přepnout.“

Riker otvíral ústa a chtěl říct, aby to zkusit, když se otevřely dveře kapitánovy pohotovostní, kabiny a Riker ústa zase zavřel.

I když byl Deannou připravený; měl hrozně nepříjemný pocit. Takhle přece já nechodím! byla jeho první myšlenka. Ale sledoval druhého Rikera a začínal o tom pochybovat. Jeho protějšek vyšel z pohotovostní kabiny, zastavil se na okamžik u hlavní obrazovky a otočil se k jednomu z mužů u panelu zbrojní kontroly. Vyštěkl nějakou otázku nebo rozkaz.

Muž u panelu se k němu obrátil a rychle odpověděl. Riker se díval do tváře druhého Rikera a otrásl se. Nemohl si pomoci. Obličej měli stejný. Viděl jej dnes ráno v zrcadle, když si upravoval vousy, a vždy doufal, že tenhle výraz v jeho tváři nikdo neuvidí. Ten ohrnutý ret, jeden ze starých úšklebků, při němž ten druhý vypadá jako zločinec. Vzpomněl si na matku, jež říkávala: Nedělej ty obličej, nebo ti to zůstane. Jeden z velitelských psycho-instruktorů na Akademii mu řekl: Ani se nebudu ptát, jak se máte, na vás se stačí podívat. Copak si myslíte, že víc než dvacet let emocí a názorů, ovládajících vaše obličejové svaly téměř osmnáct hodin denně, se nikde neprojeví? Trvá to dlouho, ale je to jako voda a kámen. Je to stejně nesmazatelné. Jedině když změníte myšlení té tváře. A někdy nestačí ani to.

Riker si prohlížel obličej svého protějšku a snažil si představit, čím se stane tvář muže, jeho tvář, taková. Pak se toho lekl. Raději obrátil pozornost k uniformě. Tentokrát vypadala jinak. Neměla rukávy a černý klín, normálně kryjící ramena, byl prošívaný a odhaloval svalnaté paže. Muž měl krátkou tuniku, v pase staženou ozdobnou, zlatem protkanou šerpou, na níž z jedné strany visel velký, nebezpečně vypadající fázér a z druhé strany obřadní dýka. Nože zde byly neustále se opakujícím motivem. Objevily se na uniformách – a jak si Riker s úžasem povšiml – dokonce na dveřích turbovýtahu, kde para-

bolu Hvězdné flotily prorážela dýka s širokou rukojetí.

Druhý Riker si sedl do prostředního křesla. Podíval se zkoumavě na čelní obrazovku a řekl něco muži u vedlejší konzoly. Byl to Wesley Crusher. Riker z tohoto záběru neviděl dobře Wesovi do tváře. Podporučík se naklonil stranou a něco odpověděl. Druhý Riker byl s odpovědí zřejmě spokojen, opřel se pohodlně do trůnního křesla a pohrával si s dolním rtem.

„Nevidím Data,“ ozval se za Willem Worf.

Riker potřásl hlavou. „Myslíte, že není na lodi, nebo je někde jinde?“

„Zatím to nemůžeme zjistit,“ řekl Dat. „Pokouším se sice dostat k seznamu posádky této Enterprise, ale pochybuji, že se mi to podaří. Bude nám s tím muset pomoci pan LaForge, až se tam přenesou.“

„Můžeme nějak zjistit, odkud řídí ty záběry?“

Dat zavrtěl hlavou. „U signálu z optické komunikační sítě by se jednalo o obvyklý hlavičkový soubor informací se vším, co k tomu patří. Bohužel, síť RF se užívá jen v nouzových případech a neumožňuje identifikaci.“

Dat se zarazil. Otevřely se dveře turbovýtahu a někdo vešel na můstek. Rikerovi klesla čelist a překvapeně vstal. „Můj Bože,“ zašeptal.

Byla to Deanna Troi. Stála trochu za Worfem a chladně se rozhlížela po můstku. Nejsou to jen tváře, co se mění, napadlo překvapeného Rikera. Věděl, že Deanna Troi je školená, aby své tělesné, vokální i mentální reakce udržovala v neutrální, vstřícné poloze, jež nabádá ostatní k otevřenosti. Tato žena však stála vzpřímená a hrozivá, vůbec se nesnažila o opačný efekt. Stála jako štít. Jako zbraň, jako obnažený nůž.

„Má nezvyklou uniformu,“ řekl Worf, viditelně znepokojený, ale zároveň na něho zapůsobila.

„Máte pravdu,“ řekl Riker. Uniforma té ženy měla s uniformou Deanny společnou jen modrou barvu. V horní části těla toho bylo příliš málo, co by se dalo nazvat košilí nebo tunikou. Jen zlatem protkané popruhy, ornamentální šerpy, zdobené modrým kovem, na levém rameni sepnuté znakem paraboly a nože. Dolů z levého ramene padalo několik záhybů modré látky vyšívané zlatem, pravé rameno a břicho měla odhalené. Poměrně nízko pod boky začínala sukně z modrého metalického materiálu, volně padající přes boty vysoké až nad kolena. U opasku byla sukně vystřižená tak, aby nechávala pravé ruce volný prostor u pouzdra s fázérem. Na pravé botě měla tato Troi dýku. Riker si řekl, že nůž zřejmě patří k standardnímu vybavení důstojníka.

Podporučík Redpath to sledoval s široce rozevřenými očima a Riker se mu nedivil. Druhá Troi šla na velitelský můstek, podívala se na hlavní obrazovku a otočila se k Rikerovi. Dívala se na něho pohledem barbarské královny, které se troufalý poddaný drze usadil do křesla. Druhý Riker se jen líně natáhl dozadu, chvíli si ji prohlížel a lehce se usmíval. Riker přitom zrudl studem nad myšlenkou, jakou ten úsměv naznačoval. Najednou byl rád, že tu s nimi

Deanna není. Zatím druhý Riker něco řekl, sklonil hlavu stranou a sledoval reakci Troi.

Žádné se nedočkal. Krásná tvář zůstala jako z kamene. Rikerův obličej se však změnil. Prudce vstal z centrálního křesla a snažil se, aby to nevypadalo, že pospíchá. Přesto bylo naprosto jasné, že přímo zoufale spěchá. Troi ho sledovala. Nechala ho okamžik stát a jen se dívala. Jejich oči se střetly a Riker první uhnul pohledem.

Troi vykročila dopředu a sedla si do prostředního křesla jako královna na trůn. Dlouho si prohlížela obrazovku, pak se znovu podívala na Rikera.

A usmála se. Její úsměv byl jako potěšená hrozba. Byl to výraz absolutní moci, jako jed s ledem.

Rikerovi se zastavilo srdce. Obrazovka zčernala. Chtěl Datovi říci: „Dejte to zpátky!“, jen si nebyl jistý, že si to opravdu přeje.

„Snímání na druhé straně skončeno,“ řekl po chvíli Dat. „Zkusím se přepojit jinam.“

„Zajímalo by mě, kdo to řídí,“ zašeptal Riker.

Dat byl zamyšlený. „Také o tom přemýšlím. Normálně jsou záběry řízené obsluhou s vyšší hodností, než jakou mají sledování. Ale tady...“ Dat zavrtěl hlavou.

Riker vydechl. „Jak dlouho už kapitán spí?“

„Asi pět hodin,“ řekl Dat. „Pokud ovšem usnul.“

„Dáme mu ještě hodinu,“ řekl Riker. „Pokuste se zachytit jiný okruh, jestli se vám to podaří. Pak vzbudíte kapitána.“

„Rozumím.“

Beverly Crusherová seděla u stolu a unaveně dokončovala práci, kterou už dlouho odkládala – vyhodnocení anomálií ve skupině tkáňových sérologií – když se ve vzduchu ozvalo: „Ryder volá doktorku Crusherovou.“

Nepřítomně se dotkla odznaku. „Ano, Brendane, co se děje?“

„Doktorko, myslím, že Stewart musí zpátky do karantény.“

„Proč?“ řekla a narovнала se. „Co je s ním?“

„Najednou začal ve spánku špatně dýchat. Snažil jsem se ho probudit, ale nejde to. Je mu zle a nemůže mluvit.“ „Okamžitě ho přineste!“ Beverly vstala a vyšla z pracovny. Ta událost ji nepřekvapila; celý večer měla divný pocit, že se něco stane. Ještě něco horšího, než jaké už to bylo. „Bobe,“ řekla noční službě, „je trojka volná? Dejte tam Stewartův záznam na testování.“

„On se vrací?“ podivil se poručík Rawlings a šel k lůžku. Místo odpovědi se otevřely dveře do karantény a vešli Ryder s Detaithem. Ve spěchu se ani neobtěžovali se vznášedlem a nesli Stewarta sami.

Opatrně a rychle ho uložili na diagnostické lůžko, aby uvolnili cestu Beverly, sledující měnicí se údaje analýzy. Stewartova teplota stoupla na třicet devět stupňů, byl bledý a vlhký potem. Jasně slyšeli jeho chraptivý dech. Přestože měl oči otevřené a zorničky reagovaly, Stewart o sobě nevěděl.

Beverly se k němu sklonila s mediferalem a pozorovala data nad lůžkem. Infekce! Ale z čeho? Ztraceně! Uvažovala. Symptomy ukazovaly na jednu

z těch těžkých starých chorob jako tyfus nebo úplavice. Ani dnes ještě nejsou v probádaném vesmíru úplně neznámé. Starý kmen některého patogenu zmizí na celá léta nebo mutuje do forem, jež jsou vůči lékům imunní, a znovu se s nimi musí začít bojovat.

Polkla. Analýza ukázala, že pacientova krev se slučuje s virovými organismy. Před čtyřmi hodinami tam přece nic nebylo! V duchu zlostně protestovala, ale věděla, že vztek pacientovi nepomůže. Musí zahájit léčbu podle symptomů a provést detailní analýzu viru či viroidu.

Bob k ní přistoupil s injekcemi. „Aerosol?“

Přikývla a podívala se na injekce. „Dvojitou dávku. Chci, aby mu rychle spadla teplota. Potom širokospektrální antiviral.“ Bob jí podal druhou injekci, tentokrát Scopalovir. „Dobře,“ řekla. „Odeberte krevní vzorek. Helen ať analyzuje virus a spustí výrobu protilátek. Dejte mu imunostimulátor a začněte s efektivním přenosem kapaliny z pravé plíce. Je zasažená hůř než levá. Hned jsem zpátky.“

Vešla do pracovny, počkala, až se dveře za ní zavřou, a dotkla se odznaku. „Karanténa volá Rikera.“

„Riker. Co je, doktorko?“

„Stewartova teplota a řada dalších věcí se změnila. Je plný nějakého viru a srdce napůl selhalo.“

„Je to životu nebezpečné?“

„Myslím, že ano.“

„Nakažlivé?“

„Neznámé. Ale nějak se mi to nezdá.“ Sevřela pevně rty. „Neměla si ho touhle dobou vyzvednout jeho Enterprise?“ Chvilí bylo ticho.

„Zatraceně,“ ozval se Riker.

„Čtete mi myšlenky. Je tam kapitán? Měli bychom ho informovat.“

„Právě se vzbudil. Řekl, že do dvaceti minut bude na můstku.“

„Až se objeví a dostane hlášení, řekněte mu, aby sem zašel. Může to dopadnout špatně.“

„Rozumím. Zařídím to.“

Beverly se vrátila zpátky a pustila se do boje o Stewartův život.

Za půl hodiny vzhledla Beverly od počítače a viděla Picarda vcházet do karantény. Zastavil se u Stewartu, jenž ležel na lůžku pod stříbrnou „vesmírnou“ přikrývkou a pečoval o něj Rawlings. Smutně se na Picarda podíval. Picard přikývl a odešel do pracovny za Beverly.

Doktorka počkala, až se za ním zavřou dveře, a starostlivě se zeptala: „Jak jste se vyspal?“

Mávl rukou, ale nebylo to podrážděné gesto. Posadil se. „Slyšel jsem, že je to s ním špatné.“

Zavrtěla hlavou a rozhlédla se po stěnách pracovny. „Dáváme mu jen uklidňující prostředky. Při životě ho můžeme udržet nekonečně dlouho, ale nemá to smysl. Kromě etického hlediska je tu další faktor: jeho nervový systém se rozpadá.“

Picard zamrkal. „Ještě něco jiného než původní infekce?“

„Ne, ale zabíjí ho to rychleji.“ Otočila k němu monitor. „Podívejte se.“

Před Picardem byl diagram – povědomý obal a vnitřní virová spirála DNA. „Tím je infikovaný?“

„Tím ho naočkovali,“ řekla Beverly a znovu cítila, jak se jí při té myšlence žaludek zvedl odporem. „Stewart si to k nám přinesl. Virus připravili přímo pro jeho genetickou strukturu. Uložili ho do něho jako jeden z těch starých, „pomalých“ virů. Byl obalený bílými krvinkami a upravili ho tak, aby nevyvolal reakci imunitního systému. Proto ho naše první analýza neodhalila.“

„Pěkně ošklivá verze techniky ukradeného dopisu.“

Beverly přikývla. „O to horší, že to naprogramovali na přesně určenou dobu. Je to docela snadné. Nej dřív naprogramovali sekundární proteinový obal okolo viru, aby zabránil virové reprodukci, a pak jednoduše určili, kdy se má obal rozpadnout a pustit ty malé příšery ven. V podstatě je to variace techniky terapie nevléčitelné rakoviny různých druhů. Vlastně její zvrácená verze.“

Picard se na chvíli podíval přes rameno. „Tak Stewartův čas vypršel?“

Beverly ztrápeně přikývla. „Když si lidé z bezpečnosti všimli, že něco není v pořádku, byla už většina škody hotová. Virus naprogramovali, aby atakoval myelinovou nervovou vrstvu. To znamená bílou mozkovou hmotu a hlavní myelinové vodiče míchy. Následovala disfunkce malého mozku, respirační potíže, srdeční zástava a celkové ochromení mozkové činnosti – jeho corpus callosum je téměř zničený.“

„Zemře?“

„Ano.“ Oba chvíli mlčeli. „Nejhorší na tom je,“ řekla Beverly, „že s ním vůbec nepočítali. Prostě si řekli, že ho najdeme my, nebo mu bude brzy tak špatně, že se někam schová a tiše umře někde v koutě.“

Picardova tvář byla nehybná. Díval se na ni, ale neprozradil nic z toho, co cítil. „Myslím, že tohle nebylo to nejhorší, jestli vás dobře znám,“ řekl laskavě. Podívala se na něho a vzdychla nad průhledností svých emocí. „Ne,“ řekla. „Nejhorší je, že to pravděpodobně způsobil můj protějšek na druhé Enterprise.“

Překvapení na tváři Jeana-Luca potvrdilo, že ji pochopil.

„Celá práce je provedena mými metodami. Struktura vrchního pláště viru, dokonce i spirálově strukturované flagellum k zachycení v lymfatických uzlinách – to jsou detaily, které jsem použila při rakovinové terapii.“ Beverly polkla. „Co je to za vesmír, kde se smí takto zneužívat lékařství? Kdo je tam vlastně lékař? Nebo...“

„Jaký lékař dokáže dělat takové věci, když to lékařství zakazuje?“ řekl tiše Picard.

„Přesně tak,“ řekla Beverly a neměla už sílu mluvit dál.

„Doktorko?“ Do dveří vstřčil hlavu poručík Rawlings.

Oba se na něj podívali. „Kapitáne,“ řekl Bob. „Je konec. Ani kortikální stimulátor ho neudržel při ži-

votě. Na bronchiálních nervách a tepnách už neměl myelin, nepřenášely stimuly.“

„Dobrá,“ řekla Beverly. „Uved'te ho do stáže, za chvíli udělám pitvu.“

„A co bude s vaším spánkem?“ zeptal se Jean-Luc. Beverly otevřela ústa. Kapitán zvedl prst a vstal. „Musíte být v pořádku. Nejdřív léčit sám sebe, lékaři.“

Udělala na něho grimasu. „Ano, kapitáne. Jistě, pane,“ řekla, jak nejvzporněji to dokázala. Přitom si přála, aby se na něho mohla usmát. Ale do smíchu jí vůbec nebylo.

„Očekávám zprávu poté, co budete nejméně čtyři hodiny spát. Dřív ne. Tak dlouho trvá, než si tělo udělá pořádek, jak mi vždycky říkáte.“

Beverly vstala. „Kdybych přitom neusnula, napsala bych na vás stížnost pro neoprávněné vykonávání lékařské praxe.“

Kapitán zdvihl obočí a vyšel z pracovny. Ještě jednou se zamyšleně podíval na diagnostické lůžko, na němž leželo nepřírozeně ztuhlé tělo, přikryté stříbrným rubášem.

~~~~~
Geordi s O'Brienem probírali poslední detaily u hlavního terminálu strojovny, když vešel Picard. Oba už byli unavení, ale cítili vzrušení a O'Brien měl přímo slavnostní náladu.

„Pan Riker mi sdělil, že jste hotoví,“ řekl Picard. „Prosím hlášení.“

„Začnu s logistikou,“ řekl O'Brien. „Kapitáne, chcete dostat naše lidi na druhou Enterprise bez použití jejich transportéru, u něhož nemáme jistotu, že funguje spolehlivě?“

„Ano.“

„Základní myšlenku jsem si od vás vypůjčil. Nedo-statek malého nosiče je v tom, že je málo energicky vybavený a mohl by ohrozit život přenášeného. Ale proč bychom nepoužili vlastní sondu?“ Usmál se. „Vezmeme raketoplán a vybavíme jej transportním nosičem s kompletním vyrovnávacím systémem.“

Picard mrkl. „Dá se to provést?“ zeptal se Geordiho. Geordi pokrčil rameny. „Nevidím důvod proč ne. Uděláme poměrně malou úpravu pohonného systému, který je stejně předimenzovaný. Obvykle se počítá s využitím jeho energie jako koprocesoru při planetárních instalacích, budování intervenčních základen, výzkumu a tak dále.“

„Výsadeková skupina prostě poletí raketoplánem tam, odkud se bude chtít přenést, a pak to jednoduše udělá,“ řekl O'Brien.

„Něco takového nemá smysl podnikat, pokud to druhá loď pozná. Jak se tomu chcete vyhnout?“ zeptal se pochybovačně Picard.

„Kapitáne, už jsem se vám zmínil o několika studiích, které jsem napsal pro IEEE Journal, o fázové teorii pole u krycích zařízení Romulanů,“ řekl Geordi s uličnickým úsměvem.

„Vzpomínám si,“ řekl překvapeně Picard. „Nevěděl jsem, jestli to nebyl žert nebo jestli ta studie nebyla jako žert míněná. Měl jste tehdy nějakou teorii.“

„Měl. Víte, jak to chodí. Pořád je co dělat a neměl jsem čas postavit prototyp k testování teoretických předpokladů. Střetnutí s romulanskými loděmi bylo dost, ať už byly maskované, nebo ne, a tak máme dost informací o fázovém posunu generovaného krycího pole. Neříkám, že jsem původní romulanské zařízení okopíroval, ale vytvořil jsem menší, druhově jednodušší. Nemůžou nás honit pro porušení autorských práv.“ Geordi se zazubil. „V podstatě je to opticky obrácené, fázově posunuté pole. Zaměříme hvězdné pole nebo jiné pozadí, obrátíme a redistribuujeme dopředu. Upravuje se automaticky podle paralaxy a dalších věcí – záleží na tom, kdo nás pozoruje. Vestavíme ještě další sebemaskovací funkce, které působí osm milisekund z deseti, takže je nezaznamenají, i kdyby dělali radarové snímky určené přímo pro tento typ krytu. V oblasti vyzařování energie sice nemůžeme eliminovat vliv pohonu a štítů, jako lodi Romulanů, ale u raketoplánu ani nemusíme. Dokážeme to mechanicky.“

„Jak chcete oklamat senzory hmoty?“ zeptal se Picard.

Geordi se usmál. „To nás trochu potrápilo. Pole je zdvojeno zrcadlením vnitřního gravitonového pole. Gravitony představují jen polovinu toho, na co reagují senzory hmoty, jsou však tou důležitou polovinou. Jsou částicovým komponentem přitažlivosti, upozorňujícím naše senzory, a vsadím se, že jejich taky. Můžeme pole v milisekundových intervalech zhroutit a tím eliminovat anomální nárůst gravitonů.“

Picard vzdychl. „Dobrá. To by mohlo náš problém vyřešit. Rád bych vám blahopřál, pánové, ale vaše práce vystavuje jednoho z vás ještě mnohem většímu nebezpečí.“ Znovu se podíval z O'Briena na Geordiho. „Jste si jistý, že to na raketoplánu bude fungovat?“

„Ano, pane,“ odpověděl Geordi. „I když to nebude zrovna procházka O'Connellovou ulicí.“

„V podstatě je to jednoduché a určitě se to dá provést. Čekáme jen na váš rozkaz,“ řekl O'Brien.

„Tak to proveďte.“

„Svolám tým ze strojovny,“ řekl O'Brien a odešel dohlédnout na práci.

„Připravil jste si způsob, jakým nabouráte počítačovou paměť?“ zeptal se Picard.

Geordi kývl. „Ano, pane. Je maximálně komplexní. Hwiii měl několik návrhů. Ještě teď, když spolu mluvíme, provádí kontrolu a přidává poslední dodatky. Jakmile bude vyhledávací a záznamový program hotový, a O'Brien připraví raketoplán, můžu jít.“

„Dobrá.“ Picard vzdychl a dodal: „Velitel Riker oznamuje, že před chvílí viděli záběr vašeho protějšku na druhé lodi. Vaši uniformu připraví do hodiny. Velitel chtěl, aby všechno bylo přesné a podílejí se na tom i designéři. Nicméně říkal, že uniforma vypadá ‚poněkud bláznivě‘.“

Geordi zavrtěl hlavou a pobaveně se usklíbl. „Ten člověk je perfekcionista.“

„Poručíku,“ řekl Picard trochu nejistě. Geordi se na něho podíval. „Chci, aby bylo jasné, že můžete ještě

i teď odmítnout. Jestli máte pocit, že se to nedá zvládnout, nebo je to příliš nebezpečné, nechci vás ztratit. Budeme vás potřebovat k analýze dat, která musíme získat.“

Geordi znovu zavrtěl hlavou, tentokrát pomalu. „Kapitáne, musím tam jít já. Nemáme důkaz, že je tam také Dat a poradkyně to sama nezvládne. Bude mít plné ruce práce. Musí mi krýt záda. Nedělejte si o mne starosti.“

„Víte dobře, že si vždycky dělám starosti. Dávejte velký pozor.“

V hlavní základně u raketoplánu se horečně pracovalo. Když se Picard přišel podívat, jak jsou daleko, zjistil, že O'Brien svůj slib rychlého postupu při úpravách myslel vážně. Vypůjčil si prostě celou směnu od Geordiho ze strojovny a nechal ve službě jen nejnужnější dozor u motorů. Teď se kolem raketoplánu Hawking míhalo asi šedesát lidí. Rozmontovali podlahy, odstranili zbytečná křesla i obvyklé vybavení a instalovali zařízení transportéru. Nebyla to jednoduchá práce ani pro tolik lidí. Právě vysadili celý blok raketoplánu. Nejdřív stěnu a potom všechno ostatní až na duraniovou kostru, aby mohli připojit dva velké kulaté „tubusy“ hlavního a zásobního vyrovnávacího tanku s biofiltračními strukturami. Mohli by vyrovnávací tubusy přenést transportérem, ale měli by tolik práce se spojováním optických a ostatních vláken v trupu raketoplánu, že bylo jednodušší jej rozebrat. Transportní zaměřovače, cívky fázového přechodu a pohonu už byly upevněny u stropu. S modulární kontrolní konzolou měli nejmenší potíže. Zapojili ji jako první mezi přídatné kontrolní stanice. Další četa zatím instalovala Geordiho generátory clony a relé, jimiž bude O'Brien ovládat transport výsadku z Enterprise.

„Asi za půl hodiny to bude připravené, pane,“ řekl O'Brien. „Další půl hodiny zabere testování. Pan LaForge a poradkyně mohou vyrazit, jakmile s tím budeme hotoví.“

„Výborně,“ řekl Picard. „Nerad bych čekal moc dlouho. Způsob uvažování našich protějšků sice příliš nechápu, ale jistě neočekávají, že to potrvá dlouho, než objevíme –“ Zarazil se. „Mrtvé tělo. Čím rychleji to uděláme a naši lidé budou zpátky, tím budu šťastnější.“

„Jistě. Slyšel jsem od doktorky Crusherové o Stewartovi. Nechal jsem do biofiltračního obvodu instalovat navíc dekontaminační program,“ řekl tiše O'Brien. „Nevíme, jestli celá posádka v sobě nenosí tyhle umělé potvory, a já bych nechtěl, aby si pan LaForge s poradkyní přinesli zpátky jejich kopie. Než je přeneseme, provedeme velmi podrobná základní měření, abychom si byli jisti, že máme čistá srovnávací data pro jejich návrat.“

Picard souhlasně přikývl. Naproti se otevřely dveře a na podlážce vplul velitel Hwiii s několika isolineárními čipy v manipulátoru.

„Kapitáne,“ řekl a zastavil u nich. „Jak pokračujete, veliteli?“

„Brzy budeme hotoví,“ řekl O'Brien.

Picarda překvapil odlišný vzhled čipů a zvědavě nastavil ruku. „Aha. Nové čipy s vysokou hustotou.“ Obrátil jeden v prstech.

„Správně,“ řekl Hwiii. „Každý má pět set dvanáct terabitů. Pan LaForge do nich může uložit pořádné množství všeho, co potřebujeme.“ Zvedl jeden čip. „Pokud to bude fungovat.“

„Co vyhledávací program?“ zeptal se Picard.

Hwiii souhlasně mávl ocasem. „Měl jsem přidat všechno, na co si vzpomenu. Jednou věcí jsem si jistý, kapitáne. To, co se stalo, má nějakou souvislost s chováním struktury hyperstrun v našem vesmíru, než jsme se dostali sem. Kromě vyhledávání informací o posádce, historii a technologii jsem přidal vyhledávací parametry všeho, co by mohlo souviset s teorií hyperstrun ve vztahu k funkci motorů, štítů, zrychlení silového pole a teorie přenosu. Cokoli zazpíváte, máte to tam.“ Hwiii se zatvářil rezignovaně. „Víc nedokážu. Nezbyvá nic jiného, než zazpívat pár tónů v Jeho vodách a doufat v nejlepší.“

Picard si víceméně myslel to samé. „Děkuji, veliteli.“

„Nic neříkej, Eileen!“ ozval se otráveně Geordi, ale v jeho hlase znělo také veselí. Picard se otočil. Uviděl přicházet Geordiho a musel se ovládnout, aby se nesmál.

„Pěkně,“ řekl Picard, když hlavní strojník Enterprise s výrazem rozpačité veselosti přišel blíž. „Myslím, že se pan Riker docela trefil.“

Geordi jen bezmocně rozpřáhl svalnaté paže a nechal je spadnout. O kvalitě jeho muskulatury nemohlo být pochyb. Vršek uniformy vypadal jako vesta vystřižená ze zlaté síťoviny. Kolem boků měl šerpu ze stejného materiálu a na nohou černé rajtky, tak těsné, jako by si je nastříkal sprejem. Celek doplňovaly vysoké černé holinky a důstojnický nůž.

Geordi nevěděl, jestli se má smát nebo rozčilovat. „To není uniforma důstojníka, ale topiče! Asi mají motory na pevné palivo! A mají vůbec motory? Bude tam asi pěkně teploučko!“ Zamával pažemi a rozpačitě se rozesmál.

Picard si raději zakryl ústa. Vesta sice odhalovala Geordiho mocné svaly, ale byla tak tenká, že ho před ničím nechránila. S kalhotami to bylo stejné. Picard si říkal, že by byl nervózní, kdyby se v nich měl ohnout. Ani nosit by je nechtěl: každého upozorňovaly na majitelovo svalstvo a ostatní vybavení.

„Pane LaForgi,“ řekl po chvíli kapitán, „jsem si jistý, že všechno dokonale zvládnete. Bez ohledu na kostým nebo horko.“

„Jsou různé druhy horka; kapitáne,“ řekl Geordi a lehce se usmál. „Udělám maximum. Jak probíhá odpočítávání, veliteli?“

O'Brien se uličnický zašklebil. „Kůže tři, uniforma nula. Řekl bych... Jo, vy myslíte raketoplán,“ nevinně dodal, když viděl hrozivý pohled Geordiho. „Ještě deset minut a začnou testovací okruhy. Pojdte se podívat.“

Odešli a Picard sledoval pracovní četu, dokončující úkoly na raketoplánu. Uzávěřili povrch, zahájili testování a přenos věcí dovnitř a ven. V pravém křesle raketoplánu zatím seděl O'Brien a kontroloval u

hlavní konzoly různá subprostorová radiorelé. Když se k němu zezadu tiše přiblížil Picard, řekl bez otáčení: „Budeme je nepřetržitě sledovat. Doktorka dala oběma podkožní transpondéry. Komunikátory nebudeme používat, pokud nebude jiná možnost – i zanedbatelný signál k nim může obrátit nežádoucí pozornost. Takhle je vždycky můžeme zaměřit, a když to bude nutné, dostaneme je rychle ven.“

„Pokud loď nezvedne štíty,“ řekl Picard. Ta myšlenka ho pronásledovala.

O’Brien přikývl. „Když si jich nikdo nevšimne, budou v bezpečí.“

„Přesně tak,“ řekl Picard a vystoupil z raketoplánu. Cítil nervozitu a nechtěl ještě znervózňovat ostatní. Pocit bezmoci, tak často prožívaný při cestách posádky do nebezpečí, byl silnější než obvykle. Neznámé nebezpečí je jedna věc, ale nebezpečí známé je horší. Nejhorší je však jejich spojení. Ti lidé jsou jako my, ale nějak změnění... Nemůžeme říct jak, dokud se jim někdo z nás nepostaví do cesty. To ho zneklidňovalo. Zpráva kapitána Kirka ze staré Enterprise byla opravdu vyčerpávající, jak řekl Geordi, a stejně varovná. Poznamky ambasadora Spocka o kapitánovi a velení druhé posádky byly poměrně stručné; také zdůrazňovaly zřetelnou morální inverzi a velkou emocionální nevyrovnanost mužstva, sklon k nekontrolovatelnému hněvu, hrozbám a pokusům o podplácení, vyvolávající u Vulkána přirozený odpor. Tehdejší lodní lékař McCoy však tajně uvedl, a dokonce s jistým uspokojením, že Spock se neoficiálně, neformálně vyjádřil o jejich protějšcích jako o „brutálních, divokých, bezzásadových, necivilizovaných, zrádných... v každém ohledu dokonalých ukázkách Homo Sapiens – samotném výkvětu humanity.“ I kdyby byl Spock velmi mladý, Picard si nedovedl představit, že by taková slova použil, pokud by to nemyslel naprosto vážně a sám se o tom nepřesvědčil. Při tom pomyšlení se Picard zachvěl. Všichni ti lidé, jejichž protějšky tehdy potkali, byli přece vynikající odborníci, vyznamenání hrdinové. Patřili ve své době k nejslavnějším členům Hvězdné flotily: Byli to jen lidé a jistě i chybovali, ale přece...

Podíval se na četu vyklízející prostor okolo raketoplánu. Muži už balili a odnášeli zařízení, nebo k tomu užívali vznášedla. Geordi, O’Brien a Hwiii stáli se skloněnými hlavami stranou u počítače a kontrolovali čipy, které si odnášel Geordi.

Dveře do chodby se otevřely a vešla Troi. Lépe řečeno – vkráčela. Hlavu nesla vysoko zdviženou, obličej chladný a neutrální. Prostor kolem ní utichl. Lidé si všimli její změněné chůze a šatů. Picard už předtím viděl záznam protějšku Troi, podíval se na poradkyni a radši o její uniformě nic neříkal. Podle chůze si však uvědomil, že musela záznam vidět několikrát. Zdála se vyšší, a nebylo to jen tím, jak se její tělo zviditelnilo. Picard se o ni začal obávat. Styl kroků a držení těla se dají snadno napodobit, ale nechápal, jak může mít Deanna Troi na tváři chladný, tvrdý výraz té druhé. A bude se muset rychle naučit s tím výrazem chodit, jinak bude zle.

Když ji uviděl Geordi, zamrkal a široce se zazubil. „Já vám závidím, poradkyně. Máte toho na sobě víc než já!“ Troi se usmála. „Myslím, že jen o několik procent. Už budete hotoví?“

Geordi kývl. „Ještě nakládáme nějaké zásoby. Museli jsme odstranit replikátor. Nemáme místo. Všechno ostatní už je na palubě.“

„Přinesla jsem tohle,“ řekla Troi a ukázala čip. „Záznam druhé Troi a pana LaForge. Budeme mít asi hodinu na cestu před impulsem k přenosu, že?“ Geordi přikývl. „Můžeme si to trochu prostudovat.“

„Dobře,“ řekl Picard. Znovu se za ním otevřely dveře do chodby a vešel Riker. Tiše se postavil za Picarda. Kapitán věděl, na co Riker myslí, a plně ho chápal.

„Zdá se mi nevhodné, abych vám přál štěstí,“ řekl Picard, ale přesto to udělám. Proved’te své poslání a vraťte se v pořádku zpátky, jak nejrychleji to půjde.“ Přikývli a nastoupili do raketoplánu. Dveře se uzavřely. Ozval se šepot řídicího systému oznamující, že zahřívání začalo. Posádka stroje rychle opouštěla základnu, až zůstali jen Picard, O’Brien a Hwiii. Potom se i Picard obrátil k východu.

Aby ušetřil Willa další bolesti z čekání, řekl: „Jedničko,“ a zamířil ven na můstek. Ostatní ho následovali. Dveře se za nimi neslyšně zavřely.

Kapitola šestá

Troi slyšela jen tichý chod impulsních motorů raketoplánu a odlišný, trochu nezvyklý zvuk transportéru. Slabé, sotva slyšitelné, nepřetržité „předení“, připomínající jako ozvěna okamžik přenosu. Deanna seděla, soustředila se na ten tichý bzukot a snažila se být klidná. Moc se jí to však nedařilo.

Geordi vedle ní sledoval krátký záznam svého protějšku ze strojovny Enterprise. „Nevidím velký rozdíl, poradkyně,“ řekl a obrátil se k Deanně.

„Je tam. Počítači, zastav.“ Podívala se na displej. „Vrat' se na 44002.2“ Rozmazaný obraz utíkal pozpátku a zastavil u Geordiho, sklánějícího se před hlavní konzolou ve strojovně. Teď se otočil k jednomu z mužů u pobočných stanic. „Trochu se kolébá,“ řekla Deanna. „Všimněte si zvláštního pohybu ruky. Počítači, zopakovat.“

Geordi si pozorně prohlížel obrazovku. „Nevím, co myslíte.“

„Jen počkejte. Uvidíme to znovu.“ Společně sledovali, jak druhý Geordi pobídl muže u počítače – nebylo to přátelské gesto – a vrátil se zpátky k hlavní konzole.

„Pomáhají si rukama,“ zamumlal Geordi. Nelíbilo se mu to. „Opravdu se kolébá. Tohle já nedělám.“ Zavrtěl hlavou. „Nesnažte se ho napodobovat. Jenom na to myslete. Bude efektivnější, když se do něho vžijete. Dívejte se mu raději do obličeje.“

„Tomu jsem se snažil vyhnout,“ bručel Geordi, ale pustil si záznam znovu. Druhý LaForge měl ohrnutý ret. Náznak něčeho, co bylo Geordimu cizí. Bylo zřejmé, že ho těší, když může potrápit jiné. Troi se výraz obličeje protějšku LaForge také nelíbil. Stejně jako jí hned poprvé, když uviděla svou vlastní tvář, byl odporný ten cizí, chladný pohled. Výraz vědomé převahy a radosti z ovládnutí. Ale mají-li na Enterprise úspěch, musí si jej aspoň nakrátko osvojit.

„Vaší hlavní zbraní musí být předstírání,“ řekla Deanna. „Musíte mít zlost. Začněte s tím raději hned a zůstaňte zlý. Tím se váš tělesný postoj upraví správným způsobem. Jeho postoj vyjadřuje zlobu a pohrdání, a jeho tvář také. Musíte se do toho vžít a s trochou štěstí nám to bude stačit. Třeba nás nikdo nezahledne, když se přeneseme přímo k jádru počítače.“

Geordi přikývl a přeskočil pohledem z obrazovky na automatické řízení. Vtom se ozvalo pípnutí komunikačního panelu.

„Hawking,“ řekl tiše Geordi, jako by ho někdo odposlouchával.

„Jste v dosahu přenosu,“ ozval se O'Brienův hlas. „Připraveni?“

„Pohotovost.“ Geordi se podíval na Troi a na okamžik vypnul vysílání. „Už jsem vám říkal, že má roztoužená duše se třese strachem?“ zeptal se.

„Pocítila jsem to,“ odpověděla. „A víte, že moje ta-
ky?“

Vstali. Neslyšně se zasmál. „Jdeme na to, poradkyně. Zataháme kočku za ocas.“

Postavili se na plochu transportéru. Troi tam byla první a sledovala Geordiho. U pasu měl malý zásobník s isolineárními čipy a několika druhy hardwaru. Dotkl se transportní konzoly a rychle si stoupl k ní. Moc místa neměli. Řady emitátorů upevněné pod nízkým stropem raketoplánu končily sotva pět palců nad jejich hlavami. Troi měla chuť se skrčit, ale byla si jistá, že ta druhá Troi by nikdy nestála jinak než královsky vzpřímená. Málem se rozesmála při vzpomínce na matčin přísný hlas: Narovnej se, maličká, jsi jedna z dcer Pátého domu. Kdo to kdy slyšel, aby se jedna z nás hrbila?

„Hotovo, veliteli,“ řekl Geordi.

„Počítač hlásí, že všechny systémy pracují,“ ozval se O'Brien. „Stačí dát pokyn raketoplánu a transportér vás přenesení zpátky, nebo vyšlete signál pro nás. Doufáme, že nebudete muset. Víte, co to znamená. Intenzita signálu, který by k nám doletěl, vás může prozradit a přenos by...“

„Rozumím,“ řekl Geordi.

„Připravít,“ řekl O'Brien. „Zapínám...“

Svět se rozplynul do světla... a znovu se vynořil. Malá kabina, jen výřez v prostoru u sekundárního jádra počítače. Křeslo, terminál se záplavou displejů...

A muž, mířící na ně fázerem. Obličej plný strachu i překvapení: strachu z Deanny a překvapení z Geordiho.

Na okamžik ho strach zmrazil, ale v Troi se strach změnil v hněv. Byla na tento obranný mechanismus připravená. Bez váhání vykopla fázer z napjaté ruky a Geordiho obavy se v mžiku změnil v agresivitu. Ještě než mu noha Deanny uvolnila cestu, vrhl se na muže, srazil ho k zemi a napůl omráčil. Ze zásobníku vytrhl hyposprej a stříkl ho muži na nohu – jedno z rychlých absorpčních center, která mu ukázala doktorka Crusherová. Muž vzdychl a znehybněl.

„Na pár hodin bude v bezvědomí,“ řekl Geordi a spěšně vstal. „Nelíbí se mi, že byl tady. Buď nás čekali, nebo tu mají na můj vkus moc velkou ostrahu. Dáme se do toho.“

Sedl si k terminálu a začal pracovat. Deanna stála u něho, napůl ho sledovala a napůl se snažila vyrovnat s množstvím neznámých pocitů kolem sebe.

Normálně ji to čekalo každé ráno: tlak cizích myšlenek na její vlastní. Bylo to jako pocit krátké dezorientace při probuzení ze spánku, v němž byla společně s tisíci lidmi. Necítila jejich myšlenky, jen vzdálený hluk oceánu, z něhož občas vystoupí pěna vzrušení nebo zklamání. Když na lodi zavládlo napětí, jako v těchto dnech, hladina zvuku i jeho proměnlivost se podstatně zvýšila. Mohla by vyjmenovávat emoce celé posádky a za celý den by se sotva

opakovala. Její citlivost na negativní pocity byla nekonečná, kdežto pozitivní city byly pro ni víceméně stejné. V takové chvíli se musela soustředit na duchovní cvičení, pomáhající Betazoidům izolovat zvuk; a někdy, při velkém napětí, byla ráda, že slyší pouze hurikán emocí a nemusí donekonečna naslouchat obavám každého jednotlivce.

Dnes však měla pocit, že by raději byla zbytečná a naprosto necitlivá. Když řekla Picardovi, že tato loď je smetiště, nemýlila se. Překvapil ji pocit, že na lodi je méně lidí. Přinášelo jí to určitou úlevu, ale zároveň ji to také zneklidnilo. Neměla čas o tom uvažovat. Ti lidé, jež zde byli, věnovali většinu své mentální energie zlosti, podezírání a potlačovanému hněvu. Všechno se míchalo do stovek kombinací, odrážejících – stejně jako na její Enterprise – myšlenkové preference a okamžité stimulace posádky. Cítila zatrpkllost, nespokojenost i pomstychtivost, závist a nepřátelství, odpor, žárlivost i palčivý vztek. „Jen si vybrat,“ říkal někdy žertem Will. Teď by si Deanna moc přála, aby si z těch emocí mohla vybrat jen jedinou. Zvláště, když tyto pocity měla na dálku. Jakmile se skutečně setkala s někým, kdo tohle cítil, její pozornost se na něho zaměřila. Jeho emoce, dříve nejasné, ji udeřily naplno a prudce jako proud vody z hadice.

Teď ale pociťovala Geordiho vztek. „Zatraceně!“ zašeptal.

„Co se stalo?“ zeptala se Deanna. Byla vděčná, že ji rozptýlil, i když se za to trochu styděla.

„Nemůžu se dostat k jádru. Je to zabezpečené.“ Dívala se mu přes rameno. „Podívejte se,“ Geordi ukázal na terminál. „Nemůžu ani jádro vyřadit. Počítač žádá vstupní kód.“

„Nezkusíme ho vyřadit hlasem?“

„Radši ne, zanecháme stopy. Ale...“

Na okamžik se zamyslel. „Zkusím nejdřív tohle.“ Vytáhl ze vstupu isolineární čip a vložil tam jiný. „Počítači, potřebuji kopii úplného seznamu posádky a jejich neutajované osobní záznamy.“

„Hlasový test hlavního strojníka souhlasí,“ řekl počítač. Deanna i Geordi byli překvapení – počítač měl mužský hlas. „Potřebuji svolení bezpečnostního důstojníka.“

Deanna polkla. „Mluví Deanna Troi. Proved' hlasový test a spust' program.“

„Program spuštěn,“ řekl za sekundu počítač. „Zpracovávám kopii.“

Trvalo to jen několik sekund. „Kopii úkolů lodi a úplnou neutajovanou historii Hvězdné flotily,“ řekl Geordi. „Potřebuji souhlas bezpečnostního důstojníka,“ řekl počítač.

„Souhlasím,“ řekla Deanna. „Proved' pokyn.“

„Hlasový test proveden,“ ozval se počítač. „Pracuji...“

„Nerad bych toho dělal víc,“ zašeptal Geordi. „Tenhle druh pokynů se také zaznamenává. Vemte si to.“ Vytáhl čip ze záznamového otvoru, v zásobníku našel malý přístroj a upevnil jej na čip. „Aktivujte to. Transportér z raketoplánu to přenese na Enterprise. Neměli bychom nic přenášet dřív, než budeme připraveni k přenosu sami, ale naše akce stejně neběží

podle plánu. Když se nám víc nepodaří, dostanou aspoň tohle.“

Deanna se dotkla nepatrného puntíku na přístroji, který vypadal jako plochý disk, a položila čip na podlahu. Za okamžik se rozplynul v malém záblesku světla.

„No,“ řekl Geordi a v zamyšlení dlouze vydechl. „Budeme muset riskovat. Počítači, Program 1 z pevné paměti.“ Ozvalo se pípnutí. „Zakládám Program 1.“ Znovu zapípal. Sekundu bylo ticho. Geordi se podíval na Troi a na tváři mu zahrál úsměv. Vtom se ohlásil počítač: „Program se týká bezpečnostní oblasti. Potřebuji svolení kapitána nebo bezpečnostního důstojníka.“

„Svoluji,“ řekla Deanna.

„Žádám bezpečnostní kód,“ pokračoval počítač.

Troi hleděla na Geordiho. Rychle si přešel prstem přes hrdlo a Troi řekla: „Ruším program.“

„Zrušeno,“ řekl počítač.

Geordiho úsměv zmizel tak rychle, jako by vůbec nebyl. Díval se starostlivě na Deannu. „Máte heslo, které obvykle užíváte u těchto programů? Většina lidí má jedno, nebo opakuje dvě až tři.“

Deanna zamrkala. „Já mám čtyři až pět a střídám je.“ Geordi zavrtěl hlavou. „To je moc. Když mu dáme špatné heslo, spustí poplach na všech systémech. Tak to aspoň dělá u nás. Nevíme, co se stane tady. Jsou úplně paranoicky opatrní!“ Zkřivil tvář. „Ne, to nemůžeme riskovat. Musíme se k paměti dostat jinak.“

Konzola zapípalá a ozvalo se: „Bezpečnost volá Kowalského. Pravidelná kontrola.“

Troi a Geordi se dívali jeden na druhého. Geordi se v křesle naklonil stranou, sáhl pod kontrolní panel a rychle odstranil kryt. Panel zamkl.

„Co jste s tím udělal?“ zeptala se Troi.

„Odpojl jsem hlavní přívod energie.“ Rozhlédl se po malé kabině a zase se podíval na Troi. „Musíme se rozhodnout, jak odtud zmizíme.“

„Snad se nechcete přenést zpátky?“

„Ne,“ odpověděl a podíval se na nehybného muže.

„Mělo by to vypadat, jako by panel přestal fungovat a on odešel pro pomoc.“

Troi polkla a přikývla. „Co uděláme my?“

„Za minutu, minutu a půl tu někdo bude,“ řekl Geordi. Vstal a přistoupil ke stěně. Na několika místech se dotkl i panelů a ty mu poslušně ustoupily. Objevil se další panel, pokrytý nepochopitelnou spleť spojů. Geordi se jich dotýkal způsobem, připomínajícím Troi kódování, a panel se také otevřel. „Rychle dovnitř,“ řekl. „Dva metry dozadu a vstupní tunel uhýbá napravo. Metr a půl za prvním ohybem je vertikální tunel, dolů vedou po obou stranách příčky jako žebřík. Metr a půl pod vstupem je tlustá červená čára. Vlezte dolů a dejte pozor, aby vaše tělo bylo pod čarou, ale hlavu držte nad ní.“

Troi se nadechla. Měla strach, ale také nejasný pocit vzrušení. Vrhla se dovnitř hlavou napřed. Vstupní tunel byl tak nízký, že bylo jednodušší se plazit než ohýbat. Okamžitě našla odbočku napravo a pokračovala v ní až k otvoru. Když tunel spatřila, vyschlo jí

v ústech. Vždycky se bála hloubek a tohle bylo hodně hluboko. Dvě stě stop pod ní, možná víc, se otevřel cylindrický prostor s hladkými stěnami, z boku osvětlený strojnými světly v panelech. Po obou stranách tunelu viděla dvě řady příček, padajících dolů. Zhlédla červenou čáru a uvažovala, k čemu tu asi je. Na kůži cítila jemné brnění, sotva znatelný lehký třas.

Za sebou v přístupovém tunelu uslyšela tiché škrábání a vrzání panelů, pak se nad ní vynořila Geordiho hlava. Podíval se, na jakém žebříku stojí, a rychle slezl dolů po jiném.

„Nejsem zvyklý zavírat panely zevnitř, ale nakonec se mi to podařilo,“ řekl tiše Geordi. „Připomeňte mi, abych o nutnosti vnitřního ovládání napsal taky vedení strojoven u Hvězdné flotily.“

„Jistě,“ řekla Deanna. „A nebudou nás nejdřív hledat tady?“

Geordi se usmál a stoupl si na žebříku proti ní. „Víte, poradkyně, že na můstku je devatenáct počítačových subprocesorů?“

„Samozřejmě. To je známá věc. Jsou spojeny s počítačovými jádry první a sekundární lodi.“

„Správně. A kde jsou?“

Troi otevřela ústa a zase je zavřela.

„Každý je vidí,“ řekl Geordi. „Hádejte?“

„Nevím, kde začít.“

Geordi se tiše zasmál. „Takhle reagují všichni, s výjimkou posádky strojovny. Jsou ve stěně za vědeckými stanicemi, mezi dvěma turbovýtahy u Worfovy konzoly, ale každý si myslí, že v tom prostoru je jen stěna. To je nejběžnější jev na hvězdných lodích: každý, kromě strojníků, si myslí, že stěna je opravdu stěna. Jsem si jistý, že přístupové panely jsou tím nejposlednějším místem, kam se většina lidí – dokonce i z našeho bezpečnostního týmu – podívá. Protože schovat se někde jinde je daleko jednodušší. Jenomže pro ty, kteří se chtějí někam dostat a nepoužít přitom normální chodby, je Enterprise jako plášt plná zajímavých skrýší. Je přímo nabitá skrýšemi. Má to jen jednu vadu: snímání známek života.“

Deanna dlouze vydechla. „To jsem si myslela.“ Otrásla se a zamrkala. Brnění a chvění sílilo. Cítila je po celém těle až ke krku, který držela nad červenou čarou. Tam se chvění zastavilo, ale přesto je slabě cítila v uších, jako by se snažilo vystoupit ještě výš.

Geordi potřásl hlavou a zazubil se, nevypadalo to však příliš vesele. „Tady nás nenajdou. Kolem nás je duraniová kostra, tuny supravodivého materiálu a optické signály rychlejší než světlo. Jsme v hyperprostorovém poli.“

Podívala se na něho. „Je to bezpečné?“

Geordi jen nedbale pokrčil rameny. „Myslím, že je to bezpečnější než být v dostřelu fázérů. Co myslíte vy?“ Rychlou odpověď nenašla. Cítila pokles Geordiho strachu. Tady byl ve svém živlu a cítil se mnohem lépe. Přesto byl nervózní z toho, jak se věci vyvíjely. „Kabinu si moc prohlížet nebudou,“ pokračoval. „Náš přítel spí za panelem spánkem spravedlivých a dokud nezačne chrápat, jsme v bezpečí.“

„Ale nezaměří ho?“

Geordi zavrtěl hlavou. „Pochybuji. Na tom jsem si dal zvlášť záležet. Subprostorové pole vyzařuje takový bremmstrahlung, že jestli jim to vůbec zasignalizuje, budou to nejspíš považovat za reakci na činnost jádra. To je jeden z důvodů, proč máme senzorová zařízení tak daleko. Pokud nejste třicet, čtyřicet metrů od jádra napájeného FTL, nedostanete přesná měření.“

Dlouho stáli zavěšeni nad tím, co Troi připadalo jako vyleštěná propast. Geordi se uklidnil. Interference způsobené náhlým výbuchem emocí zmizely. Troi zaměřila své smysly zpátky k přístupové chodbě a ke kabině, odkud uprchli.

„Co jste udělal s terminálem?“ zeptala se.

Geordi zvedl obočí. „Spálil jsem jeden komponent v řadě pojistek. Až je zkontrolují, bude to vypadat jako obyčejná únava materiálu. Stejně byl nejmíň pět let starý.“ Zavrtěl hlavou. „Mají nedbalou údržbu. Já bych nikdy nenechal sloužit součástky tak dlouho, pokud by neměly aspoň čtyřnásobnou životnost.“

Deanna se na jeho puntíkářství pobaveně zatvářila a znovu se celou bytostí zaposlouchala. Nahoře cítila slabý záblesk obav, překvapení a zvědavé podezření. Obavy však nebyly příliš velké. Všechno se spojovalo s pocity někoho, koho to vlastně nezajímá, je spokojený a cítí jistou úlevu, že nemá důvod zasahovat. Úroveň emoční hladiny odpovídala situaci, kdy služba odešla zajistit opravu zařízení. „Snad to bude v pořádku,“ řekla Troi.

„Ano,“ řekl Geordi, „asi pět minut. Pak zjistí, že pro pomoc nešel a není nikde k nalezení...“

„Co s ním uděláme?“

Geordi potřásl hlavou. „Přenesl bych ho na Enterprise, ale nemyslím, že by mi kapitán poděkoval, a v raketoplánu ho nemůžeme nechat. Nosič je sice naladěný na jejich vlnovou délku, ale čím víc přenosů uděláme, tím je pravděpodobnější, že si nás všimnou. Bude nejlepší, když ho necháme tam, kde je. Podle toho, co říkala doktorka, měl by ještě čtyři až pět hodin spát. My se teď musíme postarat o sebe.“

To zvláštní chvění se omotávalo Troi kolem uší. Potřásla hlavou. Začínala vidět rozmazaně, jako by se právě probudila. „Jak dlouho tu můžeme zůstat?“ zeptala se.

Geordi pokrčil rameny. „Mám dvě odpovědi. Praktická zní: Dvacet sekund potom, co odejde stráž, můžeme klidně vylézt a jít někam jinam. Kam, to záleží na nás. Jestli se ptáte na fyziologickou reakci lidského těla na působení pole nadsvětelných rychlostí...“

„Na to jsem se ptala.“

Geordi se ušklíbl. „Neexistují žádné dokonalé testy, ale pokud vím, ještě na to nikdo nezemřel. Když provádíme údržbu, pole vypneme. Software našeho těla je prostě zvyklý na určitou rychlost. Dokáže sice reagovat rychleji, ale raději zůstává ve svém normálním čase, protože vyšší rychlosti nevěří. Když tu zůstaneme příliš dlouho, tělo si zvykne a pokusí se to využít. Jakmile se vrátíme k normálu, může to mít následky.“ Trochu zavrtěl hlavou a pokračoval.

„Často jsem byl dole delší dobu, než bylo moudré, a myslím, že nás z toho může bolet hlava. Proto ji držíme nad polem. Máme citlivější hardware než motory, a jestli tu zůstaneme déle, nesnažte se dělat prudké pohyby. Mohla byste překvapit sama sebe.“

Čekali. Deanna po chvíli pocítila „uvolnění“. Hledání nahoře skončilo a pozornost se obrátila jinam. Mysl neznámého se vzdalovala od původního záměru i od nich. „Odcházejí,“ řekla.

„No konečně, už mě to začínalo unavovat.“

Opatrně vylezli po žebříkách nahoru nad cylindr jádra. Na chvíli si sedli, masírovali si nohy a pomalu se uklidnili. „Jste v pořádku?“ zeptal se Geordi.

„Ještě cítím bzučení v hlavě, ale už je to lepší.“

„Výborně. Začínal jsem se bát, že tu budeme testovat déle, než je zdrávo.“

Deanna se usmála. „Myslím, že o tom budete muset napsat nějakou studii.“

Zazubil se. „Rozhodně. Už jsem si připravoval studii o tom, jaké to je být mrtvý. Co teď?“

„Nerada bych se plazila chodbou a přístupovým tunelem zase zpátky. Zabere to spoustu času a my ho moc nemáme. Myslím, že to zkusíme intralodním přenosem.“

Geordi přikývl. „Souhlasím. Měli bychom dát zprávu Enterprise. Souhlasím s velitelem O’Brienem a pokud to nebude absolutně nezbytné, nepoužijeme naše komunikátory.“ Vytáhl isolineární čip. „Tenhle je pro hlasový záznam. Určíme ho přímo kapitánovi, na Enterprise ho přenesou do počítače a ten mu předá zvukovou zprávu. Můžete spustit, poradkyně.“

„Kapitáne, máme tu problémy...“ Deanna stručně popsala události uplynulých dvaceti minut a místo, kde se nacházejí. „Musíme se odsud přenést, ale nechceme opustit loď, dokud to nebude nezbytné. Musíme někam, kde nebudeme na radaru, a kde by nás nikdo nerušil.“

„Ještě něco,“ řekl Geordi a rychle vylíčil obtíže, na něž narazil u počítačového jádra. „Počítač vydá potřebné informace jen po hlasovém testu a vstupním kódu bezpečnostního důstojníka nebo kapitána. Poradkyně má v nejlepším případě šanci jedna ku pěti, že zvolí správný kód. Jinak na systému spustí poplach a pravděpodobně na nás upozorní svůj protějšek. Kapitán by mohl dát bezpečnostnímu důstojníkovi rozkaz, aby kódování uvolnil. Aspoň myslím.“

Troi na něho pohlédla, otevřela ústa a zase je zavřela. Chce, aby se přenesl také kapitán Picard.

„Jinak ten materiál počítače nezískáme,“ pokračoval Geordi. „Mají neuvěřitelné bezpečnostní předpisy a počítač je blokován na každém kroku. Jestli chcete, vrátíme se zpátky, ale až zjistí, že jeden muž z posádky zmizel, zvednou štíty a nikdo se nedostane dovnitř ani ven. Máte pět minut, abyste nás kontaktovali, nebo poslali zpátky. Čekáme na rozkaz. Končím.“

Dotkl se isolineárního čipu, položil ho na zem a čip se rozplynul v záři transportního efektu.

Dívali se dolů a čekali.

Picard seděl v pohotovostní kabině. Tady byl sám a mohl skrýt svou nervozitu. Čaj mu vystydl. Picard na něj zapomněl, když přišla první zpráva od výsadkové skupiny. Teď na ní pracovali sociologové a historici, on si však nemohl dovolit čekat, až připraví analýzu. Vytáhl si materiál o historii Hvězdné flotily a studoval ho. Bylo to fascinující a zároveň děsivé čtení. Zvláštnost celé zprávy ho přitahovala a nevěděl, kde začít a co by jim nejvíc prospělo. Cítil, že někde uvnitř může být ukrytá zpráva, která situaci jeho lodi vyřeší. Výsadku sice nařídil, aby se neožývali, a věděl, že jsou v pořádku, ale vlasy na krku se mu chvěly nervozitou.

Picard vzdychl a soustředil se na historii druhé Hvězdné flotily. Nemohl se od té hrůzné četby odtrhnout. Základy Hvězdné flotily byly položeny v chaosu Eugenických válek. Chán Noonian se svými geneticky vyrobenými společníky nebyl poražen a vyhnán z vesmíru, ale ovládl říše na několika kontinentech a uvrhl je do teritoriálních a dynastických válek, jež vyvrcholily vzájemným zničením říší a vyhlazením obrovského množství lidí nukleárními zbraněmi. Protože každá strana měla dostatečnou nukleární obranu, nepoužívali rakety s nukleárními hlavicemi, ale velké, ionicky poháněné nosiče, upravené z „uspávačů“ DY-100; tak pohyblivé, že se na cestě k cíli dokázaly vyhnout protiraketové obraně i částicovým paprskům. Různé válčící strany zapojily do konfliktu skutečně geniální vědecké týmy, jež několikrát zdokonalily ionické pohonné systémy. Když se na bojišti usadil prach na hrobech vítězů i poražených, zůstala jen mrtvá technologie – pohonný systém natolik výkonný, aby vynesl hvězdnou loď do vesmíru, nebo dokonce do paralelních vesmírů.

Picard se ze zvyku napil čaje. Zjistil, že je úplně studený, a četl dál. Kultury, jež povstaly z radioaktivního popelu pádu Eugeniky, nikdy úplně nezapomněly na svá malá impéria a na časy, kdy lidem vládli dobří vládci. Pozdější, pomalu se ustavující vlády budovaly impéria, která se nakonec stala jediným Impériem, připomínajícím ty „staré zlaté časy“ – mnohem lepší než jejich současný svět. V tomto postkatastrofickém, nehostinném světě bylo všechno přísně kontrolováno, aby všichni živí měli dostatek jídla, práci i ubytování. Země se znovu z zelenala. Sama se hojila z ran a příroda opět dokázala, že je silnější než ti, kteří jí tak strašně ublížili, a bude tu mnohem déle než oni. Svět byl zelený, ale srdce lidí zůstala chladná a tvrdá. Nevěřili v nové jaro. Vládcové tohoto světa se rozhlédli vesmírem a poznali, že měli namále. Podívali se do vesmírné temnoty a neviděli tichý zázrak, čekající na objevení, ale náhradní domov. Viděli ve vesmíru jistotu, že příště už se nikomu nepodaří, aby je téměř vyhubil.

Zahájili intrasystémové vesmírné lety. Terraformovali Mars v rozpětí čtyřiceti let. Picard si otřel čelo, když četl strohé zprávy o umění Marťanů, o obřích sochách v jeskyních a písmu, jež bylo tesáno pro budoucí generace do pískovcových vrstev. To všechno zmizelo pod přemístěnými horskými masívy a propadlo se na dno nových mořských pánví.

Když práce skončily, byly do nového světa přemístěny miliony lidí a mnozí z nich násilím. Vláda zemského Impéria uvažovala takto: Copak nová planeta nepotřebuje dostatek kolonistů, aby byla soběstačná a později natolik produktivní, aby mohla posílat minerály a ostatní potřebné suroviny mateřské planetě? Mars byl osídlený a vláda se rozhlédla ještě dál. Jedna planeta navíc přece nestačí; co kdyby se stalo něco se sluncem? Lidstvo musí přežít za každou cenu. A skutečně – heslem nového Impéria bylo: My přežijeme. Stálo i na zbraních, dokud je potřebovali. Začali se vážně zabývat výrobou lodí s dalekým doletem, jež by rozšířily hranice relativistického prostoru. Na konci jedenadvacátého a počátku dvaadvacátého století postavili a vypustili první velké lůžkové a kolonizační lodě, které vzápětí překonala skupina Zephrama Cochraneho vynálezem prvních zrychlovacích motorů silového pole. Tím umožnili kolonizaci Alfacentu a dalších planet kolem bližších hvězd.

Picard vstal a přešel k replikátoru, aby se zbavil bolesti v zádech od nervového vypětí. Neměli Třetí světovou válku, myslel si. Zvláštní ironií se stali tím, čím se zdají být, protože se vyhnuli krveprolití a ztrátám 40 milionů životů. Kdyby však to strašné období prodělali, možná by se navždy zřekli násilí a smrti.

Přinesl si ke stolu čerstvý čaj. Sedl si, opatrně usrl a vrátil se ke čtení. Na Alfacentu narazili Imperiální na neznámou humanoidní formu života, kolonisty ze světa Centauri. Vyhledali je, protože si nebyli jistí, zda je v této části vesmíru ještě jiná obyvatelná planeta a nechtěli se jí vzdát. Později jazyk Centauri dešifrovali a zjistili, že mateřskou planetou neznámých hominidů, jež vyhledali, byla gamma Centauri. Počkali si a provedli její průzkum, potom použili „čistě“ atomové zbraně, planetu vylidnili a sami kolonizovali.

Picard litostivě sraštil tvář. Imperiální se pak srazili s Romulany. První střetnutí pro ně byla stejně smrtelná a tragická jako pro vesmírná vojska Země v Picardově vesmíru. A stejně jako v jeho vesmíru, i tady znamenala bitva u Cheronu strašlivou porážku Romulanů. Po ní však nenásledovala jednání a Algernonská dohoda, ani Neutrální zóna. Imperiálním se dostaly do rukou romulanské zbraně, především strašný molekulární disasociátor, a oni je stonásobně zdokonalili. Dva týdny po Cheronu prorazily imperiální lodě poslední obrannou linii nepřátel a objevily se nad dvěma mateřskými světy Romulanů. Z menšího se zanedlouho stal jen prach, letící po oběžné dráze. Když se na druhé mateřské planetě ustálily tektonické změny vyvolané katastrofou, Imperiální oznámili obyvatelstvu, co je čeká. Buď je stihne stejný osud jako první planetu, nebo se stanou „podřízeným světem“ Impéria Země. Budou dodávat suroviny, dělníky a platit svým vládcům daně, ale mohou zůstat na své domovské planetě, jejíž zákony se jen nepatrně změní, aby zabezpečily nový řád.

K velkému překvapení Imperiálních spáchalo obyvatelstvo zbylého světa před naplněním lhůty k odpovědi hromadnou sebevraždu. Vláda na Zemi

jen pokrčila rameny a začala s přípravou koloniálních lodí. Konečně, s prázdnou planetou nebudou žádné potíže...

Picard se opřel do křesla. Roztrásl ho chlad nad racionalitou, s jakou se historické záznamy druhé lodi zmiňovaly o událostech. Hodnotily je jako nevyhnutelné, jako chybu poražených a těch, kteří chtějí stát v cestě pokroku. Zdůrazňovaly přirozené lidské právo na domov, zabezpečující přežití. Jisté metody zabezpečení nejsou hodné ani pohrdání, pomyslel si Picard. Jak začali, tak také pokračovali. Nemusel ani číst dál, aby pochopil, že Federaci nikdy neměli. Něco tak tolerantního k ostatním by je nikdy nenapadlo. Stali se Spojeným Impériem planet – spojoval je strach a naprosté zničení všech, kteří jim vzdorovali. Picard začal uvažovat, jak přežili setkání s nimi na Vulkánu, ale brzy poznal, že v tomto vesmíru měli i Vulkáni jinou historii. Zůstali logičtí, ale byli stejně pirátské a nemilosrdné jako Imperiální. Žádný Surak, pomyslel si smutně Picard a poznamenal si to. Imperiální se však s nimi spojili dřív, než se stali vzájemně pobít, a brzy poznali, jak jsou si podobní. Potom se společně vydali za stejným cílem: dobývat Galaxii.

„O’Brien volá kapitána Picarda.“

„Ano, veliteli?“

„Další čip od našeho výsadku.“ Picard v pozadí slyšel, jak O’Brien zakládá čip do záznamového otvoru své konzoly. „Vypadá to na hlasový záznam.“

„Počítači,“ řekl Picard, „kopii hlasového záznamu pro velitele Rikera.“

Počítač pípl a ozval se hlas Troi: „Kapitáne, máme tu problémy...“

Poslouchal, a když pochopil smysl té zprávy, vuschlo mu v ústech. Uprostřed záznamu se ozval signál u dveří. Trochu se nad svými obavami usmál. Věděl, kdo přichází. „Vstupte,“ řekl a záznam pokračoval. Dovnitř vstoupil neklidný Riker a Geordiho hlas říkal: „Máte pět minut, abyste nás kontaktovali, nebo poslali zpátky.“

Bylo ticho. „Je v tom kus odvahy,“ skoro pobaveně řekl Picard. „Udělit na hlavu.“

„Nerozumím vám, pane,“ řekl Riker a jeho hlas prozradil, že rozumí až příliš dobře. Jen si strašně přál, aby kapitánovy myšlenky znamenaly něco jiného.

„To, co navrhuje pan LaForge, je prosté. S poradkyní Troi chtějí vyřadit ze hry druhého kapitána a já ho mám nahradit. Potom mohu dát rozkaz druhé Troi, aby uvolnila kódování počítačové paměti a pan LaForge začne s údržbou zařízení.“ Lehce se usmál. „Možná jim trochu zamotáme hlavu.“

„Pane!“ Znělo to jako výkřik.

Picard se na Rikera podíval, a ten umkl. „Wille, prosím vás, aspoň třicet sekund nic neříkejte. Ne, raději šedesát.“

Riker se pomalu posadil a sledoval Picarda. Kapitán přemýšlel.

Troi cítila, jak Geordiho napětí narůstá a pozorně se na něho podívala. Zachytil její pohled, kývl a usmál se. „Je to špatné, co?“ řekl.

„Snad to zvládnou,“ odpověděla. „Vy si vedete docela slušně.“

Usmál se. „Díky. Tenhle model komunikace mi trochu zvedá krevní tlak.“

„Jsme jako ve škole. Posíláme si psaníčka,“ řekla suše Troi. Geordi se nahlas rozesmál, ale nespouštěl oči z místa, odkud zmizel isočip. Potěžkal malý trikodér, který si vzal s sebou, otevřel ho a dotkl se několika kontrollek.

„Říkal jste něco o tom, že tak blízko pole FTL nedostanete správná měření.“

„Ne taková, na jaká jsem zvyklý,“ řekl nepřítomně Geordi a upravil kontrolku. „Dostanu pasivní snímek s nízkými hodnotami, neostrý a nejasný. Blízkost jádra také ruší každý systém, který by nás mohl odposlouchávat.“

Geordi si přečetl nesrozumitelné znaky na displeji. Troi jen zavrtěla hlavou. Čekala a snažila se zůstat klidná. „Je tu pár možností,“ řekl. „Několik slepých míst u generátorů pole strukturální integrity a pod palubou, nad základnou raketoplánu. Jsou tam interference generátorů pole proměňování atmosféry.“ Překvapeně se zarazil.

„Co se děje?“ zeptala se Troi a podívala se mu přes rameno.

Ukázal na displej. Na schématu hlavní lodi byla na jedné straně velká, nejasná skvrna. Jiná, menší, byla víc vpředu. „Paluba jedenáct, vpravo,“ řekl tiše.

„Kapitánova kabina,“ řekla Deanna. „Na této lodi to chápu. Jedno z mála míst, jež se nedá snímat.“

„A nikdo tam není,“ řekl Geordi. Deanna se podívala na druhou skvrnu a polkla. Umístění své kabiny znala moc dobře. „Elektromagnetické měření ani známky života tady nepomohou,“ řekl Geordi, „ale zkusíme tohle...“ Znovu se dotkl kontrolky. Větší skvrny zmizely a objevila se drobná zářivá tečka se slabě svítícím závojem. „Ukáže se nám obyčejné teplo. Třicet sedm stupňů Celsia.“ Před kapitánovou kabinou bylo několik takových teček, ale uvnitř žádná.

„To je to pravé místo,“ řekl Geordi a rozláhl rty do vlčího úsměvu. „Uděláme záznam a pošleme ještě jeden čip.“

Picard se konečně napřímil a řekl: „Půjdu.“

„Kapitáne!“

„Klidně si poslechnu, co jiného můžeme dělat,“ řekl Rikerovi, jak nejkřídleji dokázal. Nebylo to jednoduché, krev se v něm bouřila. „Máte minutu, abyste mě přesvědčil. Bezpečnostní tým druhé lodi může za chvíli chytit naše lidi za uši.“

„Nejsem si jistý, že riskuji stejně jako vy,“ řekl Riker. Picard se na něho podíval se skrytým obdivem. Jak dokáže vyslovit tohle, když je ve výsadku Deanna? „Kdyby je chytili, nebo dokonce zabili, nebude to pro Enterprise taková ztráta jako ve vašem případě. Navíc posuzujeme staré informace, něco se mohlo změnit.“

„Jedničko,“ ozval se ostře Picard. „Seznámil jste se s tím, co napsal kapitán Kirk. Náš způsob velení může být rozdílný, byl to však vynikající velitel a roz-

hodně nepřeháněl. Četl jste popis lidí, mezi něž se dostali. A vy si myslíte, že potomci té dřívější kultury – posádka dnešní Enterprise – se tolik změnili za osmdesát let? Chcete riskovat osud našeho výsadku a doufat v zázrak? Teď se opravdu hraje o jejich život!“

Riker se zamračil ještě víc než obvykle. „Já jen...“

„Vy nechcete, aby riskoval kapitán. Jistě, kolikrát jsme se o to už přeli? A budeme ještě mnohokrát.“

„O to právě jde,“ řekl zlostně Riker. „Víte stejně dobře jako já, že v situaci nejvyššího ohrožení, kdy jde o bezpečnost lodi, je možné ztrátu výsadku připustit.“

„Když je loď v nebezpečí, jedná se také o mne.“

Riker neodpověděl, jen se upřeně díval na kapitána. „Teď víme, jak na tom jsme,“ řekl Picard. „Narazili jsme na problém, jehož jediné řešení se bohužel jmenuje – Picard.“ Riker otevřel ústa a Picard řekl: „Ne. Měl jste pravdu, že loď je v nebezpečí. Nedostaneme-li informace z paměti počítače druhé Enterprise, nemáme naději dostat se zpátky domů. Zůstaneme tady všichni. Nejen posádka, která takové riziko přijala rozhodnutím k aktivní službě, ale i ostatní, jejichž životy a bezpečí závisí na nás. Já si na děti nepotrpím, ale rozhodně nechci, aby jediné naše dítě vyrůstalo v tomto světě. Pokud by ovšem přežilo, a o tom pochybuji.“ Picard se mračil stejně jako Riker. „Nepřipustím, aby jim naše loď padla do rukou. Vsadím se s vámi o mnoho, že Hvězdná flotila zdejšího vesmíru o nás dobře ví, a kdyby se nám podařilo druhou Enterprise zneškodnit, pokusí se nás dostat násilím. Raději zničím loď i s posádkou, než bych dovolil, aby se jí zmocnili oni. Nebudeme si nic nalhávat – jinou možnost nemáme.“

„Kdyby bylo víc času...“ řekl tiše Riker.

„Čas nemáme. Picard volá Crusherovou.“

„Tady Crusherová.“

„Doktorko, potřebuji dva hypospreje a několik náplní. Stejně, jako dostal výsadek. Přeneste je přímo do pohotovostní kabiny.“

„Ano, kapitáne. Končím.“

Obrátil se k Rikerovi. „Předpokládám, že máte záznam mého protějšku?“

Riker zavrtěl hlavou a vypadal znepokojeně. „Nemáme, kapitáne. Věřte, že jsme se snažili, ale snímek nemáme.“ „Nevadí. Uniformu si nějak opatřím. Picard volá velitele O'Briena.“

„Slyším, kapitáne.“

„Veliteli, mám naspěch. Přenesete mě z pohotovostní kabiny přímo do raketoplánu a odtud –“ Zarazil se. „Kde je teď náš výsadek?“

„Stále na původním místě, kapitáne. Oznamují, že jsou připraveni k přenosu, jakmile dáte rozkaz.“

„Kam půjdou?“

„Paluba jedenáct, vpravo.“

Picard se krátce, zlostně usmál. „Tím je problém uniformy vyřešen. Půjdou přede mnou. Potvrďte jejich zprávu a okamžitě je přeneste. Budu je za chvíli následovat.“ Ozvalo se tlumené zachvění a vedle Picarda se objevily hypospreje s náplněmi v malém

zásobníku. Picard si jej přehodil přes rameno. „Pane Worfe.“

Za sekundu se otevřely dveře kabiny a stál v nich Worf. Držel upravený fázér, připomínající standardní, nebezpečně vypadající fázery z druhé lodi. Worf vstoupil a nabídl zbraň Picardovi.

„Míry jsem si vzal z vašich otisků ve zbrojním záznamu,“ řekl. Picard si vzal fázér, a protože neměl žádné pouzdro, držel jej v ruce. „Vy jste s tím počítal,“ řekl trochu překvapeně Worfovi.

„Byla to jedna z možností, na jaké musím být připravený. Kapitáne, dejte si pozor.“

„Ujišťuji vás, poručíku, že budu opatrný jako třínohá myš na kočičím bále, protože přesně tak se teď cítím.“ Picard pohlédl na Rikera. „Vaše rozkazy, Jedničko. Nejdůležitější je dostat loď zpátky, pokud to bude možné. Když to nepůjde, nenechte ji padnout do rukou nepřátel – zničte ji. Udělejte to čistě a nic nenechávejte náhodě. Rozumíte jste?“

„Rozuměl,“ řekl nešťastný Riker. „Kapitáne, nemůžete odejít bez intradermalu! Kdyby se něco stalo, nedokážeme navázat kontakt a přenést vás zpátky.“

„Už ho mám,“ řekl Picard klidně. „Ráno mi ho nasadila doktorka Crusherová.“ Pobaveně mrkl na Worfa. „Být připravený je někdy umění.“

„V tom se naše kultury shodují,“ řekl Worf. „Přeji vám úspěch, kapitáne.“

„Děkuji, poručíku. Pane O’Brieně, už se náš výsadek přenesl?“

„Před třiceti sekundami, kapitáne.“

„Výborně. Jsem připraven. Spusťte to.“

Pohotovostní kabina se kolem něho rozplynula.

Uprostřed vlnění se vynořila kapitánova kabina. Rychle se rozhlíželi, fázery připravené v rukou. Nikdo tam nebyl.

Deanna si všechno zvědavě prohlížela. Vypadalo to úplně stejně jako v kapitánské kabině jejich Enterprise, dokonce i police s knihami byly stejné.

Geordi se rozhlédl, kývl krátce na Deannu a potichu šel ke dveřím. Zastavil se, aby ho nezaznamenal otevírací senzor a dotekem kontrolky zamkl zevnitř. Hlavou ukázal na dveře a tázvavě zdvihl na Deannu obočí.

Zaměřila senzitivitu ven a našla tam jen pocit nudy – před dveřmi stála stráž. Souviselo to s tím, co ji stále znepokojovalo. Neměla dost času, aby si podrobně přečetla zprávu o Spockově protějšku na Enterprise jejího vesmíru; o rozčileném křiku protějšku kapitána Kirka: „Kde mám osobní stráž?“. Byla významem těch slov tak překvapená, že se nedokázala na zprávu plně soustředit. Nechácala, jak mohl kapitán nabízet druhému Spockovi moc, peníze a účast na velení. Přesto jí bylo jasné, že kapitáni svému mužstvu nedůvěřovali a vražda kapitána byla součástí běžné praxe.

Deanna nechávala své smysly nahlédnout dál. Všichni tu byli tak negativní... Přesto jí to už tolik nevadilo. Snad je to stejné jako se zápachem. Když jej cítila dost dlouho, přestáváte jej vnímat. Otrásla se. Nebyla si jistá, zda si přeje, aby jí takové emoce nevadily.

Geordi jí pokynul a vykročil ke stěně kabiny, kde byl kapitánův šatník. Vytáhl trikodér, ztlumil zvuk a zkontroloval, jestli na ně nečíhá nějaká past. Potom se spokojeně dotkl ovladače. Dveře se odsunuly stranou a odhalily pečlivě zavěšené uniformy.

„Ó, hm,“ ozval se tiše.

Troi se na něho podívala. „Nějaký problém?“

„Ani ne. Jen se mi zdá, že jsou všechny jako ta moje.“ Prohlédl si několik dalších. „Jsou snad ještě lepší. Kapitán bude nadšený.“

Deanna pobaveně vydechla a zase obrátila pozornost jinam. Nechácala mysl pomalu unášet kolem postele k vzdálenějšímu konci kabiny a okny dál ke hvězdám. To ji uklidňovalo a pomáhalo při koncentraci. Na konci kabiny byly dveře, jež na jejich Enterprise nejsou, ale to ji teď nezajímalo. Stála a svým citem ohmatávala okolí. Slyšela jen hluboké, vzdálené mručení hněvu, frustrace a nenávisti. Cítila, že nenávist je tu naprosto samozřejmá, zakořeněná jako mentální okusování nehtů. Občas zajiskřilo. Emoce vzplály – někde hněv a jinde radost – byly však příliš osamocené.

Její mysl hledala dál, postupovala kupředu, ještě kousek...

Najednou se zarazila. Měla zvláštní, nezvyklý pocit. Na zlomek sekundy hledala přirovnání. Jako by její noha usnula a ona se jí dotýkala a nic necítila. Přitom stále věděla, že je to její noha. Ne, to nebylo ono. Tahle mysl byla tak známá. Není divu, vždyť byla její. Nebyla to však ona. Byla to druhá Troi. Naprosto klidně odpočívala. Deanna by chtěla před jejími emocemi ucuknout, jako by se dotkla něčeho žhavého, ale neodvažovala se. Věděla, že prudký pohyb by mohl upoutat pozornost té druhé. Pomalu se vytrácela, opatrně, jako pták před slunícím se hadem. To přirovnání se hodilo. Emoce v druhé mysli byly podobné někomu, kdo medituje, nebo provádí cvičení koncentrace. Pod zdánlivým klidem však zvolna doutnal samolibý vztek. Znovu to byla samozřejmá věc zvyku. Stálý a silný pocit, ležící v mysli, jež byla zvyklá dostat cokoli, po čem zatoužila, ale zároveň se hněvala na svět a trestala jej za provinění, které se kdysi přihodilo. Deanna se pomalu vykrádala z okraje cizí mysli, zadržovala dech své přítomnosti a bránila se projeviti vlastní pohrdání. Zdálo se jí, že pohlédla do zrcadla a našla svůj obraz převrácený, nebo šklebící se na její bezvýraznou tvář. A napadla ji nepříjemná otázka: Která z nás je ta pravá? Na čí stranu se dívá zrcadlo?

„Našla jste něco?“ řekl Geordi. Troi zavrtěla hlavou.

„Jste v pořádku?“ zeptal se, když viděl její vyděšený obličej.

„Měl jste pravdu. Má kabina je obsazená. Dávejte si na ni pozor, Geordi. Velký pozor.“

Přikývl. „Zvláštní jsou tyhle druhé dveře,“ řekl a zaměřil na ně trikodér. Podíval se, potřásl hlavou a obrátil se jinam. „Další kabina.“

„Spojená s kapitánovou? Možná...“

Troi se zarazila, vyrušilo ji jemné bzučení transportéru. Geordi se zděšeně podíval na její fázér, mířící na místo přenosu. „Opravdu je vám dobře?“ zeptal se a kapitánova postava se začala zhmotňovat.

Troi potřásla hlavou. Nemohla se zbavit vzpomínky na tu pobaveně kalkulující mysl, přemýšlivou a předvídající. Mysl, jež byla hrozivější než neskrývané emoce všech ostatních na lodi.

Kapitán se zhmotnil a rychle se rozhlédl. Viditelně se mu ulevilo, když je uviděl. Deanna byla ráda, že si přinesl fázer. „Jak dlouho jste tady?“ zeptal se Picard.

„Asi minutu,“ odpověděl Geordi. „Měl byste se převléknout, kapitáne.“

„Nejdřív tohle.“ Kapitán šel přímo k malému počítači na stole. „Počítači, hovoří kapitán Jean-Luc Picard.“ „Potvrzeno,“ řekl počítač. Picard pokynul Geordimu, aby vložil do záznamníku isolineární čip s vyhledávacím programem. „Počítači,“ řekl Picard. „Přečti program v záznamníku.“

Ozvalo se tiché zapípání.

„Proveď ho.“

„Program vyžaduje kódované povolení bezpečnostního důstojníka,“ řekl počítač.

„Povoluji provedení programu,“ řekl přísně kapitán.

„Program vyžaduje kódované povolení bezpečnostního důstojníka.“

Kapitán si povzdechl. „Zruš to.“

„Zrušeno.“

„Merde,“ řekl tiše Picard. „No, museli jsme to vyzkoušet. Normálně mám právo pověřit úkolem na lodi koho chci. Co je tohle za loď...“ Zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží, brzy budeme moudřejší. Převléknu se.“

Vrátil se k šatníku a nerozhodně se jím probíral. „Nevím, kterou si mám vzít, ale nezdá se mi, že by mezi nimi byl velký rozdíl.“ Prohlédl si uniformy a jednu si vybral.

„Jakou máme naději, že dnes má právě tuhle, kapitáne?“ ptal se Geordi.

Picard se ušklíbl. „Teď se dá těžko mluvit o naději. Prostě jsem si vybral takovou, kterou bych na sebe normálně nikdy nevzal. Omluvte mě.“ Odešel se převléknout do koupelny.

„To je zajímavé,“ řekl Geordi. Stále si prohlížel šatník.

„Co?“

Vytáhl vršek uniformy, podobný tomu, v jakém viděli druhého Rikera. Byla to zlatá vesta bez rukávů, s nárameníky, lesknoucími se zlatým lemováním. Měla tmavě rudohnědou barvu sražené krve a třpytila se stejně jako modrý materiál na sukni Troi.

Když ji uviděla Deanna, zvedla obočí. „Bude mu slušet, ale při své vrozené skromnosti si to asi nepřizná.“

„To jsem nemyslel,“ řekl Geordi a dotkl se komunikátorového odznaku na prsou uniformy. Nic se nestalo. „Náš aspoň pípne, když se ho někdo dotkne. Je snad určený jen kapitánovi?“

„Může to zkusit, až přijde.“ Zarazila se. Pocítila rychlý nárůst emocí u stráží před dveřmi. Když zaslechli kroky, zpozorněli, a pak poznali, komu patří.

„Rychle!“ zašeptala a odstrčila Geordiho, aby nebyl vidět od dveří, jež se právě otvíraly.

Vstoupil Picard. Rozhlédl se a s očima upřenýma na ni se zarazil. Za ním se zavřely dveře.

Nevěděla, co má od něho čekat. Byl mírně překvapený, snad i potěšený, ale jeho ohnuté rty prozradily, co už sama vycítila: nedůvěru a podezření, obavy i zvláštní očekávání něčeho příjemného.

„Poradkyně,“ řekl.

Usmála se na něho krátkým úsměvem, který viděla u svého protějšku na můstku. Bylo to pro ni obtížné, musela do toho dát všechno. „Kapitáne,“ řekla a snažila se, aby to znělo samozřejmě, jako by měla právo k němu kdykoli vstoupit.

„To je nečekané překvapení,“ řekl kapitán a pomalu se blížil. „Obvykle mě v kabině nenavštěvujete, a rozhodně ne bez vašich lidí.“

„Mám své důvody k opatrnosti,“ řekla a stále se usmívala.

Cítila, že jeho obavy mají pobavený ráz, zároveň se však kolem nich zvedal vztek.

„Zdá se, že jste na opatrnost zapoměla,“ řekl tenhle Picard a přiblížil se ještě víc. Přinutila se necouvnout. „Vím, jak se dovědět, když někdo bez mého svolení užívá počítač v mé kabině. Zase jedna z vašich malých zkoušek?“ Usmál se a ona poznala, že ji napodobuje. „Kontrolujete, jak je zajištěna kapitánova bezpečnost?“

„Příležitostně se o tom musím přesvědčit.“

„Jistě. Ujišťuji vás, poradkyně,“ vyslovil to jako nádvku, „že pokud se naší misi něco nezdaří, nebude to proto, co jsem udělal nebo neudělal já. Klidně to můžete říct svému šéfovi u Hvězdné flotily, co vás řídí zrovna tento týden. Jediný problém jsme tu měli s vašimi lidmi.“ Usmíval se. „Nějaké neshody s Kowalskim? Jeho poslední povýšení se někomu nelíbilo?“

Troi se také usmívala, ostřeji. Odvážně se k němu otočila zády a odešla k oknům. Vyhlédla do hvězdné noci a snažila se zachovat klid. Nedaleko za sebou cítila přípravy a odhodlání, ale mnohem blíž se k ní obracel pocit podezření, překvapení i radosti. S tímto typem radosti se však Deanna nechtěla už nikdy setkat.

„Víte, jak to v mém oddělení chodí.“ Podívala se přes rameno a blýskla po něm úsměvem. „Občas dojde k nedorozumění. Ne vždy se mnou všichni souhlasí.“

Picardův protějšek se tiše zasmál. „Občas,“ řekl posměšně. „Zdá se mi, že je to v poslední době dost často. Třeba se to netýkalo povýšení, ale nepovedla se večerní zábava. Někdo nebyl dost diskrétní o vašich... zálibách?“ Jeho úsměv se rozšířil. „Samozřejmě nenecháte někoho vyprávět takové věci. Co by si lidé pomysleli? Někomu se slíbí něco navíc – to nebo ono – a navštíví kamaráda o samotě. Je to tak?“ Stál těsně u ní, už neměla kam ustoupit. „Možná to bylo jinak,“ řekl tento Picard a hlas se mu změnil v šepot. „Možná –“

Těžko říct, co si myslel, protože v tom okamžiku se za ním neslyšně vynořil Geordi a zasáhl ho do zad dávkou z hypospreje. Picard vytřeštil oči a vztáhl ruce k Troi. Uhnula mu z cesty a on padal k zemi. De-

anna ale překonala odpor a zachytila ho dřív, než mohlo tělo narazit hlučně na podlahu.

„Jak dlouho?“ zeptal se kapitán, jenž vyklouzl z úkrytu a připojil se k nim.

„Tři až čtyři hodiny,“ řekl Geordi. „Je to různé. Doktorka Crusherová říkala, že to ovlivňuje tělesná hmotnost a stav organismu. Raději nepočítejme víc než tři hodiny.“

„Doufám, že za tu dobu budeme odtud pryč a vrátíme se zpátky, nebo se o to aspoň budeme snažit,“ řekl Picard a společně s Troi se podíval na muže v bezvědomí. Měl na sobě stejnou uniformu, jakou si v šatníku vybral. „Prosím,“ řekl tiše Picard. „Přesně tak špatný vkus, jak jsem očekával. Už jste našel skryš, pane LaForgi?“

„Ano, pane. U generátoru pole na hvězdné straně, paluba třicet šest. Jsou tam dvě servisní komory, většinou je užíváme jako sklad. Oddělení...“ Vysypal sérii čísel, udávajících místo v lodním koordinačním systému.

„Rozumím,“ řekl Picard. „Musíme riskovat ještě poslední intralodní přenos, jinak ho odtud nedostaneme. Co dělá váš protějšek, poradkyně?“

„Teď je ve své kabině, kapitáne, a soustřeďuje se. Myslím, že to dělá dost často.“

Picard kývl. „Předpokládejme, že má vaše schopnosti. Jak ji mám oklamat?“

„Pokud se dá něco usuzovat z těch posledních pár minut, myslím, že musíte stále cítit podezření a hněv. Jinak vás může odhalit,“ řekla Troi a podívala se na Picarda. Geordi zatím opřel nehybného muže o nohu stolu, aby ho dostal do vhodnější polohy k přenosu. „Nevím. Měla jsem dojem, že ode mne čeká víc, něco...“ Zavrtěla hlavou. „Očekával něco špatného a byl trochu překvapený, když to nepřišlo. Chtěl situace využít. Bylo to něco nového.“

„Váš protějšek má schopnosti, o nichž nevíme?“

„To nevím,“ řekla Deanna a byla nešťastná, že v tak důležitém okamžiku si neví rady. „Kapitáne, i ten nejsilnější telepat jen těžko proniká intenzivními emocemi nebo utkvělou představou. Stěží dokážete udržet obojí, ale můžete zkusit přecházet z jedné techniky na druhou. Pokuste se vzbudit v sobě silné emoce. Vzpomeňte si na něco, co vás rozčílilo nebo vyděsilo – tady bude vhodnější rozčílení. Nemusí to být stále, ale nijak se neomezujte. Čím budete intenzivnější, tím to bude lepší. Ani dokonale trénovaný stoprocentní Betazoid se nedokáže okamžitě zorientovat mezi několika emočními stavy audienta. Pokuste se přinutit mozek, aby se vrátil k něčemu, čím se zabýval v minulosti. Vzpomenete-li si na nějakou melodii, písničku nebo báseň, jež vám utkvěla v paměti, myslíte na ni a držte se jí co nejdéle. Bude vás to dohánět k šilenství, ale buďte si jistý, že přesně totéž cítí i telepat, snažící se vám naslouchat.“

„Mám zpívat,“ řekl nešťastně Picard. „Doufám, že to nemusí být nahlas?“

„Může, ale vnitřně to působí stejně.“

„Snad na to nedojde,“ řekl Picard.

Troi se usmála kapitánovým rozpakům. Bylo dobré se upřímně smát. „Pane LaForgi,“ řekl kapitán, „musíte rychle pryč. Já si vymyslím nějakou záminku k uvolnění kódů a cesta k jádru bude volná. Může to ještě chvíli trvat. Vy zatím najdete způsob, jak vyřadit ze hry váš protějšek, abychom ho nemuseli někam transportovat. Dostanete se z té komory nějak jinak než po chodbě?“

Geordi se vychytrale usmál. „Přímo za ní jde Jeffriesův tunel, kapitáne. To je jeden z důvodů, proč jsem ten sklad vybral. Přístupovými tunely to trvá dlouho, než se na téhle lodi někam dostanete. Ale nikdo nás neuvidí, dá se to zvládnout a já vím jak na to.“

„Dobře,“ řekl Picard. „Uvažujte o tom, jak se nepozorovaně dostat do strojovny, nebo do kabiny druhého LaForge. Naštěstí máme výhodu – jsme v hlavní lodi. Já se pokusím zjistit, co od nás vlastně chtějí.“

„Upravil jsem kódování našich komunikátorů,“ řekl Geordi. „Vybral jsem hodně vysokou frekvenci, kterou normálně neužíváme. Neměli bychom tím vyvolat poplach, aspoň doufám. Je tu ještě něco zvláštního, kapitáne. Jejich odznaky jako komunikátory nepracují. To, co má váš protějšek na uniformě, vypadá jenom jako ozdoba.“ Geordimu se to nelíbilo. „Jestli to půjde, pokuste se zjistit k čemu slouží. Na vzájemný kontakt a mluvení nebudou.“

„V pořádku. Počkejte,“ Picard se sehnul pro několik objektů na vestě svého protějšku, připevněné k látce vedle komunikátoru. Trhnutím je uvolnil. „Vyznamenání,“ řekl a vyzdobil si s nimi uniformu. „Raději nebudu přemýšlet za co je dostal.“ Narovnal se. „Schovejte ho a snažte se zůstat v bezpečí. Poradkyně, zjistíte-li výraznou změnu emocí posádky, hlaste mi to.“ Dotkl se svého odznaku. „Nastavil jsem ho tak, aby vibroval a nebyl slyšet. Počítejte s tím, že mezi vaší zprávou a mojí odpovědí může být delší pauza. Budu se muset dostat stranou od lidí a někam mimo kamery. Nejspíš sem.“

„Ano, pane,“ řekla Troi. „Nezapomeňte, že máte osobní stráž a neobávejte se jí využít. Tady je vám věrná, kapitáne.“

Přikývl. „Vůbec se mi to nelíbí, ale máte pravdu. Podle toho, co říkal,“ ukázal hlavou na druhého Picarda, „váš protějšek má také osobní stráž. Snažte se zjistit jejich pohyby, a když bude potřeba, oznamte mi to.“

„Udělám všechno, co budu moci,“ řekla Troi. „Naštěstí je tu méně lidí. Nezaznamenala jsem jedinou dětskou mysl a jen několik manželských párů.“

Geordi se na ni podíval. „Jdeme, poradkyně. Velitel O'Brien už má koordináty.“

Troi se k němu váhavě postavila. „Start,“ řekl Geordi. Společně s druhým Picardem se propadli do světla a zmizeli.

Kapitola sedmá

Picard ještě chvíli tiše stál a rozhlížel se po kabině. Připadala mu stejná jako jeho, jen několik věcí bylo jiných. Třeba uniformy v šatníku.

Ale malířský stojan byl stejný. Stál stranou, Picard k němu opatrně přistoupil a odkryl plátno. Les v Luberonu. Paprsky slunečního světla protínaly lesní tišinu jako struny harfy; nepatrný dotek světla na chvějících se křídlech, okamžik zlaté nehybnosti mezi zimolezem ve stínu stromů. Picard zavrtěl hlavou. Jak může ten člověk – nechtěl na něho myslet jako na sebe, aby nepropadl osudnému omylu – jak může dělat tohle a přitom být takový, jaký je? Nebo být, čím je a dělat tohle? Vzpomněl si na Data, dívajícího se mu přes rameno. Aspoň ten tu není. Datův tvůrce byl v tomto vesmíru zabit při čistce mezi vědci na své domovské planetě. Velký génius, jehož chladnokrevně zastřelili pro nesprávné politické přesvědčení. Tím bylo každé mínění, které nevyjadřovalo naprostý souhlas s praxí Impéria. V tomto vesmíru nesnesli jiný názor, rozdíl, nebo mínění kohokoli, kdo se před Impériem neplazil po kolenou.

Potřásl hlavou. Na takové věci není čas, musí se pustit do práce. Jde o to vytvořit takovou situaci, v níž by bylo přirozené, aby bezpečnostní důstojník uvolnil Geordimu cestu k počítačové paměti. Ještě nevěděl, jak to zařídí, ale musí na to přijít brzy.

Podíval se na sebe do zrcadla u šatníku. Uniforma byla nedůstojně přiléhavá, ale docela pohodlná. Ukázalo se, že nemusí mít strach a může se klidně ohnout. Několikrát to zkusil tunika zůstala na místě. Jeho pohyby jí nevadily, Picard si ji nemusel upravovat. Trochu ho zlobilo, že v tomto vesmíru našli odpověď na problém, s nímž si u nich nedokázali poradit.

Byl čas jít. V ústech měl sucho. Napil se vody z replikátoru – tohle fungovalo stejně – a zamířil ke dveřím.

Vyšel na chodbu. Muž na stráž před dveřmi ho pozdravil zvláštním způsobem. Palcem se dotkl pravé strany prsou a potom napřáhl paži přímo dopředu. Picard pozdrav nenuceně napodobil a snažil se tvářit co neklidněji. Před ním stál Barclay v uniformě s velitelským znakem, podobné uniformám nižších důstojníků.

„Děje se něco, kapitáne?“ zeptal se Barclay a vykročil s Picardem po chodbě. Za nimi udržoval zdvořilý odstup další muž.

Picard si za chůze prohlížel koutkem oka Barclaye. To nebyl ten živý, nevinný mladík, jakého znal. V tomto muži bylo něco jiného. Živelnost a trochu podivínská vynalézavost se obrátily jiným směrem. V obličejí měl spekulativní rysy člověka, jenž očekává problémy a nepřekvapí ho, když na ně narazí.

„Nic se nestalo, pane Barclayi.“

„Překvapil jste mě,“ řekl zamyšleně Barclay. „Touto dobou do kabiny nechodíte.“

„Chtěl jsem si jen něco ověřit.“

Přišli k turbovýtahu, dveře se rozevřely. Picard chtěl vstoupit, ale překvapilo ho, že Barclay se kolem něho protáhl, jako by tam nestál. Už si myslel, že se jedná jen o nezdvořilost, když uviděl, že Barclay pozorně prohlíží výtah a kontroluje, jestli se v něm někdo, nebo něco, neskrývá. Picard mlčel a čekal. Barclay se otočil a řekl: „Můstek, pane?“

„Můstek,“ odpověděl Picard a vstoupil. Výtah se dal do pohybu. Stáli tiše a Picard necítil žádné napětí. Bylo mu téměř příjemně.

„Kapitáne, asi bych vám to neměl říkat...“ ozval se Barclay.

Picard zdvihl obočí a čekal.

„Předevčírem mi velitel Riker udělal nabídku.“

Picardova tvář zůstala bezvýrazná, rozhodl se použít rady poradkyně Troi. „Co si o tom myslíte?“

Barclayovi to bylo nepříjemné. „Kapitáne, vím, že jste se mnou vždycky jednal dobře. Dostal jsem podíl z kořisti,“ – kořist! Picard se zhrozil – „povýšení i lepší ubytování. Jenomže,“ Barclay uhnul očima, „veliteli Rikerovi se těžko říká ne. Lidé mohou...“ Chvíli mu trvalo, než našel správný výraz. „Lidé mohou přijít k úrazu.“ Polkl. „Někdy má nehodu i velitel osobní stráže.“

Picard pomalu přikývl. „Co s tím budete dělat?“

„Pane, chci odmítnout, ale budu potřebovat vaši ochranu. Zatím můžu jen předstírat.“

„Potřebujete mou ochranu.“ Picard se trpce usmál.

„Výměna rolí? Chcete na čas ze služby?“

„Když myslíte, že je to vhodné, kapitáne,“ řekl pochybovačně Barclay. Picard viděl, že má strach. Rád by mu řekl něco povzbudivého, ale neodvážil se. Neodpovídalo to charakteru jeho protějšku. „Uděláme, co půjde, pane Barclayi. Odměnou za vaši věrnost.“ Ale netušil, co by se dalo udělat. „Zatím...“ Lehce se usmál. „O veliteli Rikerovi jsme spolu nemluvili.“

„Ano, pane,“ řekl vděčně Barclay. „Děkuji.“

Dveře se otevřely. Po obou stranách výtahu stály stráže. Když spatřily Picarda, strnuly v pozoru a pozdravily. Picard lhostejně odpověděl na pozdrav a rozhlédl se. Snažil se působit nenápadně.

Můstek už viděl na záznamu. Temné barvy ho opticky zmenšovaly, ale zároveň vypadal pohodlněji. Na podlaze byl měkký koberec, lesk kovu a tlumené barvy zvyšovaly pocit luxusu. A prostřední křeslo...

Z prostředního křesla vstal Will Riker. Pozdravil a potřouchnul se na Picarda usmíval. V jeho pozdravu, jenž u ostatních vypadal příliš formálně a poníženě, bylo něco urážlivého a nedbalého. Oči hleděly chladně, ale pobaveně. Picard si náhle vroucně přál, aby měl alespoň zlomek schopností poradkyně a dokázal se přímo vcítit do cizích emocí. Musel si ale poradit sám a jeho schopnosti také nebyly malé. Kdyby tvář před ním patřila někomu jinému, Picard

by za jejím povrchem četl nestoudnost, drzost a bující zradu, jež číhá na příležitost. Jenomže to byla tvář Willa Rikera a Picard se u něho s takovými emocemi nikdy nesetkal. Trochu ho to zviklalo, ale včas si připomněl, že se nesmí nechat ničím oklamat a musí spoléhat na svůj instinkt.

„Hlášení,“ řekl a zamířil k třem centrálním křeslům. „Postavení lodi?“

„Nezměněné,“ řekl Riker. „Zatím žádný sensorový kontakt s cílem. Jsem si jistý, že se nám snaží vyhnout. Pokračujeme v hledání.“

„Dobře,“ řekl Picard a vykročil k svému křeslu. Riker mu hned neuhnul. Na okamžik stáli proti sobě tvář v tvář. Riker se na Picarda díval, jako by ho těšilo, že kapitán musí počkat. Zase se choval urážlivě. Co ten člověk zamýšlí? Picard si jasně vybavil zprávu kapitána Kirka, v níž stálo, že důstojníci tohoto vesmíru zavražděním svých nadřízených získávají jejich hodnotu. Dělalí snad souboje? Picard uvažoval, zda Riker nechce vyprovokovat střetnutí. Těžko říct, o co se snaží.

„Pane Rikere,“ řekl Picard co nejpřátelštěji. „Bud’o tak hodný a zvedněte se z mého místa. Jinak budu muset požádat velitele své osobní stráže, aby vám dal čichnout k fázeru a vyčistil váš zaneřáděný mozek.“

Na můstku se ozval tichý smích. Stejně jako kdysi na Akademii, když se jeden z instruktorů bojových umění takhle obořil na Picarda. Riker uhnul, ale jen nepatrně. Jeho úsměv naznačoval, že velitel kapitánovy osobní stráže by nemusel rozkaz poslechnout. Nebo se mi to jen zdá? myslel si Picard. Přesto o tom pochyboval. Tady a v této chvíli by nebylo rozumné na něco spoléhat. Cítil, že nedůvěra a podezírávání jsou nejlogičtějsími prostředky, jak přežít a něco dokázat.

Když si sedl do prostředního křesla, překvapilo ho, jak bylo měkké. Přímo svádělo, aby se v něm cítil příjemně. Tohle neměl rád. Na můstku chtěl být vždy ostrážitý a nic ho nesmělo ukolébávat. Zvlášť tady ne.

Podíval se na hlavní zaměřovač. Obrazovka ukazovala totéž, co na jeho lodi: prázdný vesmír a pomalu míjející hvězdy. Přestože tu byl jen krátce, na okamžik se ho zmocnil hrozný stres. Chtěl být zpátky na svém můstku a s posádkou, jíž může důvěřovat. Nemohl však podléhat stresům.

„Ještě nějaké hlášení?“ zeptal se Rikera.

„Stále hledáme podporučíka Kowalského,“ řekl zaraženě Riker.

„Myslel jsem, že už jste něco zjistili. Napadlo někoho, proč zmizel?“

„Snad to má něco společného s povýšením.“ Rikerovy oči přelétly na okamžik k Barclayovi, stojícímu u výtahu. Klidně se díval na Picarda.

„S povýšením Kowalského, nebo někoho jiného?“

„Těžko říct, kapitáne. Sloužilo pod ním pár lidí, kterým se nelíbily jeho metody. Někdo si mohl počkat, až ho vystřídají a bude z dohledu, a zaútočil na něho. Vyslycháme několik lidí, kteří by měli motiv.“

„Dobře,“ řekl Picard, jako by ho to nezajímalo. Věděl, kam zmizel Kowalski, a tušil, jak asi probíhají

výsledky na této lodi. Přesto se nesměl v žádném případě prozradit. „Pokračujte. Všechny systémy v plné pohotovosti, jinak se brzy přestanete usmívat.“

Potěšilo ho, že Rikerův úšklebek trochu zvadl. Takové jednání s důstojníkem mu bylo proti mysli, a aby své rozpaky skryl, řekl: „Sežeňte mi pana LaForge.“

Riker se zamračeně natáhl k centrálnímu křeslu a sáhl na jednu z kontrol. „Strojovna,“ řekl. „LaForge.“

„Tady LaForge, veliteli,“ ozval, se hlas Geordiho. „Starej ještě spí?“

Riker se zašklebil jako školák, když kamaráda přistihl při nepravosti.

„Od školky už po obědě nespím, pane LaForgi,“ řekl tiše Picard. „Hlava mi pracuje spolehlivě a vy si koledujete o malér.“

„To byl jen žert, kapitáne,“ zazněl vyděšený hlas ze strojovny. „Vy i velitel Riker víte dobře, že k vám chovám nejvyšší úctu...“

„Nechte si to,“ řekl Picard a smířil se s tím, že se musí chovat jako instruktor Akademie obklopený houfem nových kadetů, kteří se hned první týden snaží získat pověst nejodvážnějších, nejvzpornějších a nejdrzejších, a všichni by si zasloužili pohlavku. „Podejte hlášení!“

„Motory pracují normálně, kapitáne.“

„Když říkám hlášení, myslím úplné hlášení, pane LaForgi. Nikoli vaše hloupé a polovičaté odpovědi, v nichž si tak libujete. Mám se k vám podívat a povzbudit váš zájem o podrobnosti?“ Picard mluvil tiše a doufal, že to zní výhrudně.

„Kdepak, pane,“ rychle se ozval LaForge stísněným hlasem. „Opravdu nemám žádné hlášení. Průniková aparatura je v pohotovosti. Provádíme běžnou kontrolu, jestli se během transferu něco nepoškodilo.“

„Dohlédněte na to, aby bylo všechno v pořádku,“ řekl Picard. „Bylo by moc nepříjemné, kdybychom teď měli poruchu. Na jistých místech to neradi vidí. Později se u vás možná zastavím.“

Byla to rána na slepo, ale Picard předpokládal, že Hvězdná flotila neposílá loď do takové dálky, aby zklamala. Zájmy této Hvězdné flotily jsou obrovské, a stejné jsou jistě i tresty těch, kteří nesplnili očekávání.

„Ano, pane,“ řekl Geordi. Vlastně to není Geordi, uvědomil si bolestně Picard, ale jejich LaForge.

„V pořádku. Končím.“ Picard vypnul kontrolku, jíž se dotkl Riker, a všiml si výrazu pohrdání v jeho tváři. „Ještě něco, Jedničko? Prosím.“

„Jste na něho moc shovívavý. Jednou by si mohl něco zkusit.“

„Sám?“ řekl Picard. „Nebo s vámi?“

Tentokrát se trefil do černého. Rikera to zaskočilo, pak se znovu usmál a řekl: „Kapitáne, vždyť víte, že jsem vždycky na vaší straně.“

Byla to lež tak jasná a průhledná, že Picard nedokázal udržet smích. Tak nevěrohodné ujištění rozveselilo i ostatní. Picard se rychle rozhlédl kolem sebe. O’Brien seděl na Datové místě. Picard uvažoval, kdo

tady ovládá transportér, a jestli tu takovou funkci vůbec mají. Pravděpodobně jej řídí někdo od bezpečnosti. Za O'Brienem seděl podporučík Crusher. Na okamžik se chtěl Picard naklonit a podívat se mladíkovi do obličeje. Zajímalo ho, zda uvidí nějakou změnu. Wesley však hleděl přímo dopředu a veškerou pozornost věnoval obrazovce.

Za Picardem stál Worf. Stejně jako na záznamu mu chyběla jeho klingonská šerpa, ale Picard měl dojem, že tenhle Worf má k jeho lidem blíž než ostatní. Tvář měl změněnou. To nemusí nic znamenat, připomněl si Picard. Posuzovat tváře jiných druhů je těžké, i když jsou to humanoidové jako Klingoni.

Opřel se do křesla. „Samozřejmě, že jste na mé straně, Jedničko,“ řekl sametově sladkým hlasem. „Proto vám tak důvěřuji.“ A dám si pozor, abych si tě nepustil k tělu!

„No, pro dnešek dost humoru.“ Picard nedbale vstal a začal se procházet po můstku. Musel se maximálně ovládat, ta procházka ho silně znepokojila. Lodní můstek byl parodií všeho, nač byl zvyklý. Tiše míjel dlouhé řady zbrojních stanic, ovládacích panelů fázových bank fotonových torpéd. Tohle znal. Následovaly však panely s neznámými zbraněmi, udávající stavy „disasociačních svazků“, „sterilizátorů“ a „zbraní Nova“. To první je zřejmě zdokonalená verze staré zbraně Romulanů. Zachvěl se při vzpomínce na prach mrtvého světa, provázející po oběžné dráze svého druhu, na němž už nezbyly jediné oči, aby večer spatřily na obloze nekonečný déšť padajících hvězd. Co jsou ty ostatní zbraně, musí zjistit jinak, a co nejrychleji.

Prošel kolem Worfa a viděl, že ho oko Klingona sleduje. Nebyl to nervózní pohled, jen zvědavý. Picard se opřel o panel a zdálo se, jako by studoval lodní koordináty. K čemu jsou ty prázdné kóje ve strojovně? Kam zmizely kabiny mužstva v první lodi? uvažoval. Viděl jen velký prostor, původně určený pro rodinné kabiny, zábavní sekce, tělocvičny a knihovny. Dokonce i arboretum scházelo. Naklonil se blíž a předstíral, že otírá šmouhu na jednom z monitorů. Prostor byl rozdělen na sektory: Primární, sekundární a terciální disasociátorový sklad, Transportér zbraní hromadného ničení I a II, Generátor vyhlazovacího pole, Terraformovací výzbroj – Atomové zbraně. Atomové bomby nejružnějších druhů.

Déguelasse, pomyslel si znechuceně. Pomalu poodešel k panelu strojovny a znovu předstíral, že se zamyslel. Překvapení nad zbrojním nákladem vystřídal údiv z energetického potenciálu, jenž měl na panelu před sebou. Nejvíce ho zaujal graf energie, kterou v případě potřeby dodají zrychlovací motory. Uvědomil si, že by bylo zbytečné, aby se této lodi snažili utéct. Tato Enterprise mohla podle strojního hlášení udržet vysokou rychlost zrychlení silového pole třikrát až čtyřikrát déle než jeho loď. Fázerům a fotonovým torpédům také dodávala mnohem víc energie. Už předtím ho překvapilo, že mají šestkrát větší zásobu fotonových torpéd. Teď pochopil, že si to mohou dovolit a mají na to potřebnou energii. Nedbale se dotkl panelu a podíval se na plán strojovny.

Potěšilo ho, že Geordi se může snadno zbavit svého protějšku a zůstat přitom nepozorovaný, protože strojovna byla velká jako stodola. Nejméně čtyřikrát větší než na jejich Enterprise.

Ještě sáhl na panel a vyvolal si schéma kabelů a rozvodu energie v sekcích strojovny. Viděl tři hlavní linie dávkování: první linie zásobovala lodní systémy, druhá se větvila mezi zrychlovacími motory a třetí vedla k mohutnému neoznačenému zařízení ve strojovně.

Picard polkl a odvrátil se. Co je to? přemýšlel. Vzpomněl si, co při poslední poradě říkal Dat. Na to potřebují značnou dávku energie a poblíž nejsou žádné planety nebo vesmírné stanice, které by takový přenos dokázaly uskutečnit. Ať je to cokoliv, to zařízení pohlcovalo plnou třetinu výkonu obrovských motorů.

Odešel od panelu a zamyšleně se díval na hlavní zaměřovač, na němž klidně ubíhaly hvězdy. Ještě chvíli počkám, říkal si. Jakmile to půjde, sjedu do strojovny a tu věc si prohlédnu.

Za ním se rozevřely dveře. Posádka na můstku vstala a zdravila. Picard se schválně neotáčel.

„Dobré ráno, kapitáne,“ ozval se za ním tichý hlas. Chladně se otočil. Uviděl, že vzadu vstává i Riker. Stála před ním Deanna Troi, ruce za zády a s úsměvem si ho prohlížela.

Najedno to pocítil. Slabý, ale rozhodný dotek v mysli, jako by mu přejela závojem přes tvář: Hned to bylo pryč. Překvapeně zamrkal a okamžitě spálil překvapení hněvem, jenž ho chránil. „Poradkyně,“ řekl a zamračil se, aby efekt zesílil.

Docela přirozeně zvedla obočí. „Nejsme trochu nervózní?“

Vždycky nesnášel, když ho někdo oslovil tím lékařským my. Tím víc se mu to nelíbilo tady. „Snad jste schopná číst emoce, poradkyně, ale moje pocity jsou výhradně mým vlastnictvím. Až budu potřebovat pomoc s analýzou, zavolám vás.“ Toujours l'audace, myslel si, když neútočím, ztrácím půdu pod nohama. „Měla byste být nervózní vy. Jeden z vašich mužů zmizel beze stopy...“ Jak se choval jeho protějšek k pravé Troi viděl jen pár minut, ale bylo to lepší než nic, a teď to mohl využít. „Uvážíme-li naši odpovědnost, je to velmi nevhodná doba pro konflikty ve vašem oddělení. Jistě, takové věci se stávají. Možná přišlo povýšení Kowalského moc rychle?“ Snažil se budit dojem, že zná nějaké tajemství. „Nebo něco choulostivějšího, osobního? Někdo byl indiskrétní a jiný ho za odměnu umlčel?“

„No a co?“ Troi se usmála a bez zájmu se odvrátila. „Jaký smysl by měla hodnota bez osobních požitků?“ Úkosem se po něm podívala, ta hra se jí zamlouvala. „Sám jste nezůstal pozadu, kapitáne. Někdo může namítnout, že jste si měl vzít víc. Možná to někomu vrtá hlavou a myslí si, že nejste dost tvrdý.“

„To je věc osobního názoru,“ řekl povýšeně Picard, ale nechápal, o čem to poradkyně mluví. „Nevšímejte si toho. Co uděláte s pohřešovaným mužem?“ „Běžné vyšetřování. Výsledek vám oznámím.“

Znělo to, jako by ho propouštěla. Nevzdal se. „Máte hlášení o stavu naší mise?“ Mávl rukou k hlavní obrazovce. Šla pomalu k jeho křeslu. Picard se stejně nenuceně jako ona protáhl vedle ní a sedl si. Podíval se na ni s výrazem nadřazeného, očekávajícího hlášení vestoje. Troi se překvapeně posadila vedle.

„Od posledního kontaktu nic nemáme,“ řekla. „Jen pocit obecného, neurčitěho napětí. Nic, co bychom očekávali od posádky v jejich situaci.“ Trochu se zamračila. „Možná vůbec nechápou, co se stalo.“

„Už na to museli přijít,“ řekl suše Picard. „Myslím, že je podceňujete, poradkyně. To by mohlo být nebezpečné.“ „Jestli na to přišli,“ řekla sebevědomě, „chovají se přesně tak, jak jsme od nich očekávali, a přesně to potvrzuje staré záznamy.“ V jejím hlase bylo zřetelné pohrdání. „Teď se snaží utéct a dělají všechno, aby se nám vyhnuli. Těžko říct, jestli si ti lidé uvědomují naši strategickou i taktickou převahu. Vypadá to, že jejich senzory by mohly být lepší než naše, ale na tom nezáleží. Náš agent nám z jejich lodi poslal nezbytné informace o výzbroji dřív,“ lehce se usmála, „než měl tu nešťastnou nehodu. Během několika hodin budeme připraveni k dalšímu postupu.“

„V pořádku,“ Picard vstal. „Musím dohlédnout na pár věcí. Když mě budete potřebovat, zavolejte.“ Odešel k turbovýtahu. Barclay vstoupil dovnitř a prohlédl kabinu, Picard však zavrtěl hlavou a ukázal směrem k Troi. „Sledujte ji,“ řekl tiše.

Barclay se na něho zděšeně podíval. „Pane...”

„To je v pořádku. Chci vědět, co dělá.“

„Ano, pane.“ Barclay mluvil tak potichu, že mu Picard sotva rozuměl. „Pošlu někoho za vámi. Dejte si pozor, pane, ta má oči všude.“

Picard přikývl a vstoupil do výtahu. Dveře se zavřely.

„Paluba třicet osm,“ řekl. Musí udělat jednu věc. Ve výtahu byl v bezpečí, když se tu Barclay nebál mluvit o Rikerovi. Rychle se dotkl odznaku. Sklonil k němu hlavu, aby se mu nedalo číst ze rtů, kdyby obraz výtahu zaznamenávali. „Pane LaForgi,“ zašeptal. „Neodpovídejte. K vyhledávacímu programu přidejte termíny průniková aparatura a transfer. Je to důležité. Konec.“

Opřel se o stěnu výtahu a zhluboka vydechl. Aspoň na sekundu odpočíval. Nedokázal se ubránit rozechvění při vzpomínce na okamžik, kdy si Troi prohlížela jeho mysl, a uvědomil si, co to znamená. Tahle Troi měla úplně jiné schopnosti než jeho poradkyně. Nebo by to Deanna dokázala také? Pochyboval o tom. Za tím pohledem necítil nátlak, jen vytužil varovný dotek; příslib hrozby, která se může naplnit, bude-li si to Troi přát. Snad chtěla, aby si to uvědomil, a připomenula mu to. V tom dotyku bylo něco nepříjemně sexuálního, pohrávala si s ním bez jeho svolení nebo žádosti. Její chování naznačilo, že se jí takové věci líbí a že si je může kdykoli dopřát. Strach posádky mu napověděl, že před ní není nikdo v bezpečí. Ani Riker, řekl si Picard a vzpomněl si na jeho pohled plný vzdoru, když jí musel uvolnit prostřední křeslo. Byla stejně nebezpečná jako ty straš-

né věci, ukryté v této lodi: zbraně ničící planety, atomové bomby...

Výtah zastavil. Picard pomalu vystoupil a opatrně se rozhlédl. V tomto vesmíru bylo jistější pěstovat paranooidní sklony a být ve střehu. Nikdo ho nezdravil, chodba byla prázdná. Šel opatrně dál a snažil se vypadat sebevědomě, přestože ho všechny smysly varovaly, že všude číhá nebezpečí. Myslel na Geordiho a Troi, schované a čekající v malém skladišti.

Za sebou zaslechl tiché otvírání dveří turbovýtahu. Napůl se otočil. Stydl se, že tím ukázal své obavy...

To mu zachránilo život. Fázer nezasáhl nejcitlivější místo těla – páteř a spodní část lebky – kde by ho úplně ochromil. Jeho tělo při obratu zmenšilo úhel a fázer ho zasáhl z boku. Přestože mu nemohl tolik uškodit, Picard padl k zemi a všechny nervy měl jako v ohni. Nedokázal zmírnit pád rukama a náraz byl téměř stejně prudký jako zásah fázeru. Uslyšel zvuk běžících nohou, ale nemohl se pohnout, ležel tam slepý a bezbranný. Bylo to bláznovství, řekl ti chý hlas v jeho mozku, chodit sám, když tady kapitáni potřebují osobní stráž.

Kroky se zastavily. Někdo si klekl vedle něho. Neviděl ho, jen slyšel přerývaný dech přímo nad hlavou. Cítil, jak mu neznámý hledá u pasu, a pak se mu něco zabodlo pod čelist do měkké části krku.

„Konečně,“ zaslechl chraptivý šepot. „Konečně. Jednou to muselo přijít, i ty jsi jednou musel udělat chybu. Čekal jsem na to celá léta. Od chvíle, kdy jsem pochopil...”

Po omráčení fázerem máš jedinou šanci, řekl chladný hlas v jeho mozku. Odpočívej a zmobilizuj energii. Vyber správný okamžik a miř přesně na cíl. Dej do toho všechno, moc sil ti už asi nezbyvá. Jediné, co máš, je moment překvapení. Nikdo nečeká, že tvé tělo po zásahu ještě něco dokáže.

Na tváří cítil dech šeptajícího hlasu, byl u něho tak blízko, že věděl, kde je hrdlo útočníka. Klečel vedle něho a zabodl mu ostrý hrot hlouběji do krku. „Asi mě povýší na poručíka,“ šeptal hlas. „Je mi to jedno. Tohle je za otce –“

Picard se otočil a vši silou udeřil levým předloktím do krku muže, jenž se nad ním skláněl. Bodnutí povolilo. Prudce se převrátil na mužovo tělo a přirazil ho k zemi. Volnou rukou našel útočnickovo hrdlo a předloktím levé ruky ho přitiskl. Zaslechl cinknutí nože. Můj nůž, pomyslel si a byl rád, že je pryč z dosahu. Opřel se o předloktí a s uspokojením slyšel, jak muž lapá po vzduchu.

Picard začínal vidět. Najednou se pod ním objevila tvář Wesleyho Crushera, dostávající nezvyklý fialový nádech. Povolil tlak, ale jen nepatrně. „Pane Crusher,“ zasténal, „myslím, že mi budete muset něco vysvětlit.“

Mladík se dusil a kašlal. Podíval se vztekle Picardovi do očí a zasyčel: „Tak mě zabijte a hotovo. Nepředstírejte, že vás to nikdy nenapadlo.“

Picard neodpověděl, raději zvolil nevinnou otázku. „Proč bych vás chtěl zabít?“

Poručík Crusher se hořce zasmál. „Možná kvůli pořádku. Nebylo by to tak lepší? Zamést hezky na-

čisto? Dva Crusherové mrtví a další může jít za nimi.“

Picard se na něho s hrůzou díval. Najednou mu bylo zle. Nebyl si jistý, jestli jeho žaludek reaguje na zásah fázerem nebo na to strašné podezření. Naštěstí už byl dost silný, aby mohl vstát a zvednout na nohy i Wesleyho.

„Jak to, že jste opustil své místo?“ Přitlačil podporučíka ke zdi a vytáhl z pouzdra svůj fázer.

Wesley se znovu rozesmál svým hněvivým, hořkým smíchem. Otočil se k Picardovi, zlobně si ho změřil a plivl mu k nohám. „Copak mě Riker s Troi nepustili? Dobře věděli, co chci udělat. Už si o tom cvrkali vrabci na střeše. Jen jste udělal první krok a velitel mě pustil. Mohlo se to přece podařit. A kdyby to vyšlo...“ Pokrčil rameny. „Všichni by měli zajištěný postup. Nikomu by to nevadilo. Ani poradkyni, a teď už ani Rikerovi. Kdyby to nevyšlo – mají ruce čisté. Řeknou, že o ničem nevěděli, a budu to mít na krku sám.“ Znovu si odplivl. „Stejně to stálo za to, vidět váš vlastní nůž na vašem krku. Jediný hloupý krok a všemocný pan kapitán s tolika zkušenostmi by prosil jako každý jiný. Je to poslední, co mi zůstalo, ale stálo to za to.“

Dveře výtahu se otevřely a vyběhli dva muži z bezpečnosti. Picard viděl jejich oči upřené na něho a fázer v jejich rukou. Náhle se ho zmocnil strach. Je to moje stráž? uvažoval a napadly ho ošklivé myšlenky. Co když také jím udělal velitel Riker nabídku? Nebo poradkyně Troi. Kolik z nich ti je opravdu věrných? Můžeš se tady vůbec k někomu otočit zády?

„Jste v pořádku, pane?“ rychle se zeptal jeden z nich. Byl to Ryderův protějšek. Vlasy měl kratší než Picardův Ryder a chyběl mu knír. Picard přikývl a na okamžik se chytil za hlavu při krátkém záchvatu bolesti, jež někdy následují po zásahu fázerem. „Ujde to, ale tady pan Crusher má potíže.“

„To si myslím,“ řekl druhý strážce. Byl to Detaith. Chytil podporučíka Crashera a zkroutil mu ruku za záda. „Dělej, Brendane. Ukaž mu, co čeká každého, kdo se odváží dotknout kapitána.“

Ryder pomalu a s úsměvem zvedl ruku k Wesleyho odznaku. V Crusherově obličeji teď bojoval vztek se strachem, a když se ruka přiblížila, strach zvítězil. Ryder sáhl na odznak a ozvalo se tiché bzučení.

Crusherovo tělo se zvrátilo dozadu a Detaith ho jen stěží udržel. Wesley začal křičet, jeho tvář se zmítala bolestí.

Picard stál bez hnutí a neodvážil se reagovat. Báł se, aby se neprozradil. Vzpomněl si na vyděšený obličej Stewarta, když se chtěl dotknout jeho odznaku. Našel to přece také v Kirkově zprávě a myslel si, doufal, že to zmizelo. Kirk o těch přístrojích uváděl, že posádka je nosila u opasků. Picard se nyní přesvědčil, jak byly jeho naděje marné – tito lidé by tak užitečnou věc nikdy nezhodili. Jen ji zdokonalili; vyrobili menší, jednodušší a účinnější.

Picard se snažil ovládnout. Wesley křičel a křičel, až ztratil dech a z hrdla se mu ozývaly jen přerývané vzlyky. Začínal modrat v záchvatu hypoxie – jeho dlouhé svalstvo sevřela strašná křeč bolesti. Ryder pustil odznak. „Zatím to stačí,“ řekl. „Přece tě nenecháme umřít hned. Zasloužíš si dlouhý výlet v Kabině agónie.“

Ten název si Picard také pamatoval ze zprávy. „Ještě počkáme,“ řekl a rychle dodal, aby se neprozradil, „chci si to užít v klidu. Zavřete ho do cely a hlídejte.“

„Ano, pane,“ řekl Detaith a napůl nesl, napůl vlekl bezmocného, vzlykajícího Crashera pryč.

Ryder se za nimi podíval a řekl: „Barclay mě poslal hned, jak to bylo možné, pane. Neměl byste chodit bez doprovodu. Je tu dost lidí, kterým by nevadila změna velení. Všichni jsou trochu nervózní.“ Detaith s Crusherem zmizeli ve výtahu a Ryder zavrtěl hlavou. „Proč to udělal?“

Picard se dotkl šrámu na krku. „Říkal něco o otci.“

Ryder se znalecky usmál, pak si uvědomil, že ho Picard sleduje, a úsměv zmizel. „Jistě o tom víte víc než já, pane,“ dodal chvatně a Picardovi se zdálo, že v jeho hlase slyší náznak uspokojení. „Krvácíte, pane.“

Picard se podíval na prsty. „Pravda. To nic není, později se zastavím na ošetřovně. Teď mě doprovodíte do strojovny.“

Picard vykročil po chodbě s Ryderem v patách a myšlenka na nebezpečí ho pronásledovala jako pramínek krve. Žhavá a neodbytná. Toujours l'audace, říkal si hořce do kroku. Stýskalo se mu po jeho vesmíru. Teď by mu nevadilo, kdyby byl zamořený Romulany a neznámým nebezpečím všeho druhu. Všechno je lepší než vlastní temné zrcadlo, jež může vždy uskutečnit to, čeho se člověk bojí nejvíc.

Kapitola osmá

Uprostřed vesmírných temnot se vznášel jiný ostrůvek světla a neustále měnil směr. Byl sám a chtěl si svoji samotu uchovat.

Will Riker seděl za Picardovým stolem v pohotovostní kabině. Před ním se na monitoru objevovaly poslední zprávy, ale byl tak rozrušený, že je stěží vnímal. Nebál se o sebe, ale o výsadek. O sebe měl strach pokaždé, když krize pominula, a mnohokrát už byl za to vděčný. Výsadeková skupina o sobě již hodinu nedala vědět; neplánovali sice žádné spojení, ale ticho mu drásalo nervy stejně jako špatné zprávy. Nevěděl, co je horší. Deanna, jeho velitel i přítel tam byli sami a bez pomoci – to bylo víc, než dokázal snést.

„Riker volá velitele O'Briena.“

„Tady O'Brien.“

„Něco nového?“

„Nic, veliteli. Telemetrie známek života v pořádku.“

„Aspoň něco. Děkuji veliteli. Kdyby se něco změnilo, hlase mi to.“

„Zajisté, pane. Spolehněte se.“

„Díky, Milesi. Končím.“ Riker se zaškaredil nad vlastní nervozitou a vrátil se k obrazovce. Strávil už zlou hodinku se dvěma informačními soubory, z nichž první poslal Geordi z paluby cizí lodi a druhý obsahoval informace, které tam odeslal Stewart. Riker s hrůzou zjistil, že cizí loď zná nejen zbrojní potenciál i kapacitu motorů a energie Enterprise, ale i její obranné manévry: počítačové programy, jež užívají řídicí a zbrojní důstojníci při „boji“ s lodí. Programy zajišťují většinu řídicí práce a nechávají v průběhu srážky důstojníky organizovat nové taktické operace, zaměřené na slabiny protivníka. S těmito informacemi mohly počítače druhé Enterprise předpovědět většinu obranných i podstatnou část útočných manévru jeho lodi v bojové situaci a připravit se na ně. To, že protivník tato data získal, byly opravdu velmi špatné zprávy.

Riker si byl jistý, že zatím nebyli napadeni jen proto, aby počítače cizí lodi stačily všechny údaje analyzovat a posádka měla čas je neúčinněji využít. S touto pochmurnou jistotou se Riker rozhodl použít pravidel jejich hry a nechal uvolnit dostatečnou analytickou kapacitu v počítači. Zadal mu úkol, aby vytvořil obranné manévry proti zbrojnímu potenciálu a schopnostem druhé lodi.

Byl vděčný, že mají potřebná data, ale přesto se střetnutí s druhou Enterprise obával. Její motory měly téměř o osmdesát procent větší výkonnost a byla neuvěřitelně přetížená zbraněmi. Nešlo jen o fázery a fotonová torpéda, nesla zbraně, o jakých ještě neslyšel. Nezbývalo mu, než připravit vlastní loď, jak nejlépe dokáže. Svede dobrý souboj a druhá Enterprise bude litovat, že se s nimi pustila do boje.

Ušklíbl se tak, jak si nepřál, aby někdo viděl. Když bude nejhůř a jeho vesmír přijde o Enterprise, pokusí

se dosáhnout, aby ji druhý vesmír ztratil také. Musíme zachovat symetrii, pomyslel si ironicky.

Riker byl docela rád, že cítí zlost. Pomáhala mu zapomenout na věci, jež mu působily bolest a rozptylovaly ho od práce. Znovu se vrátil k historickým záznamům, které četl Picard. V tomto vesmíru by opravdu nechtěl žít. Plně chápal kapitánův rozkaz ke zničení lodi, pokud nenajde možnost k záchraně. Riker byl rozhodnutý, že výsadek na cizí lodi nenechá, ať budou živí nebo mrtví. Má-li být Enterprise zničena, bude její kapitán na palubě. To si Riker slíbil.

Vzpomněl si na Deannu a cítil bolest. Kdysi se ho marně snažila naučit duševním technikám Betazedů. Ted' si přál z celého srdce, aby se víc snažil nebo měl větší schopnosti. Udělal by cokoli, aby dosáhl k její mysli a dal jí vědět, že je stále s ní. Vždyť ona to ví, řekl si. Opravdu? V takové chvíli by jistota byla nad zlato, jenže žádnou jistotu neměl. Musíš se postarat ještě o dalších tisíc životů, napomenul se co nejpřísněji.

Dveře zazvonily. O návštěvy vůbec nestál, ale nedalo se nic dělat. „Vstupte,“ řekl.

Dovnitř vplul Hwiii. „Neruším, veliteli? Jestli ano, přijdu později.“

„Ne. Pojd'te dál, Hwiii. Posad' –“ musel se usmát, přestože mu do smíchu nebylo. „Chtěl jsem říct, posad'te se.“ Delfín se na něho zašklebil. „To je běžný reflex,“ řekl a zastavil nosič asi stopu nad stolem.

„Jak pokračuje vaše práce?“

„Dobře,“ odpověděl Hwiii. „Dokázali jsme s panem Datem kategorizovat vnější vlastnosti tohoto vesmíru. Až se vrátíme, budou to nesmírně cenné informace. Ještě nikdo neprováděl přímá měření fyzikálních i nefyzikálních vlastností jiného vesmíru.“

Riker zdvihl obočí a pousmál se neochvějně jistotě delfínova „až“. Neměl ale náladu se o tom bavit. „Předpokládám, že něco potřebujete.“

„Ano, veliteli. Potřebuji ven.“

„Ven?“

„Nakrátko potřebuji ven z Enterprise.“

Rikera to překvapilo. „No dobrá. Dám okamžitě pokyn, aby vám připravili raketoplán. Pokud vyletíte...“

„Promiňte, veliteli. Nevyjádřil jsem se dost jasně. Nepotřebuji raketoplán, chci na okamžik sám do vesmíru.“ „Myslíte EVA?“

„Ano, jen krátce. U nás říkáme,“ delfínova ústa se roztáhla do širšího úsměvu, „že zpívat na vzduchu je stejně marné, jako hledat směr bez vody.“

Riker se nedokázal tvářit vážně. „O tom si s vámi a s panem Worfem ještě popovídám. My máme něco, čemu se říká opera.“

„Velmi rád se poučím. Některá rčení již opravdu zastarala, jisté vokální role jsou u nás dokonce věnovány vzdušným hlasům – lidským specialistům, kteří s námi občas zpívají. V našem případě však pořeka-

dlo platí. Abych mohl přesně posoudit charakter zdejšího prostředí a strukturu hyperstrun, musím být venku a cítit je na sobě. S tím mi přístroje nepomohou. Enterprise má bohužel takovou hmotnost, že vytváří interference a zkresluje to, co musím cítit. Každá měření ovlivňuje hmotnost prostředí, v němž je provádíme. Proto musím odtud. Nikam daleko, jen pár set metrů, abych „naladil“ své vnímání i aparaturu.“

„Bude to trvat dlouho?“

Hwiii mávl ocasem ne. „Nebude to trvat déle než hodinu. Můžete mi ji věnovat?“

„Souvisí to s vaším výzkumem, nebo to má něco společného s naší situací?“

„S obojím. I moře ví, že někdy přijde čas, kdy i nejvážnější výzkum musí stranou. Rád bych se všeho vzdal, ale našťásti oba problémy plavou ve stejném rybníku. Rozdíl v tomto vesmíru nejsou spojené jen se strukturou hyperstrun. Snažím se na to přijít. Nechci příliš zabíhat do technických detailů, ale mohu říci, že struktura hyperstrun tohoto vesmíru je trochu komplexnější a zároveň i elastičtější – to je asi to pravé slovo – než v našem vesmíru. Jestli jsme s panem Datem správně uhodli, jak jsme se sem dostali, a pan LaForge naše podezření potvrdí tím, co najde v počítačovém jádru, můžeme zajistit, aby se to už nestalo. Řekněme, že v daném prostoru dokážete vesmír krátkodobě ovlivnit, nakazit nebo kontaminovat, aby struktura hyperstrun byla přizpůsobivější k přiléhající oblasti sousedního vesmíru a shodná s jeho strukturou. Potom můžete dostat loď přes rozhraní.“

„Dokážete ji vtáhnout dovnitř,“ řekl zamyšleně Riker.

„Vtáhnout je správný výraz. Energie proudí z místa s větší koncentrací do místa s menší hustotou a její pohyb může působit jako vtažení. Pokud byl přenos načasovaný tak, aby struktura hyperstrun byla na naší straně energetičtější – a nemuselo by jít o velký prostor – potom bylo vše vtaženo nebo vysáto do shodného vesmíru.“ Hwiii zavrtěl ploutvemi způsobem, jenž Riker považoval za pokrčení ramen. „Klidně to tak mohlo být, ale musím si to ověřit. Nejjednodušší a nejdůležitější je vyzkoušet to na vlastní kůži.“

„Bez vesmírného skafandru?“

„Promiňte, veliteli. Znovu jsem se vyjádřil nepřesně. Skafandr mám s sebou.“

„Máte ovládací vybavení?“ zeptal se trochu znepokojeně Riker.

„Ano, pane. Vybavení mám dobré: standardní delfínský model pro údržbu a instalaci vesmírných stanic, užívaný v oblasti Utopia Planitia. Manipulátory a ostatní věci jsou připojené.“

Riker to zvážil. „Dobrá, veliteli. Ještě jednu věc. Pro každý případ vás připojíme k lodi. Kdybychom se museli dát náhle do pohybu, budete uvnitř silového pole naší rychlosti a snadno vás přeneseme dovnitř.“

„Chtěl jsem to sám navrhnout. Úplně mi stačí pět set metrů, když dovolíte.“

„Jistě. Až něco zjistíte, dejte mi vědět.“

„Samozřejmě.“ Hwiii se na nosiči odrazil, začal couvat ke dveřím, ale zarazil se. Rikerovy oči už zase sledovaly obrazovku. „Ještě něco?“

„Veliteli, nerad bych obtěžoval...“

„Jak to myslíte?“

Delfínovi to nebylo příjemné, ale tvářil se rozhodně. „Máte velké starosti. Rád bych se za vás přimluvil.“

„U koho?“ zeptal se překvapený Riker. Měl dojem, že delfín někam míří.

Ozval se krátký pískot delfínova smíchu. „Nemyslel jsem to osobně. Spíš obecně, asi u vesmíru. Je to pro vás velká zkouška.“

„Také bych si přál, abyste se mohl přimluvit,“ řekl posmutněle Riker. Delfín se na něho tiše díval. Will by ho rád poslal pryč, ale stejně rád by se svěřil. Ke komu mám jít pro radu, když je poradkyně pryč? myslel si. Neměl čas jít do Desítky vpředu. Přítelkyně, na kterou by se obrátil, důstojník a odborník, s nímž mohl diskutovat, i velitel a mentor, jenž by poradil – všichni mu teď scházeli. Byl tu Worf, ale Riker se musel usmát. Worfovy názory mu byly někdy cizí a dnes by mu asi nepomohl. Dat byl přes veškerou moudrost v citových záležitostech naprostým nováčkem. A jak ti může poradit někdo, kdo žije pod vodou? posmíval se mu vnitřní hlas.

Riker poznal hlas vlastní bezmocnosti a nevšiml si ho. „Mám starosti,“ řekl. „Velitel a dva důstojníci jsou v hrozném nebezpečí. Všichni jsou mi velmi blízcí.“

„Hlavně jeden z nich.“

„Lidi toho napovídají, že?“ řekl tiše Riker.

Hwiii mávl ocasem. „Ani nemusí, veliteli. Stačí se dívat. Taková situace je pro vás nesmírně bolestná a já si vážím vašeho odhodlání.“

„Myslíte chladnokrevnosti, s jakou jsem nechal své přátele jít,“ řekl tiše Riker.

Hwiii se trochu sklonil ke stolu a chvíli si zamyšleně prohlížel ploutev.

„Přimluvit,“ řekl Riker: „Zvláštní slovo.“

Hwiii zabublal smíchy. „Lidem se mnohé názory vodních národů zdají poněkud... pasivní. V našich kulturách si ceníme myšlenky a diskuse víc než akce. Někteří považují cokoli kromě jídla, zpěvu a spánku za vměšování do vesmírných záležitostí.“

„Ty se řeší samy od sebe?“

„Ano, prostřednictvím našich životů. Ten večer, kdy jsem zpíval a vy jste na mě tak hrozně vykřikl, pan Dat správně určil, co to bylo.“

„Píseň Dvanácti.“

„Ano. Je těžké vysvětlit to někomu, kdo není spjatý s vodní kulturou. My si na obřady nepotrpíme, ale některé slavnosti se odehrávají pravidelně, nebo tehdy, když to okolnosti vyžadují. K těm důležitým slavnostem patří i Píseň. Přestože popisuje události, které se odehrály kdysi dávno, není jen pouhým jevištním provedením. Jedná se vlastně o znovuvvedení. Nikdo předem neví, jak to dopadne, i když se samozřejmě řídíme obecnými pravidly.“

„Je to náboženská slavnost?“ zeptal se opatrně Riker.

Hwiii se zamyslel. „Těžko říct. Nejsem odborník na lidská náboženství. Netýká se to víry a jejích systémů?“

„Často.“

Hwiii se podíval na židli, stojící u stolu na jeho straně. „Věříte v tuto židli?“

Riker zamrkal. „Je v tom nějaký rozdíl, jestli věřím nebo ne? Ta židle tu prostě je.“

„Správně,“ řekl vesele Hwiii. „Přesně tak. Píseň má dvanáct částí, ale ve skutečnosti je jich třináct. Jedna je víceméně navíc. Některé části se mohou stát zpěvákům osudné.“

„Ty jsou jistě velmi vyhledávané,“ řekl Riker a nechápal, kam tím Hwiii směřuje.

„Divil byste se. Lidé bojují za právo je zpívat. Osud se vždy nenaplní, ale vždycky najdete dost lidí, kteří rádi riskují. Pro slávu, čest nebo z jiných důvodů.“ Hwiii mávl ploutvemi. „Měl jsem přítelkyni, jež chtěla jednu z částí zpívat.“

„Jednu z těch osudových.“

„Ano. Přišla za mnou pro radu. A já jsem nevěděl, jak jí mám odpovědět. Nejhorší na tom je, že mám pověst rádce, protože pracuji pro Hvězdnou flotilu a jsem často ve styku s lidmi.“ Hwiii pobaveně zapískal. „Mnoho delfínů totiž nechce mít s lidmi společného víc, než je nezbytně nutné. Za to, co jste udělali kytovcům. Jsou našimi bratřenci. Jiných, vzdálenějších ras se to netýká, ale někteří z nás stále tu ošklivou historii připomínají. Osobně si myslím, že nemůžeme žít donekonečna v minulosti, jinak budeme žít jen život dávno mrtvý. Ale protože jsem takový odborník,“ v jeho hlase byla zřetelná ironie, „má nejlepší přítelkyně se mě zeptala, zda má riskovat život. Já pochopitelně chápu etickou stránku té věci. Píseň Dvanácti se nezpívá pro zábavu. Zpíváme ji, protože je to zapotřebí: musíme si připomenout, kdo jsme a odkud přicházíme. O tom je Píseň. Bez ní bychom zapomněli čím jsme a ztratili bychom svoji podstatu. Proto jsem jí řekl, aby šla a zpívala.“

Hwiii se nadlouho odmlčel.

„A co se stalo?“ zeptal se zvědavě Riker.

„Oh, žije,“ řekl Hwiii a zamyšleně hleděl do dále, ve kterých byla jistě místo vzduchu voda. „Vlastně se tím proslavila. Ona a pár dalších pěvců. Usadili se někde na Karolinách.“ Jeho oči se vrátily zpátky. „Vím, jak se cítíte. Nutnost se s láskou nesnáší, ale láska je silná. Láska bude žít, dokud si nebudete myslet, že zemřela.“

Riker se podíval do usměvavé tváře a spatřil v ní vážnost. „Děkuji vám, Hwiii.“

Delfín mávl ocasem stranou a otočil se ke dveřím. „Ploutve vzhůru,“ řekl.

Riker vydechl, slabě se usmál a vrátil se ke čtení.

~~~~~
Na druhé lodi Picard vešel do strojovny. Těsně za ním následoval Barclay. Přiběhl hned, jakmile se od Rydera dověděl o příhodě s Wesleyem. Posádka strojovny velitele zdravila, Picard odpověděl na pozdravy a snažil se zamaskovat překvapení. Mýlil se, když si myslel, že strojovna je „velká jako stodola“. Byla to spíš katedrála.

Hlavní osa zabírala nejméně polovinu trupu hlavní lodi. Po obou stranách stály v několika úrovních řady panelů, stanice s hlášením stavu motorů a štítů, a další běžné vybavení strojovny. Uprostřed „chrámové lodi“, kde se rozbíhaly do stran kabely zásobování energie zrychlovacích motorů, stála mohutná věž hlavního směšovače hmoty s antihmotou. Byla čtyřikrát vyšší než na jeho lodi a prostupovala vzhůru i dolů několika palubami. Loď poháněly impulsy a zvuk motorů byl silně tlumený; jen občas se ohromným prostorem rozlehlo tiché zaburácení. Vše tonulo v přítmí, narušovaném kužely světél pracovních stanic a světelným efektem z reaktoru. Byla to skutečná katedrála – katedrála Síly. Takovou brutální moc si předtím Picard nedokázal představit.

„Kde si myslíte, že je pan LaForge?“ zeptal se lhostejně Barclaye.

„Bude u hlavní stanice, nebo ve své pracovně, kapitáne. Nejdřív se podíváme tam,“ řekl Barclay.

Picard přikývl a za chůze se klidně rozhlížel. Byl to zvláštní pocit, když šel obdobou své lodi a nevěděl přesně, kde jsou jeho důstojníci. Tady ale komunikace mezi lidmi nebyla nutností, nepřikládali jí takovou důležitost. Bylo to pro ně příznačné... Na mluvení si nepotrpí, milují rozkazy. Přikázat, a když rozkaz nebyl splněn, zničit. Žádné diskuse, nikdy dávat i brát. Vždy jen brát. Spojení mezi lidmi jako u nás by tady znamenalo jen hrozbu, myslel si smutně Picard. Ihned by zjistili, kde je ten, koho chtějí zabít. Mohli by sledovat jeho pohyby.

Barclay ukázal bradou k výměníku. „Támhle je, pane.“

Vešli do velkého prostoru plného tlumeného zvuku motorů, s muži pracujícími u stanic. Hlavní panel byl mnohonásobně zvětšenou verzí Geordiho ovládacího panelu ve strojovně. Stál přímo proti výměníku a podobal se oltáři velkého boha Moci. LaForge se nad ním skláněl a pozoroval obrazovky. Když je uviděl přicházet, postavil se rychle do pozoru a pozdravil.

Picard zůstal stát a dlouhé sekundy se jen díval. Potom odpověděl na pozdrav a pomalu přišel kolem panelu blíž. „Vaše hlášení, pane LaForgi...“

Picard zvedl ruku k LaForgeovu odznaku. Geordi se ani nehnul, jen zaťal zuby. Picard mu pohrozil prstem a řekl: „Buďte příště opatrnější. Nerad bych přišel o hlavního strojníka, když se tak hezky zapracoval.“

LaForgeovi se ulevilo. „Zaujalo vás něco nového?“ zeptal se Picard.

LaForge se znepokojeně otočil k velínu. „Ano, kapitáne. Během posledních pár hodin jsme zaznamenali zvláštní pohyby energie, které si nedovedu vysvětlit.“ A rychle dodal: „Samozřejmě zjistíme, o co se jedná. Buďte klidný.“

„Nic jiného od vás neočekávám, pane LaForgi,“ řekl Picard bez zájmu. Šel podél panelu a myslel si: Zaznamenali naše přenosy. Musím říct Geordimu a Troi, aby už další neriskovali. Namátkou přešel rukou po panelu, vyzkoušel několik displejů, až našel stejný jako na můstku – rozdělení energie pro lodní

motory, systémy a štíty, třetí zdroj. Tady byl označený: Průnikový aparát.

Poklepal na tabulku a odvážil se riskovat otázku. „Co dělá tohle?“

„Pojďte se podívat.“ LaForge zamířil do chodby vpravo od výměníku, do jedné z „bočních lodí“. Picard ho zvolna následoval a za ním Barclay.

Zahnuli nalevo, do haly asi dvacet metrů široké a třicet dlouhé. Uprostřed stál aparát složený z několika velkých skříní, spojených optickými, počítačovými a energetickými kabely, jež mizely pod podlahou. Picard neslyšel žádný zvuk. V každém rohu konstrukce stál ovládací panel. Vše působilo vyváženým a symetrickým dojmem. Picard uvažoval, zda u tohoto zařízení nehraje důležitou úlohu symetrie.

Zastavili se u jednoho z panelů. Picard poklepal na klávesnici a prohlédl si základní soubor údajů na displeji. Zoufale se snažil, aby si zapamatoval všechno, co viděl. Přál si, aby tu stál místo něho Geordi. Pochopil by, o co se jedná, a dokázal by ty informace využít. Musím se snažit sám. Zahlédl údaje o „uzlovém přiblížení“, „oddálení“ a „oscilaci“. Okamžitě si vzpomněl na Hwiiho, jenž mluvil o vztahu oscilace k hyperstrunám. Viděl „negativní síny“, „pozitivní síny“; zavrtěl hlavou. „Je to mistrovské dílo,“ řekl. „Víc nechápu.“

Pomaloučku obcházel zařízení a Barclay jim byl v patách.

„Všechny testy probíhají normálně,“ řekl Geordi. „Lokální struktura prostoru je trochu narušená, ale to je pochopitelné.“

„Nebudou s tím nějaké problémy?“ řekl ostře Picard. „Ne, kapitáne. Zatím ne. Kdyby tu cizí loď zůstala dlouho, poruchy pole by zesílily. Náš vesmír se stal těžší o jedna celá pět milionů metrických tun. V makroměřítku dokáže vesmír tolik hmoty absorbovat, ale v lokálním měřítku, v časovém průměru několika set tisíc parseků to může vyvolat značné otřesy. Před průnikem byl náš vesmír uzavřený a vyvážený určitým množstvím hmoty. Máme štěstí, že v této oblasti nejsou žádné hvězdy nebo planety. Dávno by na tu změnu reagovaly.“

Picard přikývl. V mozku mu zněla slova kdyby tu cizí loď zůstala dlouho. „A až zmizí?“ zeptal se opatrně.

„Všechno se vrátí k normálu.“

„Po všech energetických výbojích, fotonových torpédách a podobně?“ Záměrně nemluvil přímo.

„Jistě, kapitáne,“ řekl LaForge. „Pokud tu nezůstane víc hmoty než deset na šestnáctou gramů, na náš vesmír to nemůže mít žádný vliv.“

Tím se celá věc uzavřela. Picard už věděl, co se s nimi stane. Pokud tu nezůstane kritické množství hmoty... Nejde jim o to, aby loď pouze ovládli a zničili. Chtějí ji poslat zpátky, ale s vlastní posádkou! Bylo to úplně jasné. „Deset na šestnáctou gramů hmoty...“ Rychle počítal. Hmotnost všech těl na Enterprise... Když vezme průměrně sto kilogramů na člověka... V duchu si to znásobil. Vše živé na Enterprise dohromady váží mnohem méně než deset na šestnáctou gramů. Najednou před sebou viděl

mnoho, mnoho těl letících mrazivým vesmírem, nebo zbavených života fáze...

Hmota se nedá vytvořit ani zničit. Jejich celková hmotnost bude existovat dál v jiné podobě. Tento vesmír zůstane nedotčený a posádku této lodi nezajímá, jak skončí lidé z Enterprise. Potřebují jen jejich místo a oni své protějšky nahradí.

Picard přikývl a dál obcházel mohutné skříně aparátu. Jedno z řešení se rozplynulo. Rikerovi dal rozkaz, aby Enterprise zničil, nepodaří-li se mu najít cestu zpátky. LaForge ale řekl: Dávno by na tu změnu reagovaly. Pravděpodobně nepřeháněl. Opravdu může přítomnost nové hmoty ovlivnit stovky tisíců parseků vesmíru? A jestli ano – bude destrukce Enterprise znamenat zničení života v tomto vesmíru? Nechápal, jak by něco takového bylo možné, ale zároveň tomu věřil. Ani poslední zoufalá možnost jim neulehčí jejich bezvýchodnou situaci.

Přece i v tomto vesmíru, tak jiném a nepřátelském, musí někde existovat nevinný život. Na nějaké planetě, u některé z hvězd žijí miliony lidí, jež nejsou zodpovědní za tuto situaci a nepřispěli k ní. On se nestane jejich vrahem. Chladný hlas v jeho mozku však řekl: A jsi si jistý, že tento vesmír nezasluhuje smrt? Jsi si opravdu jistý? Jen se rozhlédni kolem sebe! Tomu říkáš život?

Myšlenky zaplašil. Musím varovat Enterprise, s transportérem nebo bez transportéru. Nejdříve se to musí dovědět Geordi a Troi, snad něco vymyslí. Picard věděl, že potřebuje rychle najít způsob, jakým se Geordi dostane k jádru, a jak co nejefektivněji vyřadit z činnosti tuto loď. Nejlepší by bylo zabít dvě mouchy jednou ranou.

Ozvaly se kroky. Ohlédl se a viděli přicházet poručíka Worfa. „Posílá mě velitel Riker. Ptá se, jestli souhlasíte s poradou v osmnáct nula nula.“

S jakou poradou? Picard to málem vyslovil a rychle se vzpamatoval. Nevěděl, jestli se jedná jen o trik, nebo to byl rozkaz jeho protějšku, než odešel do kabiny. „Porada v osmnáct nula nula,“ řekl, aby to neznělo příliš rozhodně. „Souhlasím, ale...“ Zamyslel se. „Uvidíme. Ještě něco?“

„Ne, kapitáne,“ řekl Worf.

„Dobře,“ řekl LaForge. „Tak vypadni, otroku.“

Picarda nepřekvapilo, že se LaForge chová tak zárlivě a nadřazeně. Mezi důstojníky se tomu říká „strojnická nemoc“: sklon lidí ze stroje povážovat své oddělení, za nejdůležitější, dívat se na celou loď jako na soukromé vlastnictví, a každou návštěvu ve strojevně – dokonce i kapitána – vítat jako větelce. Tady však bylo něco horšího. LaForge vyjadřoval své pohrdání Worfem.

To bylo na Picarda příliš. „Pane LaForge,“ snažil se mluvit neutrálně a bez hněvu, „vyšší důstojník se k jiným důstojníkům chová s respektem.“

LaForge se hrubě, nevěstičně zachechtal. „Proč? Jeho národ ztratil veškerý respekt už dávno.“

Picard se úkosem podíval na Worfa. Ten mlčel, jeho oči hleděly na LaForge s překvapivým klidem.

„Na tom nezáleží,“ řekl Picard. „Je to důstojník na mé lodi.“ Zachmuřeně se podíval LaForgeovi do vizoru, pak na odznak a zase do vizoru.

„Ano, kapitáne,“ procedil LaForge sevřenými zuby. „Když budete něco potřebovat, zavolejte mě. Musím se vrátit k práci.“ Odešel, aniž ho Picard propustil.

Je si moc jistý, myslel si Picard. Ví, že je v současné situaci nepostradatelný, a čeká na příležitost.

„Bylo to nevhodné, je mi líto,“ řekl Picard Worfovi.

„Naopak, má úplnou pravdu.“ Klid, s jakým to Worf vyslovil, skrýval něco tragického.

„Pojďte se mnou, poručíku,“ řekl Picard. Vykročili ze strojovny a Barclay za nimi poslušně udržoval odstup. Nepromluvíli, dokud neprošli kolem pilíře výměníku hmoty v antihmotu a nezamířili k východu z ohromné hlavní haly.

„Jeho jednání neschvaluji,“ řekl Picard. „Musíme udržovat kázeň a výkonnost...“

Worf zavrtěl hlavou. „Tak jste se mnou ještě nemluvil, kapitáne.“

Picard se rozhlédl nalevo i napravo a znovu se podíval na Worfa. „Tady mají uši i stěny. Na naší lodi většina lidí neříká to, co si myslí.“

„To je pravda,“ řekl Worf. „Odhalit vlastní myšlenky nadřazenému může být sebevražda, a odhalit je sobě rovnému znamená prozradit se předem. A u podřadných, jako jsem já...“ Pokrčil rameny. V tom, co říkal, nebyla žádná hořkost. „U nich to znamená projevit slabost. A tady nikdo slabý dlouho nežije.“

Picard si vzpomněl na starého autora, jenž napsal, že peklo řídí úředníci stejným způsobem, a zachvěl se. „Nelíbí se mi, když se v mé posádce někdo považuje za podřadného, pane Worfe.“

Vyšli na chodbu a Worf nepatrně zavrtěl hlavou. „Kapitáne, pocházím z rasy, která se pokořila. Většina populace a všechny lodě Hvězdné flotily nás považují za podřadné. Když jste se nenarodil na Zemi nebo na Zemí kolonizovaných světech, a nejste Vulkán, ani nepocházíte z provinčních planet Vulkánu – jste občanem druhé kategorie. Národy, které nedokázaly vybojovat s Impériem aspoň příměří, nejsou hodny účasti na vládě a rozhodování. Druhy, jež se podrobily nebo byly vojensky ovládnuty, mohou jen štípat dříví a nosit vodu. V lepším případě se staly ochočenou kuriozitou, jinak jsou sprostými otroky.“

Worf na chvíli zmlkl. Přišli k ohybu chodby a společně, s Barclayem se podívali, co je před nimi. Worf pokračoval: „Když skončila dlouhá válka s Impériem, které mělo početní i vojenskou převahu, rozhodli ti, co z mého národa přežili, že život je

sladší než čest. Doufali, že když se vzdají, zachrání život těm, kteří zůstali na domovské planetě Klingonu. Snad si namlouvali, že někdy později zahájí odboj a získají zpátky svou čest; že jejich potomci budou bojovat. Byla to iluze. Potomci tří generací znají jen život v Impériu. Pochybuji, že ještě někdy přijde den boje.“ Podíval se na Picarda. „Zvykli jsme si na to a snad je to dobře. Kdo by se odvážil vzdorovat impériu? Vždyť už není nikdo, kdo by to zkusil. Proč bychom tu jinak byli?“

Picardův mozek se rozběhl. Klingoni nejsou spojenci, ale pokořená rasa? Stěží si to dokázal představit. Jakou musí mít Impérium zbraň, když se mu to podařilo? Nejhorší však byla slova: Už není nikdo, kdo by to zkusil. Proč bychom tu jinak byli?

Picarda hned napadla stovka otázek, na něž by se rád zeptal, ale neodvážil se zmínit ani o jedině. „Je to stará historie, pane Worfe. Co to má společného s vaší ctí dnes a tady?“

„Na mé cti nezáleží, kapitáne. Naše planeta upadla téměř před stoletím do ‚nelibosti‘. Flotily Země poprvé zatlačily naše vesmírné síly do našeho vesmíru a odřízly nás od spojeneckých světů, které pak zničily. Tehdy jsme měli v rukou svůj osud naposledy a my jsme ho zahodili.“ Worf vypadal naprosto odevzdaně. Měl tvář muže, o jehož osudu se rozhodlo dávno předtím, než se narodil a už se s tím nedá nic dělat. „Na tom nezáleží.“

„Záleží na tom,“ řekl Picard. „Zvlášť když se to týká... vaší výkonnosti.“

Worf se na něho udiveně podíval. „Sloužím a jsem spokojený. Většinou si mě nikdo nevšímá a s tím jsem také spokojený.“ Znovu ta odevzdanost a bolest. Picard to jen stěží snášel. „Děkuji za váš zájem, kapitáne. Bylo to od vás...“ To slovo ho tak překvapilo, že se zarazil. Jako by je nikdy nespojoval s tímto mužem. „Velmi laskavé.“

„Jde jen o vaši výkonnost, pane Worfe,“ řekl nezávazně Picard. Ale lhal a na Worfovu tvář poznal, že to ví. Upozornil Worfa na něco, co od kapitána neočekával. Můžete jít.“

„Děkuji, kapitáne.“ Worf to řekl tak, aby bylo jasné, že to myslí vážně, a odešel k turbovýtahu.

Picard se za ním díval a ztěžka polknul. Cítil stále větší nutkání něco dělat. Se vším něco udělat, aby to napravil.

Ale co?

Kapitola devátá

„Nevím jak vy, pane Barclayi, ale já jsem se z té příhody s podporučíkem Crusherem zapotil. Dám si sprchu a převléknu se,“ řekl Picard u turbovýťahu.

„Ano, pane,“ řekl Barclay. „Paluba jedenáct.“

Výtah se dal do pohybu. Barclay se podíval na šrám na Picardově krku. „Měl jste štěstí, že to dopadlo takhle, pane. Prosím vás, buďte příště opatrnější.“

Ani Picardovi nebylo zrovna veselo. „To má být služební zájem? Opravdu by někomu na lodi vadilo, kdybych zemřel?“

„Neradi bychom vás ztratili, kapitáne.“

„A není to jen kvůli odměnám?“

„Vždycky jste byl velmi uznalý, kapitáne. Někteří říkají, že dáváte víc, než je nutné.“

Tak přece něco? myslel si zachmuřený Picard. Nebo si můj protějšek jenom zajistil, aby o něj bylo dobře postaráno?

„Je tu také doktorka Crusherová,“ řekl Barclay, když vystupovali z výtahu.

Picard přikývl. Rodinné vazby a stará neštěstí se tady přetřásaly stejně jako na jeho Enterprise. Jestli ty lodě měly něco společného, byly to určitě klepy. „Jistě. Máte pravdu. No, buďme rádi, že se to neděje tak často.“

„Ano, pane,“ řekl zaražený Barclay. „Proto jsme tady, abychom každého předem odradili.“

„Jistě,“ řekl Picard a zastavil se před svou kabinou. „Hlídejte, pane Barclayi. Nechci, aby mě někdo vyrušoval.“ „Ano, pane.“ Barclay se postavil ke dveřím. Picard vešel dovnitř a počkal, až se dveře zavřou. Dotekem kontrolky zamkl. Je zajímavé, že to tady neprohledal, než jsem vešel. Kapitánova kabina je zřejmě bezpečná. Nebo ji někdo sleduje na obrazovce. Při té myšlence se mu zježily vlasy. Že by to všechno byla jenom hra? Viděli snad, co se stalo s jejich Picardem, a teď jen vyčkávají? Čekají na pravou chvíli, aby se zmocnili jeho výsadku? Ale ne. Zavrtěl hlavou. To je příliš nepravděpodobné i tady.

Odešel do sprchy, pustil vodu a sklonil se ke komunikátoru. „Pane LaForgi,“ šeptal, „tohle je důležité. „Průnikový aparát“, který nás sem dostal, je ve strojně. Enterprise v tomto vesmíru nesmí zůstat.“ Tušil, že Geordi uhodne, kterou loď myslí. „Další důležitá věc. Enterprise se má vrátit s vyměněnou posádkou. Už zaznamenali naše přenosy. Končím. Jednou mi dejte znamení, že jste v pořádku; dvakrát, máte-li nějaké problémy.“

Odznak se mu v prstech jednou zachvěl.

To je úleva, pomyslel si Picard a svlékl uniformu. Opatrně odepnul odznak a vyznamenání. Geordi se domníval, že kabina v záběru není, ale Picard raději zůstal ostražitý. Kdyby ho někdo zaslechl, mohl by být překvapený a Picardovi nezbývalo, než doufat, že mu to projde.

Ve sprše se snažil přemýšlet. Musí najít způsob, jak vyřadit alespoň jeden z hlavních lodních systémů.

Nemůže to udělat ve strojně, je tam příliš mnoho lidí a sám neví, kde začít. Nejlepší bude, když na to půjde z druhé strany jako Geordi, musí se však vyhnout sledování. Tady ale neměl tušení, co je v záběru; zdálo se, že snímají úplně všechno. Jak mohou řídit něco tak kolosálního, jako je hvězdná loď nebo Hvězdná flotila, v atmosféře naprosté nedůvěry? Picard to nechápal.

Za několik hodin budeme připraveni k dalšímu postupu, řekla Troi. Nemá tedy mnoho času. Jaký je další postup? Nabízela se jedna možnost: napadnou Enterprise a pokusí se ji podmanit, zajmout a obsadit vlastní posádkou. Dokud tu loď zůstane... řekl Geordi. Picard si to vysvětloval tak, že Enterprise se vrátí do vlastního vesmíru s cizí posádkou. Ale co dál? Přece nemohou zničit celou Hvězdnou flotilu...

Nemohou? Možná je to jen zkouška. Chtějí si ověřit, že dokážou přenést loď Hvězdné flotily do vlastního vesmíru, vyměnit posádku a poslat ji zpátky. Nemohou to přece udržet v tajnosti navždy. Ale chtějí to vůbec tajit tak dlouho? Potřebují to? Na misích toho druhu, jakou prováděla Enterprise, je loď daleko uprostřed nicoty. Jak často se tam hvězdná loď setká s jinou lodí nebo planetou? Dlouhé týdny, někdy i měsíce, budou mít spojení jen s velením Hvězdné flotily. Nakonec se ale stejně prozradí – dostanou rozkaz k návratu do prostoru, kde posádku znají. Vráti se na hvězdnou základnu, nebo zpátky na Zem, aby loď prošla kontrolou před dalším úkolem. Dříve nebo později někdo pozná, že se posádka chová jinak. Bude pro ně příliš těžké se přetvařovat. Spockovy záznamy o tom jasně vypovídaly: kapitán i ostatní muži přežili jen proto, že civilizovaný člověk snadněji předstírá barbarství, než barbar napodobí kultivovanost. Mohou ovšem zůstat nepoznaní dost dlouho. Z počítačů Enterprise zatím získají všechny poznatky o Federaci a napojí se na databázi velitelství Hvězdné flotily. Co se jim podařilo s jednou lodí, mohou zkusit i u dalších.

Určitě plánují další akce. Picard si to uvědomil a rozhodl se, že je zastaví za každou cenu. I kdyby měl zničit jejich loď a sám sebe.

Ale to by nestačilo. Když nebude Enterprise včas varovat před nebezpečím, jež hrozí jejich vesmíru, přihodí se to znovu. Někdy jindy a jiné lodi. A kdoví, jak to dopadne.

Vyšel ze sprchy. Vybral si podobnou uniformu, jakou měl předtím, a připevnil na ni odznak a vyznamenání. Stál v kabině a snažil se zachovat klid. Věděl, že ho něco napadne, ale musí být klidný. Vždycky ho něco napadlo.

Rozhlédl se kolem sebe a hledal nějaký rozdíl mezi svou kabinou a tímto místem. Vše bylo neuvěřitelně stejné. Ustlaná postel, stejný nábytek, všechno na svém místě.

Jeho oči padly na knihovnu. Bylo to tak, jak mu říkali přátelé doma: nemůže si s sebou vzít jen „pár knížek“. Nejde to ani na hvězdné lodi, kde váha a prostor jsou nejdůležitější. Knihy se prostě hromadily samy a nezáleželo na tom, jak pečlivě si vybíral. Dostával je darem, nebo mu samy zůstaly v rukou, když je chtěl nechat v neznámých světech, jako by tušily, že je má rád. Ted' si je podezíravě prohlížel, ale byly stejné. Úplně stejné.

Aspoň to tak vypadalo. Šel si je prohlédnout zblízka. Některé představovaly ukázkou výběru čtenáře ze Země: kompletní Shakespeare a stará bible krále Jakuba. Vzal je s sebou víc pro dávnou krásu jazyka než kvůli obsahu. Při poslední návštěvě je uviděla admirál Parry-Smythová, smála se a udělala letmou poznámku o „discích, které byste si vzali na pustý ostrov“. Ostatní knihy byly spíš různorodé – admirálka prohlásila, že přímo patologicky eklektické. Měl tři původní vydání Dixona Hilla: Vražda ve fotoaparátu, Pohled poznání a Pod sluncem. Dvě úctyhodně stará vydání Kiplinga od, Everymana: Balady z kasáren a Kim. Jedno z prvních vydání edice Centauri Press, přetisk Glockenových Šílených hvězd a další knihy. Byli tam básníci období restaurace Stuartovců a Sun Tzuovo Umění války v dávno zapomenutém překladu Cordwainera Smithe, Ilias a Odyssea v Rousově próze a Hamiltonovy dokonale překlady Aristofanových komedií a Aristotela. Eddisonova Erikova sága v pevné vazbě Oxford University Press vedle ohmataného brožovaného vydání Malého velkého a další... Dokonce i poslední přírůstek do sbírky, měsíc starý dárek Willa Rikera z výletu na Hay-on-Wye, Eyrovo a Spottiswoodovo vydání Colina Watsona: Snobství a násilí. Nejlepší – a nejméně snobská analýza staré detektivní literatury. Všechno bylo na svém místě.

S Picardem to otfásló stejně jako barbarský svět před jeho kabinou. Kdo tady vlastně jsem, když všechno, co vidím, existuje – tam doma?

„Počítači,“ řekl tiše. Ozvalo se pípnutí. „Přečti záznam velitele.“ V ústech měl sucho.

„Picard, Jean-Luc,“ řekl počítač. „Velitel ICC 1701-D Enterprise od hvězdného data 41124; po zničení bývalého velení ICC 2055 Stargazer, následující vítězství v bitvě u Maxia hvězdného data 33070. První akce: zničení stanice Farpoint při útoku na loď ovládanou cizí formou vesmírného života. Druhá akce: donucovací opatření na planetě Ligon II. Třetí akce: –“

„Dost. Popis donucovacích opatření na Ligonu II.“

„Jižní kontinent Ligonu II se stal neobyvatelný použitím zbraně silného gamazáření. Vláda planety donucena k produkci vakcíny proti morové nákaze na planetě Stryis IV.“

Oni ozářili – my jsme ozářili – celý kontinent? „Jaké byly ztráty na životech?“ zašeptal.

„Neutralizace se odhaduje v řádu třiceti milionů,“ řekl klidně počítač.

Způsob, jakým volil slova, říkal vše. „Pokračuj.“ Picard se přinutil poslouchat dál.

„Třetí akce: neutralizace tarelliánské morové lodi, pokoušející se přistát na Havenu. Čtvrtá akce: na-

vrazení konvertoru energie T-9, ukradeného lodí Aliance Ferengů. Pátá akce: terraformování a orbitální rekonfigurace domovské planety Ferengů. Šestá akce...“

Co jsme jim to udělali? říkal si šokovaný Picard. Ferengové nepatřili k jeho oblíbencům, ale měli stejné právo na klidný život jako každý jiný národ. Polkl. „Počítači. Popis intervence na domovské planetě Ferengů.“

„Povrch planety byl očištěn od nepřátelských životních forem. Planeta byla později přemístěna na oběžnou dráhu gama Cephei a osídlena schváleným druhem obyvatelstva.“

Picard polkl znovu. „Pokračuj.“

„Šestá akce: vyhlazení nepřátelské životní formy na Rubiconu III a připojení domorodých obyvatel k Impériu. Sedmá akce...“

Počítač pokračoval stále dál a Picard se donutil poslouchat: zničení Jaradanských druhů; zavraždění inteligentní anorganické formy života na Valeře III, aby terraformování planety mohlo pokračovat; odvetné zdecimování Aldeánů za pokus o únos posádky Enterprise... Když skončil dlouhý výčet a počítač konečně umlkl, Picard se třásl hrůzou a vztekem.

Nedokázal sedět, vstal a začal se procházet po kabině. Alespoň za něco můžeme být vděční, myslel si a nutil se ke klidu. Nesetkali se s Q nebo s Borgy. Přesto uvažoval, zda střetnutí s Borgy by pro Impérium neznamenal dobrodiní. Jestli byl ten hrůzný výčet planetárního ničení, vraždění a loupeží pro Hvězdnou flotilu typický, pak by jim Borgové vlastně prospěli. Mohou být chladní a nelidští, ale nejsou to záměrně krutí sadisté, myslel si s hořkostí.

Vyděsil se. Uvědomil si, že by se postavil na stranu Borgů nebo někoho jiného, a nezáleželo by mu na tom, co dělají. Několikrát zhluboka vydechl. I jeho Troi by mu to jistě doporučila. V zoufalství se otočil ke knihovně, aby našel něco, na co se může spolehnout; jediný doušek čistého vzduchu uprostřed morové nákazy krutosti a ničení. Sálh po Shakespearovi.

Kniha se rozevřela na oblíbeném místě, u konce Kupce benátského. Zahlédl řeč Porcie a přes svůj stres se musel usmát.

Slitovnost nevyplývá z donucení. Kane, jak z podnebesí děšť na zemi kane. Na dvakrát je blahá: podarovaného i dárce blaží.

Zamrkal. Vzpomínka a očekávání ho oklamaly, slova na stránce byla jiná. Ne všechna, ale... Prohlédl si text.

PORCIE: Což nemá Šajlok stejných práv zde, jak každý z mužů v Benátkách?

Což neznal kupec Antonio hned napoprvé, jaký závazek mu ten úpis stanovil? Považte, ač znal jej, nevysmál se mu a židovi se zavázal, kteréhož nikdy neměl rád.

Nechť spravedlnosti je průchod dán, soud uváží to. Žid půjčil mu přec zlato své a věřil v spravedlivou závazku, když Antonio přichází tu a žádá milost od slavného soudu.

Má snad být váha našich obávaných zákonů mírněna lítostí a pouhým milosrdenstvím?

Má se dub ohnout, když drzý rákos se mu postaví?

Zasloužit milosrdenství si musí, nelze jen rozdávat je všem, jak perly ryjícím sviním, každému bláznů, kterýž bláznovstvím svým si škodu přivodil a hle, on volá: „Slitování!“

Zplání pak, je-li milosrdenství každému k mání, je prázdnou slámou, třtinou bezcenou.

ŠAJLOK: Jak si tě vážím, moudrý mladý soudce!

Ted' odměnu svou: právo chci, propadlou pokutu!

PORCIE: Nesmí si nikdo zahrávat se zákonem a před ním hledat úniku.

Výslovně tady stojí „libru masa“. Kdo starší dětského věku by takový blázen byl, aby si myslel, že ani krůpěj krve neskane, když maso vyřízne?

Myšlenka na maso bez krve je falešná a lichá, jen zradu temnou zradí. Kdo seje vítr, nechť bouři sklídí.

ŠAJLOK: Tak je to. Šlechtný soudce, ó spravedlivý soudce!

Maříme čas. K rozsudku, smím-li prosit.

PORCIE: Z Antoniova masa je libra tvá, zákon to připouští, soud přiznává to.

Nech téci volně krev zde, bude tvým úrokem z tří tisíců dukátů ztracených.

ŠAJLOK: Učený soudce! Tomu říkám nález! Pojd', uchystej se!

Antonia uchopili, Šajlok mu vyřízne srdce a váží je.

ANTONIO: Ach, umírám! Nechť kletba padne na vaše hlavy!

ŠAJLOK: Tří, jaké to zbytečné spílání. Aj, bylo to příliš, však mu to vrátím.

Hází zbytek masa zpět.

Zděšený Picard si prohlédl text hry a našel jen dlouhé humorné pasáže o bláhovosti lidí uzavírajících dohody, aby pak byli závislí na poctivosti jiných lidí. Celá hra byla pojata jako triumf státu nad hloupostí a dětinskostí jednotlivců. Vše jasně a bombasticky vysvětlovaly režijní pokyny, hodné Tragédie mstitele: Lorenzo Jessiku zradil a vysmívá se jí do tváře; Jessika naběhne na jeho meč a umírá.

Picard těžce polkl. Vyschlo mu v hrdle. Tím černým tiskem na zažloutlé stránce se cítil zrazený víc než vším, co se zatím stalo. Obracel listy v knize a bylo mu stále hůř. Shakespeare se nezměnil pouze tam, kde popisoval něco hrozného. Titus Andronicus i Makbeth zůstali víceméně stejní. Picard listoval Learem a se zoufalým povzdechem – téměř zasténáním – zjistil, že malá část dramatu schází. Chyběl výstup Cornwallova prvního sluhy, jenž chce zachránit oči starého Glostra a je namístě zabít. V originálu je to jen několik vět, ale tady zmizely. Ostatní sluhové mlčí. Na obranu ubohého starce, vydaného na po-

spas nenávislné Learově dceři a jejímu manželovi, se neozval jediný hlas.

Picard pomalu zavřel knihu a uložil ji zpátky na místo. Podíval se nedůvěřivě na Bibli. Krásný jazyk, ale neměl odvahu ji číst.

Krátce nahlédl do ostatních knih. Viděl, že zápletky a podrobnosti se někdy mění a jindy ne. Ilias vypadala zpočátku stejně. Postupně se však projevil proces neúprosné morální inverze. Laskavost, soucit a dobrodiní se staly zbytečnými. Závist, násilí a vítězství nejsilnějších, kteří byli nejnelítostnější, znamenalo „způsob, jak mít ve světě úspěch“. U Platona byla nejlepší vládou ta, „při níž je strach lidu správně odměňován moudrým vládcem“. Osobní ctnosti se staly důležitými jen tehdy, pokud sloužily osobnímu prospěchu. Nejdůležitější bylo získat moc, materiální prospěch a bohatství. Mít a udržet to, bez nejmenších ohledů k ostatním. Tento svět neznal slitování a s nadšením podporoval všechny sklony, jichž se lidstvo snažilo po miliony let zbavit. To, co Picardův svět dokázal potlačit, zde naplno rozkvetlo květy zla. Na některých místech v textu ještě zasvitlo světélko cti, laskavého skutku nebo slitování. Shakespeare nebyl úplně změněný i Kipling zůstal pro svou jedinečnost sám sebou. Také Aristoteles, ale čím byly knihy modernější, tím byla jejich filosofie horší. Některé knihy ho však zradily naprosto. V závěru Iliady tohoto vesmíru prosí v slzách a na kolenou starý král Priamos o Hektorovo tělo, aby je mohl dát pohřbít s poctami. Achilles krále zavraždí. Okamžik, kdy strašný Achilles projeví ve chvíli bolesti a utrpení soucit, tady chybí, pomyslel si Picard. Knihu zavřel a odložil. Soucit sem nepatří. Již chápal, proč strašné události dvacátého a jedenadvacátého století určily této Zemi její další vývoj. Nebyly jen nějakým předělem nebo historickým mezníkem, jak si zpočátku myslel, ale vyvrcholením celé historie. Staly se závěrečným rachotem laviny, která se před tisíci lety pomalu spustila a zvolna ukládala jednotlivé vrstvy necitelnosti a krutosti na přirozenou povahu Člověka.

Pocítil lítost a hrůzu nad všemi nevinnými životy, jež byly v tomto vesmíru zmarněny, a litoval i „dobývatele“ – pány tohoto Impéria a jejich spojení, kteří tu smršť rozpoutali. Něco se s tím přece dá dělat, myslel si. Musíme to zbytečné ničení a spoušť zastavit.

Ale čím...? Na něco musí přijít. Má však před sebou ještě další věc, která nepočká. Znovu se vrátil ke stolu a sedl i si k počítači. „Počítači, přečti lodní úkoly.“

„Potřebuji test oční sítnice,“ řekl hlas počítače. Picard se naklonil blíž a doufal, že jeho protějšek nemá jiná zranění nebo operace, než jaké prodělal on sám. Červené světlo ho zasáhlo do oka.

„Snímek sítnice potvrzen,“ řekl počítač a na obrazovce se objevila první data.

Vtom se otevřely dveře a vešla Beverly Crusherová. První, co ho napadlo, bylo: Vždyť jsem zamkl. Hned si také uvědomil, že nikdo nemusí vidět, co dělá. Položil ruku na klávesnici a vypnul obraz Počítači řekl: „Zruš to.“

Už se chystal, že se doktorky zeptá, odkdy se přestalo klepat na dveře, ale něco ho zarazilo. Přišla s unaveným výrazem ke stolu a prohlížela si ho. „Škrábl tě pěkně,“ řekla znepokojeně.

Pokrčil rameny. „Už jsem si to vyčistil.“

„Vidím. Ušetřil jsi mi práci. Pojď na ošetřovnu, dáme to do pořádku.“

Z kabiny vyšli společně a Picard střelil po Barclayovi významným pohledem. Barclayův výraz naznačoval: Já za to nemůžu.

„Tak jsi slyšela, co se přihodilo,“ řekl Picard doktorce Crusherové, když došli k turbovýťahu.

„Jistě. Určitě už o tom dlouho uvažoval. Nemůžeš se divit, že to zkusil.“

Vstoupili do výťahu. Dveře se zavřely a výťah se rozjel. Picard se s úžasem díval na Beverly a Barclay předstíral, že zkoumá strop kabiny. „Chceš říct, že ti to nevdá?“

„Věděl, co riskuje,“ řekla rezignovaně Crusherová.

„Když dělá takové hlouposti... Nemůžu pro něho nic udělat. Přece se nebudu snažit ho zachránit.“

Jsi jeho matka! chtělo se Picardovi křičet, ale ovládl se. Tady měl nutkání křičet až příliš často. Raději řekl: „Bez mého svolení mu Troi nic neudělá.“

Beverly se chabě zasmála. „Myslíš, že tě poslechne? Ačkoli, kdoví? Příznám se, že jsem doufala v jeho zachráně. Přece ho nenecháš jen tak zabít, je dobrý důstojník. Pro práci v řízení má talent a vyzná se v matematice.“ Vydechla a podívala se na Picarda. „Ale když ho pustíš, budou s ním jen potíže. Nakonec to zkusí znovu.“

„A kdyby se mu to povedlo?“

Lehce potřásla hlavou. „Mou pozici by to snad ovlivnilo, ale jsem ochotná spolupracovat a loď přece potřebuje hlavního lékaře... No, už nebude mít příležitost. Divím se, že k tomu vůbec došlo. Co jsi to vlastně, dělal? Na co jsi, proboha, myslel? Riker je celý žhavý, aby získal tvé místo a zásluhy za naši misi. Copak si myslíš, že by teď někomu zabránil, aby tě zabil?“

„Asi jsem udělal hloupost,“ zamumlal Picard a výťah zastavil. Barclay vyhlédl ven, zkontroloval okolí a pokynul jim.

Zamířili k ošetřovně. Picard už slyšel tolik zvláštních věcí, že raději mlčel. Nemocniční oddělení se trochu lišilo od jeho lodi, mělo jiné, tmavší barvy. Zase tu scházela vzdušnost a pocit prostoru jeho Enterprise. Oddělení mu připadalo menší, diagnostická lůžka blíž u sebe a strop nižší. „Kam si mám lehnout?“ zeptal se.

„Klidně zůstaň, kde jsi,“ řekla Beverly a blýskla po něm úsměvem. Bylo v něm víc špatnosti než u kohokoli jiného tady na lodi. „Potřebuji jen protoplaser.“

Odešla pro nástroj a Picard se chvíli procházel. Prohlížel si diagnostické panely, skříňky a zůstal stát jako přimrazený. Jeho oči spatřily něco, čím se celá situace měnila.

Vzpomněl si, jak se na své Enterprise podíval do skříňky a řekl Beverly: „Tohle zabezpečuje mnohem líp. Vyžadují několik povolení, než...“

Tady se to však nestalo. Leželo to nechráněné a přístupné. Odsunul průhledný kryt, vytáhl malé pouzdro i s membránou, ležící vedle, a schoval to do tuniky. Skříňku tiše zavřel, a když se Beverly vrátila, procházel se uprostřed ošetřovny.

„Posaď se, ještě mám jiné věci na práci,“ řekla.

Picard si sedl a doktorka mu přejela šrám na krku protoplaserem. Cítil známé pálení, provázející spojování nervů. Postěžoval si na bolest, rána se zatím uzavřela a pokryla pokožkou. Doktorka s ním byla hotová a Picard se marně snažil rozmasírovat svědění, které ještě nejméně den potrvá.

„Měl jsi štěstí, že rána nebyla hlubší,“ řekla. „Nůž minul chrupavku, jinak by ti udělal amatérskou tracheotomii. Jak se cítíš?“

„Myslíš zásah fázerm?“ Zavrtěl hlavou. „Trochu mě bolí hlava. Jako obvykle...“

Otočila se ke skřínce a vytáhla hyposprej. „Prosím.“ Picard se sotva udržel, aby ho mohla ošetřit. Vzpomněl si na jiné hypospreje – na ubohého Stewarta, zpoceného a ležícího v deliriu; na jinou podobu této ženy, jež se ho ptala: „Co je to za lékaře...“

„To je Aerosol,“ řekla. Bolest se okamžitě zmírnila.

„Díky, doktorko,“ řekl a vstal.

Crusherová se po něm úkosem podívala a usmála se. „Dneska jsi nějak formální. Ještě se uvidíme.“

Chtěl se zeptat kde, ale raději to nechal být. Musí se ukázat na můstku. Převlékl se a Beverly ho „dala do pořádku“. Bohužel se nemůže vrátit do kabiny, aby zjistil, jaké jsou lodní úkoly, a navíc má tu věc v tunice...

Nejdřív se musí ukázat na lodi. „Půjďme, pane Barclayi,“ řekl ve dveřích ošetřovny. „Podíváme se, co je nového.“

Vyšli ven a všechny Picardovy záměry zmařil křik, rozléhající se po chodbě. Picard ho znal. Nebylo to dlouho, co ten křik slyšel. Tentokrát to však bylo mnohem horší.

„Pojďte,“ řekl a vyrazil za zvukem. Barclay ho následoval s výrazem člověka, který ví, co ho čeká.

Zvuk vycházel z chodby za turbovýťahem. Nedaleko za nemocničním oddělením se chodba ohýbala do otevřené haly a Picard zpočátku nechápal, proč zvuk není izolován. Hned však usoudil, že chtějí, aby to všichni slyšeli. Měl být výstrahou a Picard se ptal sám sebe, jaký má taková výstraha smysl.

V prostoru stálo vyvýšené pódium s vlnícím se cylindrickým silovým polem. Uprostřed pole visel jako loutka na neviditelných provázcích Wesley Crusher, jeho tělo se svíjelo palčivou bolestí a on nepřestával křičet. Stranou od zařízení stála u ovládacího panelu Troi a s ní několik lidí z bezpečnostního oddělení. Když Picard vstoupil do haly, Troi se k němu obrátila a její úsměv přímo zářil.

„Vypadáte mnohem lépe, kapitáne,“ řekla a podívala se zpátky na Wesleyho. S úsměvným odstupem obdivovala, že se svíjí jako napíchnutý brouk, křičí a zase se svíjí.

„Tohle pracuje mnohem líp než ty staré nešikovné agonizéry,“ řekla. „Neměly žádnou jemnost a specifiky, působily na nervy jen obecně. Teď je konečně

naučili dosáhnout požadovaného efektu a máme nástroj, který působí na specifický nervový systém. Žádné zbytečné pohyby a ztráta energie.“ Opírala se o pult a s úsměvem poslouchala zoufalé výkřiky bolesti, chroptění a hvízdání vzduchu v hrdle. „Agonizér se přesně zaměří na centra bolesti v mozku trestaného, na jeho nervový systém a nejbolestivější místa. Někdo cítí větší podráždění na rukou, jiný na těle. Proto se soustředíme na ruce, a nikoliv na plošnou bolest, na kterou jsme se museli zaměřit dřív. Dokonce i poškození je mnohem menší, než při použití těch starých typů. Je to nádherný pokrok.“

Otočila se k pultu a Picard se snažil, aby jeho tvář nic neprozradila. „Máme tu ještě další zlepšení,“ pokračovala. „Okamžité vyhodnocení stavu nervového zatížení. Ukazuje, které nervy jsou přetížené a musí si odpočinout, aby byly opět citlivé. Zatížení plynule přechází na nervy, jež se regenerovaly. Je to mnohem účinnější.“

„Dal jsem rozkaz, aby byl uvězněn v cele, dokud nerozhodnu o jeho dalším osudu,“ řekl velmi tiše Picard.

Troi mávla rukou. „Víte dobře, že v bezpečnostních otázkách mám větší moc než vy. Přece nemůžete nechat někoho, kdo se pokusil zabít kapitána, jen tak odejít.“ Ne? myslel si vztekle Picard, ale ovládl se. „Pravidlo je jasné: oko za oko, zub za zub. Šlo mu o všechno, tak co?“ Pokrčila rameny. „Zavinil si to sám. Proti tomu nemůžete nic namítat, nebo je vám už tak báječně, když vás ošetřila doktorka Crusherová?“ Doprovodila otázku pohledem, v němž se skrýval jiný význam.

„Poradkyně,“ řekl Picard, „pokud k tomu nejsou mimořádné důvody, očekávám, že mé rozkazy budou plněny i v otázkách, jež se týkají bezpečnosti.“

„Ale určitě ne v jeho případě,“ řekla Troi a tvářila se vesele. „Vždyť ho nenávidíte! Vždycky jste ho nenáviděl, stejně jako jeho matka. To pozná i ten, kdo není Betazoid. Ona ho nenávidí proto, že jí připomíná toho, koho jste jí vzal. A vy ho kvůli tomu nenávidíte také, ale nemůžete se zbavit dobrého důstojníka jen tak a přátelé jeho otce jsou pořád u Hvězdné flotily. Teď byste se jich zbavil. Pěkně jste si počal a připravil si to. Věděl jste, že to jednou zkusí. Myslím, že jste ho dokonce povzbuzoval, abyste ho mohl jednoduše vyřídit. Nikdo přece neočekává, že dáte milost tomu, kdo se pokusil vás zabít.“

Podívala se na panel. „Dnes si pár lidí myslelo, že jste udělal velkou hloupost, ale já tomu nevěřím. Znáám vás příliš dobře. Myslím, že jste to jen nahrál. Máte docela slušnou výmluvu: nebezpečná mise, chvilka klidu, kdy napětí stoupá a člověk se zmýlí. I kapitán... i vy.“ Dívala se na něj. „Nakonec se odhodlal a vy jste musel reagovat. Teď se ho můžete zbavit. Já dobře vím, o co vám jde.“

„Poradkyně,“ řekl varovně Picard a v hlavě mu znělo: Já dobře vím, o co vám jde.

Říkal to jeho hlas společně s jejím. Bylo to stejné jako s Borgy, kdy v hlavě najednou slyšel svůj i Borgův hlas a bylo to nesnesitelné. Měl pocit, že si své myšlenky nemyslí jen on sám.

Hned za tou myšlenkou následovalo prudké bodnutí. Hluboko, přímo uprostřed jeho myšlenek se probíraly prsty, nechávaly jednotlivé myšlenky proklouzávat jako pecky a odfoukly je jako písek. Cizí ruce si je nabíraly plnými hrstmi jako šperky a pro zábavu, líně a s posměchem si je prohlížely... Snažil se bojovat a vystrčit ji ze své mysli, ale jedna myšlenka ji zaujala. Pátající prsty ji uchopily a pozvedly k nelítostnému světlu její mysli, aby si ji prohlédla.

Ty nechceš, aby zemřel, uslyšel v hlavě překvapený hlas. Rozhněval se nad tím, jak s ním zacházela. Šok byl tak silný, že navenek nedokázal pohnout ani svallem, ale uvnitř se třásl, jako by spadl do špinavé vody, a křičel: „Ne!“

Povolila. Trochu se stáhla, ale úsměv se jí vrátil. „To jsou věci. Jaké zvláštní přání...“ Zavrtěla hlavou. „Snad kvůli matce? Prosila za jeho život?“ Znovu ucítil bodnutí, ale tentokrát ho zmírnil jeho vztek. Rána sklouzla a minula cíl. „Ne. To se mi nezdá. Tak Beverly nejedná. Vždyť ho nenávidí a nebude s ním ztrácet čas. Ale kdoví? Budu si s ní muset promluvit... Nelíbí se mi to. Proč chcete, aby žil syn muže, kterého jste zabil, když máte příležitost se ho zbavit? Bylo by to přece lepší i pro klid v domácnosti...“

Picard stál pevně a svůj vztek držel jako štít. „Pusťte ho, poradkyně.“

Vytřeštila oči. „Odmítáte se podřídit rozkazu?“ zeptal se Picard.

„Ne.“ Troi chvíli váhala. „Ještě ne. Ale podle toho, jak se chováte, to asi brzy udělám. Potom si dávejte pozor.“ Picard počkal, až lidé z bezpečnosti vypnuli Kabinu agónie a Wesley se zhroutil na pódium. Sténal a tělo se mu otřásalo křečí přetížených nervů. Picard řekl: „Zavolejte své lidi, pane Barclayi. Pan Crusher se vrátí do cely a budete ho hlídat. Nikdo se k němu nesmí přiblížit. Když se o to někdo pokusí, zastavte ho za každou cenu.“

„Ano, pane.“ Barclay si měřil muže z bezpečnosti pohledem, který jasně ukazoval, že mezi ochrankami důstojníků je velká rivalita.

Picard čekal na stráž, která odvedla Crashera. Troi s významným úsměvem odešla na druhou stranu k můstku. „Jste v pořádku, kapitáne?“ zeptal se Barclay. „Cítil jsem, že se na vás zaměřila.“

„Opravdu?“ řekl Picard a téměř se zachvěl.

„Nejde o pocity, pane. Když udělá tohle, každý je rád, že mu nevěnuje skutečnou pozornost. Pár lidem se to už stalo a někdo na to i zemřel.“

„Máte pravdu, pane Barclayi. Jdeme.“ Picard zamířil k výtahu. „Když přišla doktorka Crusherová, měl jsem nějakou práci. Musím to dokončit a pak se vrátíme na můstek.“

Kapitola desátá

V kabině se Picard rychle pustil do práce. Nevěděl, kdy ho zase někdo vyruší. Sedl si ke stolu a opatrně z tuniky vytáhl malé pouzdro s membránou, které vzal ze skříně u Beverly. Na počítači zvolil hlasově zabezpečený program a přesně určil kódování.

Wesley, pomyslel si. V hlavě mu vířily myšlenky na mladíka, jenž byl i na jeho lodi. Sotva se v tom dokázal orientovat. Jen jednou věcí si byl opravdu jistý: až se znovu setká s Wesleyem Crusherem svého vesmíru, řekne mu něco, čím ho potěší.

Picard opatrně otevřel pouzdro, vložil dovnitř membránu a rychle zaklapl víčko. Pouzdro položil na mediální záznamový otvor terminálu a uvedl počítač do chodu.

Uvidíme, jestli to ještě dokážu, myslel si při práci. Programování mu šlo pomalu – na to mají kapitáni počítače a programátory, ale základy si ještě pamatoval. Rychle provedl základní kódování v C50, Logexu a Arianu, a použil ještě další programy určené k řízení automatů. Tentokrát půjde jen o automaty.

Přes kontaktní membránu si na monitoru pustil obraz toho, co se skrývalo v pouzdu: malá armáda šesti-rukých automatů s krabovitými klepety. Nejužitečnější pomocníci chirurgů, jejichž nepatrné paže s manipulátory dokázaly sešít jediné nervové vlákno tak snadno a obratně, jako námořník sváže své lano. Dokázaly řezat, vázat a sešívát, spojovaly svalstvo, nervy a dokonce i kostní hmotu, jako by tkaly pevnou látku. Průměrný mikrochirurgický zákrok – náhrada nemocné mozkové tkáně nebo spojení užíté končetiny – si obvykle vyžádal sto až dvě stě kusů. Záleželo na jejich operativní kapacitě a množství určené práce. Picard spustil na obrazovku mřížku, dotkl se klávesnice a zjistil, že má k dispozici asi dvě stě automatů. Bude to stačit? Nevěděl, ale neměl jinou možnost, než to zkusit:

Kdysi jeho loď ochromily nečekané poruchy a série záhadných systémových výpadků, po nichž si velmi pečlivě přečetl odbornou studii mladého poručíka Crushera, týkající se výchovy, rozmnožování a péče o „nanity“. Na jejich rozmnožování neměl čas. Trvalo by to nejméně měsíc, než by se vytvořily kmeny nanitů s odpovídajícím asociačním řetězcem a společným počtem neuronů charakterizujících jejich inteligenci a vědomí. Kdyby měl Picard takové nanity k dispozici, mohl by je zdvořile požádat o pomoc a vypustit je. Ale i automaty, které má, zvládnou zadaný úkol. Jakmile je vypustí, nikdo nebude schopný objevit nepatrné mikrochirurgie v optické síti nebo v počítačové paměti. Až se objeví první poruchy, bude už příliš pozdě, škoda bude hotová. Nanité ve-sele rozkousají všechny komponenty počítače hvězdné lodi; jenž jí dává život. Bez počítače je život na hvězdné lodi nemožný.

Štítý, chod motorů a údržba života. Picard se zamyslel – hlavně ty velké skříně ve strojovně. Jistě mají vlastní podpůrné počítače, ale existují cesty, jak

je vyřadit. Budou napojené na centrální paměť. V okamžiku, kdy je jen jediné jádro vyřazeno z provozu, průnikový aparát nebude mít spojení a může k němu Picardův hlavní strojník. Zařízení, jež nemá spojení, je vždy zranitelné. A proč vlastně vyřadit jen jedno jádro? Geordi potřebuje jen jedno, ale jádra se vzájemně zastupují. Napadneme celou paměť.

Picard se dal do programování. Měl tu jen automaty; nástroje, které poslušně splní vše, co jím uloží. Neměly schopnosti živých organismů, jež řeknou „prosím“, a jiný organismus odpoví „ale jistě, proč ne?“. Nebyly inteligentní, přesto však dokážou rozkousat a rozmontovat ten nejtvrďší materiál i molekuly magnetického záznamu paměti. Kousek po kousku všechno energicky a odhodlaně rozloží na jemně rozstříhanou vatu. Picard jim uložil specifické instrukce: na co se mají zaměřit, kde a jak. Nejdřív přijdou na řadu komunikace. Zlobně se usmál. Teď jim ukáže, jakou mají cenu. Potom zbrojní systémy. Chvilku přemýšlel o údržbě života, ale zavrhl to. „Ačkoli...“ Něco ho napadlo a vložil další pokyn. Bude užitečné, když občas nastane výpadek. Zvláštní pokyn dal skupině třiceti mikroautomatů, aby v oblasti paměti našly – a pokud to půjde, také zničily – programy řídící agonizéry a Kabinu agónie.

Zkontroloval seznam priorit a dal nanitům instrukce, kam mají jít za každým úkolem. Jako kapitán hvězdné lodi měl velmi přesnou představu, kde jsou uloženy důležité informační sítě. Picardovi scházely dokonalé znalosti Geordiho, srovnatelné s vědomostmi chirurga, který při operaci mozku neomylně ukáže na místo, jehož podráždění způsobí neovladatelný záchvat smíchu nebo vyvolá vzpomínku na vůni zahrady před desítkami let. Měl znalosti frenologa, sledujícího zóny a závity: místa, jež slouží jako orientační body. Hlavním úkolem nanitů bylo najít informace o „přenosu“ a „průnikovém aparátu“, a okamžitě zajistit, aby byly izolovány. Picard dal zároveň příkaz, že tyto informace nesmí být v žádném případě zničeny. Některé automaty se měly po vykonání své práce stáhnout z oblasti jádra a vyčkávat v záloze. Pokud nedostanou další instrukce, později se vrátí a budou práci opakovat.

Picard zkontroloval programování tak, jak ho to učili. Dvakrát, třikrát. Když se ujistil, že je vše v pořádku a nic nenechal náhodě, aktivoval mikrochirurgie a pouzdro rychle zapečetil. Na monitoru viděl, že se automaty začínají hýbat a lezou po sobě. Okamžitě se snažily dostat ven a dělat to, co jim přikazoval program.

„Hodně štěstí,“ řekl tiše Picard. „Když budete mít čas, můžete se klidně množit.“

Pouzdro schoval zpátky do tuniky. Potom si to zamyslel a zasunul je ještě dál, až za opasek, kde drželo pevně. Když trochu zatáhne břicho, dostane se k pouzdu rychle a nepozorovaně.

Vstal. Chtěl si stáhnout tuniku, ale zjistil, že nemusí. „Merde!“ řekl, podíval se do zrcadla a vyšel ze dveří. „Půjďme se projít, pane Barclayi.“

Picard se snažil, aby působili naprosto přirozeně. Přece i tady musí být kapitán na lodi vidět. Pokud to jeho protějšek neměl ve zvyku, bude jeho chování nápadné, ale s tím se nedalo nic dělat. Aspoň ostatní překvapí, a překvapení teď hraje velmi důležitou roli. Ať to dopadne jakkoli, musí jít ven a zasít svou neviditelnou setbu.

Šli po chodbách a postupně nahlíželi do laboratoří, výzkumných oddělení, zbrojnic a jednotlivých bezpečnostních sekcí. Picarda mučila otázka, co by pro tohle místo mohl udělat. Musel být velmi opatrný, ale vždy, za všech okolností věřil, že se dá něco vykonat pro dobro věci. Ti lidé sem byli posláni mocí, která se na nic neohlížela. Picard však ctil Nejvyšší zákon, odvozený z dávného lékařsko-etického pravidla: Především neškodit.

Jak v této situaci uplatnit Základní poučku? uvažoval. Mám ji chápat jako platnou pouze pro náš vesmír? Nebo platí tichá dohoda, že ji užíváme jen ve vztahu k jiným druhům? Tohle bylo pořádné klubko hadů, jež nedokáže rozmotat. Smutně se usmál při pomyslení, že by se jim podařilo vyváznout odtud se zdravou kůží a vrátit se zpátky, kde by se mohli zodpovídat před soudem a hrozilo by jim propuštění ze služby pro vměšování do záležitostí jiné Hvězdné flotily.

Ne. Tím se nesmí zabývat. Výtahem se s Barclayem dostali na další palubu a procházeli nové chodby. Teprve ve třetím výtahu, mezi palubami třicet osm a třicet devět, Picard využil toho, že znuděný Barclay se na okamžik otočil a s rukou za opaskem se obrátil ke stěně. Předstíral, že si prohlíží stěnu výtahu, rychle sáhl pro malé pouzdro a vysypal jeho obsah na podlahu. Pouzdro s membránou zase schoval.

Vystoupili na palubě třicet osm. Picard se usmíval a s velkým zájmem si všechno prohlížel. Barclay už přestal myslet na jeho bezpečnost a jen se ošíval nudou. Kapitán věděl, že za nimi utíkají po optických a energetických vodičích výtahu nanité a s neuvěřitelnou rychlostí směřují na palubu třicet osm. Jiná skupina postupuje vodiči k počítačovému jádru na druhé straně hlavní lodi a později ještě níž, k paměti ve strojovně. Jsou sice nepatrní, pohybují se však rychle a neviditelně. Nikoho nenapadne to nejdůležitější: aby je spojoval s ním. A jakmile se dostanou k jádrům... Jsem zvědavý, jak se jim bude líbit v poli FTL, myslel si Picard a usmál se. To může všechno ještě urychlit.

Prohlédli ještě několik palub, nahlédli sem i tam a Picard se rozhodl, že zjistí, jaká je Přední desítka. Nebyla žádná, našel jen sklad zbraní. Jak případné, pomyslel si a vrátil se zpátky k výtahu. „Můstek, pane Barclayi,“ řekl. „Zdá se, že je všechno připraveno pro další postup.“

Barclay už se ani nesnažil ztlumit povzdech, když vstoupili do výtahu a vyjeli nahoru. Dveře se otevřely, posádka vstávala a zdravila kapitána. Picard vešel a tvářil se, že má špatnou náladu. Nebylo to

tak těžké. Podíval se na místo Wesleyho Crusherha, kde seděl nový muž, a okamžitě si vzpomněl na jeho výkřiky. Neodpověděl na pozdravy dřív, než z centrálního křesla vstal Riker a také pozdravil. Ten člověk znamená problémy, myslel si Picard. Snad budu mít štěstí a nebudu se s ním muset vypořádat. Úplně mi stačí Troi. Ta tu naštěstí nebyla. Možná ve své kabině přemýšlela nad tím, co objevila v jeho mysli, nebo si šla „promluvit“ s Beverly. Obojí mu nahánělo strach.

„Jaký je stav, Jedničko?“ zeptal se Picard.

Riker se zazubil. „Všechno v normálu, kapitáne. Příprava na další postup během dvou hodin.“

„V pořádku. Půjdu na chvíli do pohotovostní kabiny,“ řekl Picard a vstoupil dovnitř. „Pane Barclayi, pojďte sem na okamžik.“

Barclay ho následoval. Picard si sedl za stůl a rozhlédl se kolem sebe. Kabina se k nerozeznání podobala jeho vlastní. „Co si myslíte o audiozabezpečení kabiny?“ zeptal se.

„Moji lidé to kontrolují dvakrát denně,“ řekl Barclay. „Zatím bylo v pořádku.“

„Je v pořádku i teď?“

Barclayovy oči se podívaly ze dveří k Rikerovi. „Myslím, že je, pane. Jestli chcete, nechám to nenápadně zkontrolovat.“

„Dobře. To je všechno. Stůjte u dveří a postarejte se o to, aby se každý, kdo za mnou půjde, řádně ohlásil.“

„Jako obvykle, pane,“ řekl Barclay a vyšel ven. Dveře se zavřely. Picard chvíli uvažoval, pak se sklonil k odznaku a zašeptal: „Pane LaForgi, vypustil jsem, nanity. Vašeho oddělení si nevšímnu. Máte hodinu a půl do výměny. Dvě znamení, že jste v pořádku a víte jak na to. Jedno znamení, když ne. Konec.“

Bzzz, odznak se zachvěl v jeho prstech. Bzzz. Potom bylo ticho.

Oddechl si úlevou. Trochu se usmál a obrátil se k počítači na stole. „Parametry mise,“ řekl.

„Požaduji test oční sítnice.“ Naklonil se k počítači a nastavil stejné oko jako minule. Nebyl si jistý, jestli mu druhé oko nepoškodil Borg. „Test je v pořádku,“ oznámil počítač a na obrazovce se objevila data.

Picard rychle četl. Bylo to tak, jak předpokládal. Tutto Enterprise vybavili průnikovým aparátem a dostala rozkaz, aby se vydala do této oblasti vesmíru, kde aparát s připojenými senzory najde protějšek lodi. Až „cílový objekt“ objeví, vtáhnou jej do jejich vesmíru a na palubu cizí lodi přenesou zvěda, jenž potvrdí informace o zbrojním vybavení. Potvrdí. Picardovi bylo najednou chladno. Zpráva vypovídala o tom, že federační vesmír už dlouho sledovali průnikovým aparátem upraveným pro subprostorové komunikace. Napojili se na nekódovaná hlášení a vyhodnocovali informace o velikosti a dispozicích flotily, umístění a vyzbrojení světů Federace atd.

Jak dlouho už to trvá? uvažoval Picard. Co se již dozvěděli? Parametry mise jasně hovořily o tom, co se chystá. Pokud štů Enterprise zůstanou dole, bude loď napadena, velení zajmou a přenesou na útočící loď. Budou je mučit tak dlouho, dokud neprozradí všechny tajné kódy k přenosu informací o lodní síle

a dispozicích flotily. Získají vše, co může jejich počítač využít. Důstojníky zabijí a na jejich místo nastoupí protějšky. Ti se „postarají“ o posádku a nahradí mužstvo vlastními lidmi. Základní skupina se potom vrátí s jejich Enterprise a Picardova Enterprise poletí s protějšky na palubě do svého domovského vesmíru.

Picard sevřel ruku v pěst. Zpráva pokračovala. Kdyby neměli štěstí a štíty Picardovy Enterprise byly zdvižené, zaútočí. Zničí štíty a budou se snažit minimalizovat škody. Vpadnou na palubu a všechny pobijí. Enterprise se v každém případě vrátí zpátky do svého vesmíru. Její povinnosti znali, věděli, že bude pracovat v neobydlených oblastech, kde je pravděpodobně neodhalí. Mohou celý měsíc přijímat zprávy a přenos dat od Hvězdné flotily, žádat pravidelně informace o všem, co potřebují vědět.

A za měsíc nebo dva... Invaze. Drtivý útok na všech frontách. Na Federaci udeří stovky lodí, že tři stran budou postupovat Klingoni a Romulani. Tyto druhy budou později vyhlazeny – zvláštní pozornost si přitom zaslouží jejich domovské planety. Picard si zachmuřeně vzpomněl na mlčenlivé hromady zbraní ve skladištích. Federační flotily budou rychle rozptýleny a zničeny. Celá operace může trvat rok, ale když využijí počátečních úspěchů, mohou být do čtyř měsíců hotoví.

O tom, co se stane s bezbrannými světy Federace, zpráva nic konkrétního neuváděla. Picard si ale dovedl živě představit, co bude následovat. „Neutralizace“, „terraformace“ a další zkáza. Desetina probádané Galaxie se změní v poušť, bude zalidněna a ovládnuta Impériem.

Picard se mlčky díval na obrazovku, pak ji vypnul. Nejvíce ho překvapil věcný tón celé zprávy. Nebyl to plán šilence, ale pečlivě promyšlená operace. Zdejší Hvězdná flotila měla jasnou představu o rozložení sil a postupovala velmi přesně a uvážlivě. V přiléhajících oblastech Galaxie už rozmístila vojenská, aby byla během měsíce připravena k invazi. Vše probíhalo podle plánu. Vlci se stahovali kolem stáda a čekali na tmu.

Dveře zazvonily. Picard ještě jednou vyčistil obrazovku a sáhl stranou po knize. Překvapeně zahlédl titul na hřbetě: Anabasis. Otevřel ji, opřel se zády do křesla a řekl: „Vstupte.“

Otevřely se dveře, vešel Riker a za ním Barclay. Riker se ohlédl a zamračil se na Barclaye, ten však zůstal stát. „To je v pořádku, pane Barclayi,“ řekl Picard. „Počkejte venku.“

Barclay se na něho varovně podíval, pozdravil a vyšel. Dveře se za ním zavřely.

„Něco nového s Kowalskim, Jedničko?“ zeptal se Picard.

„Ne, pane.“

„Asi ho někdo poznamenal fázerem,“ řekl Picard a snažil se, aby to znělo lhostejně. „Zbytečně ztrácíme čas. Poradkyně se o něho postará.“

„Ano, pane. Chtěl jste udělat poradu, kapitáne.“

„No prosím,“ řekl Picard. Odložil knihu a obrátil se k Rikerovi se skutečným zájmem. „Posaďte se.“

Riker se na Picarda lživě usmál a sedl si. „Lodě je v pořádku. Další fáze bude během dvou hodin připravena, jak vás informovala poradkyně. Analýza dat je hotová, probíhají poslední úpravy na počítači. Je tu ale jiný problém.“

„Mluvte, Jedničko.“

„Wesley Crusher.“

„Ten teď není důležitý.“

„Právě naopak, kapitáne. Už se o něm mluví po celé lodi. Posádka má dojem, že mezi velením došlo k rozkolu. Dokonce tak výrazně, že jste se veřejně postavil proti poradkyni.“ Riker se snažil vypadat vážně, Picard však přesto zpozoroval, že jeho úsklebek docela nezmizel. „Může to destabilizovat situaci. Disciplína je na hvězdné lodi to nejdůležitější.“ Hlavně když ji udržujete něčím, jako byl žebřík a palečnice, myslel si Picard.

„Poradkyně si to zavinila sama,“ řekl co nejprísneji Picard. „Za mémi zády porušila rozkaz, to jí nemůže projít.“ Riker chvíli mlčky seděl, pak řekl: „Je to velmi delikátní záležitost.“

Aha, pomyslel si Picard. Nechceš říct přímo, že měla pravdu. Ještě mě potřebuješ – aspoň zatím.

„Měl bych řešení,“ řekl Riker. „Posádka by se uklidnila v otázce rozkolu mezi velícími důstojníky a hladce by to vyřešilo váš spor s poradkyní.“

„Jaké řešení?“

„Vojenský soud. Svoláte nezávislou porotu, která vynese očekávaný rozsudek. Crusher bude potrestán obvyklým způsobem. Věc poradkyně tím bude vyřízená a vaše ruce zůstanou čisté...“ Riker se jemně usmál. „Má to pro vás výhodu...“

„Myslím, že výhoda, o níž mluvíte, je především výhodou pro vás,“ řekl tiše Picard. „Poradkyně vám něco připomněla, že?“

Riker zčervenál.

„Budete se muset podřídit, Jedničko. Mám své důvody, proč nechávám Crashera ještě naživu.“

Riker se sebevědomě usmál a Picard už začínal jeho úsměvy nenávidět. „To jistě máte, pane,“ řekl Riker neuvěřitelně významným tónem.

V Picardovi se pomalu vařil hněv. Uvažoval, zda by ho neměl projevit. „Mým úkolem je vést misi podle rozkazu. Nedělám to snad?“

„Ano, s výjimkou případu Crashera. A v tom to vězí. Má-li posádka pocit, že při tak důležité misi došlo mezi velením k rozkolu...“

Picarda něco napadlo. Na okamžik se mu na rtech objevil zlý, úzký úsměv. „Proč tolik křiku kolem nějakého podporučíka? Není to snad schopný důstojník? Energický, využije každou příležitost. Když se zapracuje, bude z něj výborný velící důstojník. Nemáte strach o svoji funkci, Jedničko?“

Riker zrudl. Ne proto, že Picard uhadl, ale myslel si, že si z něho utahuje. Picardův Riker vyvažoval svou pýchu humorem, pro tohoto muže však humor znamenal jen urážku jeho hrdosti a veselí v něm provokovalo vztek.

„To nic, Jedničko. Mám své důvody. Sice jsou osobní, ale ujišťuji vás, že jsou jiné, než si myslíte. Udržet na lodi kázeň je podle řádu vaším úkolem.“

Jestli se něco stane panu Crusherovi,“ Picard varovně zvedl prst, „i kdyby to byla jen záděra, stáhnú z vás kúži. Berte to jako varování.“

Riker chtěl vstát. „Ještě jsem vás nepropustil, sedněte si,“ řekl ostře Picard.

„Vím moc dobře, že by se vám líbilo velet naší misi. Vaši spojenci mezi posádkou nejsou tak mlčenliví, jak si myslíte.“ Proč mám mít obavy jen já? říkal si Picard. Navíc je to pravda. „Když se něco zvrtné, poženu vás k odpovědnosti. Vaším úkolem je zajistit, aby loď i posádka byli v naprostém pořádku. Tak si dejte pozor. Jedničko, než se začnete starat o mé povinnosti. A ještě něco: pana Crashera chci nechat žít, ale vás se to netýká. Nemusím být poradkyní, abych dokázal číst vaše myšlenky.“

V podstatě to byla pravda. Riker měl na tváři zlý, brutální výraz a neuvědomoval si, že celou dobu, kdy mluvil o kázni posádky a „velících důstojnících“, prozrazoval jeho obličej nepokrytou radost a naději, že se něco nepodaří a Picardovy problémy budou znamenat jeho konec. Jaké to asi je, prohlížel si Picard zatrpklou tvář, když nemůžeš důvěřovat ani svému zástupci. Když víš, že prahne po tvé funkci a snaží se tě připravit o život stejně jako všichni na této lodi.

„Můžete jít,“ řekl Picard. Riker vstal a –

Červené poplachové sirény se rozhoukaly.

„Zahlédli ji!“ vykřikl Riker a vyběhl z kabiny.

Picardovi vyrazil na čele pot, vstal a šel za Rikerem.

~~~~~

Můstek utichl. Všichni sledovali to, co zachytil hlavní zaměřovač. Picard stál u svého křesla a nerozhodně se díval na krásný bílý tvar lodi. Málokdy byl při pohledu na něco šťastnější, ale zároveň chtěl vykřiknout: „Zmiz! Proboha, zmiz odtud!“

„Zaměřte ji,“ řekl Riker O’Brienovi. „Tentokrát ji nesmíte ztratit.“ Podíval se přes rameno na Worfa.

„Má spuštěné štíty,“ řekl Worf.

„Riker volá bezpečnost. Poradkyně Troi na můstek. Bezpečnostní týmy okamžitě do transportních kabin! Další fáze může začít.“

Čekali. Picard se raději posadil. Báł se, aby nezpozorovali, jak se chvěje. Ze strany ho sledoval Barclay. Zamyšleně se díval z kapitána na Rikera, ale Picard to teď nevnímal. Seděl s očima upřenýma na bílý objekt. Co se stalo s programem uhýbání? Ztrať se, zmiz!

Obrazovka blikla a znovu se rozsvítila.

„Co to bylo?“ vyštěkl Riker na Worfa.

„Těžko říct,“ řekl znepokojeně Worf. „Možná tachyární efekt.“

„Z čeho? Nejsou tu žádné pulsary, o kvazarech ani nemluví.“

„Senzorická diagnostika pracuje normálně,“ řekl Worf. Za ním se otevřely dveře a vešla poradkyně Troi. Pro ni rozhodně neplatil žádný rozkaz, který obsahoval slovo „okamžitě“.

„Stav štítů,“ řekl Riker.

„Připraveny jít po transportu nahoru,“ odpověděl Worf.

Jsmé v pasti, myslel si Picard. Až budou nahoře, nikdo se odtud nedostane. Přál by si, aby to dopadlo jinak a výsadek se vrátil s tím, co potřebovali. Kdyby se z přání stávali koně, jezdili by všichni. Snažil se uklidnit, byla tu přece Troi.

„Tak nervózní,“ ozval se tichý hlas. Sedla si do svého křesla a pobaveně si ho prohlížela. „Snad se něčeho nebojíte? Taková historická událost...“

„Mlčte, poradkyně.“ Stačila její přítomnost a už se hněval. Určitě mu to pomáhalo.

Obrazovka znovu blikla. „Strojovna!“ štěkl Riker.

„Co tam děláte, LaForgi?“

Žádná odpověď. „Strojovna!“

Nic.

Nejdřív komunikace, myslel si Picard. Snažil se zachovat kamennou tvář a skrýt úsměv.

„Znovu diagnostiku,“ řekl Riker. Picard ho pozoroval a ani nemrkl. Riker se k němu otočil s vražedným výrazem v obličejí. Myslí si, že s tím mám něco společného? Že jsem to udělal, abych ho očernil a mohl ho dát zabít?

Už se to stává složitější, než jsem si myslel. Bílá skvrna najednou z obrazovky zmizela.

Vzápětí zhasla i obrazovka.

Picard zůstal sedět a jen se podíval na Rikera. Chtěl mu dát příležitost, aby se vzpamatoval. Riker stál a provrtával ho pohledem.

„Zdá se, že na některé systémy je třeba dohlédnout.“ Picard vstal. „Zaříd’te to, Jedničko. Bezpečnostní týmy se vrátí na svá místa. Další fázi odložíme, dokud nebudeme připraveni a diagnostika nebude v pořádku.“

„Ano, pane,“ řekl zamračený Riker.

„Služba mi pomalu končí,“ řekl Picard a doufal, že má pravdu. Lodní noc se blížila. „Mám ještě práci v pohotovostní kabině a pak si půjdu odpočinout. Když mě budete potřebovat, zavolejte.“

Prošel dveřmi pohotovostní kabiny a čekal, až se zavřou. Nestál o to, aby Barclay uviděl jeho vítězný, osvobozující úsměv.

Kapitola jedenáctá

LaForgeova kabina vypadala spartánsky. Raději lidem ve strojovně přikazoval, co mají dělat, nebo opravoval porouchané motory, než by trávil čas o samotě. Jeho kabina byla zařízená stejně dobře i pohodlně jako kabiny všech vyšších důstojníků, ale působila neosobně.

Proto se LaForge podivil, když na konci směny u sebe našel poradkyni Troi. Seděla na kraji postele a lehce se na něho usmívala.

LaForge ji přijal s obavami. Pracoval na lodi už dost dlouho, aby věděl, co se o ní říká. Byl opatrný.

„Pane LaForgi,“ řekla tiše Troi a Zvedla k němu své tmavé oči.

„Poradkyně,“ řekl. Trochu se mu ulevilo. Zatím necítil nesnesitelné bodnutí v mozku, jež poznalo už mnoho členů posádky. Troi byla nevypočitatelná. U Betazoidů je obvyklé, že často mění nálady, někdy byla laskavá a jindy nebezpečná. Všichni se nejvíc obávali její zvědavosti. Dokázala si prohlížet cizí mysl, jako by procházela chodbami mozku. Klidně a s odstupem si vybírala myšlenky a emoce, zkoumala, zda jsou nebezpečné, nebo jen zábavné. Pokud ji nějaká myšlenka jen pobavila, odvrátil se její nositel celý šťastný a zpocený. Měl pocit, že by potřeboval očistnou sprchu. Jakmile však Troi našla někoho, jehož myšlenka nebo cit mohl znamenat ohrožení lodi, zavřela ho v Kabině agónie a s profesionálním zájmem zkoumala. Bolesti prolomila veškeré bariéry a celé hodiny se probírala každou myšlenkou v mozku; pátrala po jediné slabosti, jež by znamenala ústupek nebo zradu, a když ji našla, neznala slitování. Lidé, kteří by mohli zklamat Enterprise, nebo by dokonce zklamali ji, už nikdy z Kabin agónie nevyšli. Jejich strašlivý nářek byl mnohem drásavější než obyčejné výkřiky bolesti. Poradkyně si dala záležet, aby odsouzení vytrpěli co nejvíce, než jim dovolila zemřít. Každý, kdo se s Troi jen letmo setkal, poznal, že nejhorší ze všeho je pocit klidného, nevzrušeného pohledu do cizí mysli, aby ani v posledním okamžiku neměl odsouzený soukromí.

LaForge se proto na poradkyni díval, jako by na posteli seděla tichá, pochmurná smrtka. Věděl, že mu Troi jeho reakci promine. Mít strach bylo nejbezpečnější.

Zdálo se, že poradkyně dnes myslí na něco jiného. Také o tom se mezi posádkou mluvilo. Slyšel, že Betazoidové se někdy neobyčejně zajímají o smyslné stránky života; šeptalo se, že prý s poradkyní je takový zážitek... neobyčejně zajímavý. Byla to odvrácená strana její schopnosti odhrnout cizí mysl jako záclonu, dokázala umocnit prožitky až na pokraj únosnosti. To se ovšem jen povídalo, její milenci o tom nikdy nemluvili. Věděli, jak je poradkyně nebezpečná, má-li obavy, aby nezradili její důvěru. LaForge nikdy nenapadlo, že by se sám ocitl v takové situaci. Teď se však na ni podíval, usmál se a

rozhodl se využít příležitosti. Poradkyně mohla být mocným spojencem, za určitých podmínek jí musel ustoupit i kapitán. Její přízeň slibovala výhody, povýšení i jiné radosti...

„Posaďte se,“ řekla Troi a poklepala na postel. LaForge se pomalu pohnul, jeho úsměv se rozšířil. Ještě chvíli otálel. Věděl, že vypadá dobře, a chtěl, aby to ocenila. Strach zmizel. Bylo mu příjemně, začínal po ní toužit. Sedl si a začal být troufalejší – slyšel od Rikera, že se jí to líbí.

„Jaké příjemné překvapení,“ řekl a s úsměvem jí položil paži kolem boků. Velké tmavé oči se trochu rozšířily. Usmála se, její ruce ho objaly a pevně stiskly.

„Opravdu?“ zašeptala, a poslední, co LaForge uslyšel, bylo zasyčení spreje za jeho krkem.

Troi se vyprostila ze stisku bezvládného těla a položila ho na postel. Ohlédla se na druhou stranu kabiny, kde z úkrytu za skříní vystoupil Geordi. Při pohledu na „sebe“ se jen ušklíbl.

„Máme štěstí, že jsem se napojil na komunikace dřív, než měl po službě,“ řekl. Vzal muže v podpaží, stáhl ho z postele a odvrátil k otevřenému přístupovému panelu ve stěně. „Netrvalo mu to dlouho a zbral, co?“

„To jistě,“ řekla Troi a zamnula si ruce. Vtom si uvědomila, co dělá. Tím gestem se chtěla očistit z pocitu zrady i z LaForgeova hrozného strachu, jenž ještě umocnil jeho touhu. Připadali jí všichni tak zranitelní. Nebyli jednodušší než lidé, které znala, ale zřejmě je nikdo nenaučil technikám, jimiž flotila připravovala posádky na společný život. Tady to asi nepovažovali za nutné. Zdejší lidé své emoce odkrývali velmi rychle, proto bylo jednodušší s nimi manipulovat, a zároveň těžší přesně předpovědět, jak budou reagovat. Zajímavý problém.

Geordi uzavřel přístupový panel. „Poslední záběr ukázal, že nanité se už dostali ke komunikacím a jsou ve všech třech jádrech,“ řekl. „Brzy tu bude pěkně horko. Raději dám znamení kapitánovi. Kde zůstanete vy?“

„Tady by to bylo asi nejbezpečnější, ale když budu mít možnost, zkusím to v kabině kapitána.“ Troi se nezmínila o tom, jaký má strach z toho, že by musela vyjít na chodbu a chovat se jako „žena, jíž se všichni bojí“. Když bude třeba, dokáže to.

Zvenčí se ozvalo houkání červených poplachových sirén. „Už je to tady,“ ušklíbl se Geordi. „A máme práci.“ Troi se dotkla odznaku. „Troi kapitánu Picardovi. Našli jsme svůj cíl a uložili ho.“ Usmála se. „Pokračujeme dál.“ Odznak jí zabzučel v prstech. „Čeká,“ řekla. „Připravte se.“

Na můstku postupně začaly výpadky energie. S předstíraným znepokojením Picard přihlížel, jak jeden po druhém systémy blikaly a selhávaly, zasta-

vily se a znovu rozběhly, jakoby celá loď měla krátké spojení. Měl co dělat, aby nevybuchl smíchy, a najednou pochopil, proč Geordi měl tak dobrou náladu, když dostal možnost vyřadit počítače z provozu. Bylo nádherné sledovat, co se děje. Zvlášť když se nemusel starat o nápravu.

„To je velmi nepříjemné,“ řekl přísně Rikerovi. „Zatraceně, co dělají ve strojovně?“

„Těžko říct, kapitáne. Komunikace nefungují.“ Riker pobíhal od stanice k stanici a v obličeji byl vztek stále brunátnější.

„Tak to udělejte postaru,“ vysvětloval s přehnanou trpělivostí Picard. „Někoho dolů pošlete. Když nikdo z vás to nedokáže vyřešit, chci, aby sem přišel LaForge a vysvětlil mi, co se tu vlastně děje. A pak to musí opravit!“

Několik hlav se otočilo a Picard si oddechl. Dobře, řekl si. Podle toho, jak reagovali, ani tady moc neklíčím. To je výborné, aspoň nemusím pořád řvát.

Riker pokynul jednomu ze strážců u turbovýtahu. „Běžte do strojovny a přiveďte sem pana LaForge.“

„Některé diagnostiky jsou částečně v provozu, kapitáne,“ řekl docela klidně Worf a nevšímal si Rikera. „Zdá se, že máme nějaké potíže v počítačových jádrech.“

„V jádrech?“ zvolal rozčileně Picard. „Ve dvou? Ve všech třech?“

„Podle hlášení ve všech, kapitáne.“

„Co je to za poruchu?“

„Zatím nemohu říct, pane, diagnostiky pracují jen částečně.“

„No to je báječné.“ Picard se postavil k Worfově stanici a díval se mu přes rameno na data. „Co se ještě může pokazit, když všechny redundantní systémy jsou poškozené? Tahle loď počítači žije!“

„Mise by tím mohla být vážně narušena,“ řekla poradkyně, vstala z křesla a varovně pohlédla směrem k Rikerovi.

„Na úspěchu mise mi velmi záleží, poradkyně,“ řekl Picard a myslel to vážně. „V této chvíli však jde o počítačové řízení životních funkcí. Nechtěl bych dychat vakuum nebo zmrznout.“

Dveře turbovýtahu se otevřely. Vrátil se strážný s LaForgem, jenž zachmuřeně pozdravil kapitána. Picard odpověděl na pozdrav a řekl: „Očekávám, že rychle vyřešíte naše problémy, pane LaForgi.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Geordi a pustil se do práce u strojního panelu. Počítač nejméně jednou vypověděl službu, Geordi zaklel a zlostně uhodil do panelu. Počítač začal okamžitě fungovat. Picard jen žasl, jak přístroj reaguje na dotek mistrový ruky.

„Zatraceně. Porucha na všech třech jádrech,“ řekl Geordi. „Ve vyhodnocování dat jsou neselektivní bariéry. Zdá se, že subprostorové pole je vypnuté, ale to by samo o sobě nemělo působit takové potíže.“

Přešel k jinému panelu a dotkl se ho. Obrazovka blikla a zčernala. „Kapitáne,“ řekl. Geordi, „měli bychom otevřít přístup k paměti, dokud ještě počítač reaguje na příkazy. Jestli to včas neuděláme, jsme ztraceni.“

„Máte pravdu. Poradkyně?“ řekl Picard. „Potřebujeme váš bezpečnostní kód.“

„Můžete to udělat sám. Znáte kód stejně dobře jako já,“ řekla poradkyně a tázavě zdvihla obočí.

„Uznávám vaši prioritu v těchto věcech. Uvědomuji si, že jsem se dnes unáhlil a omlouvám se,“ řekl Picard.

Snažil se, aby neviděla, jak se potí. Na obranu si v duchu odříkával: „Chlapec stál na hořící palubě...“ Poradkyně si ho dlouho prohlížela a znovu měl pocit, že se mu přes tvář jeho myslí otřel závoj. Troi s královským gestem přikývla. „A to se říká, že rytíři vymřeli.“ Podívala se zvláště po Rikerovi. Picard uvažoval, co ten pohled znamenal. „Asi to nebude pravda.“

Šla k strojnímu panelu a řekla: „Počítači, tady velitelka Poručík Troi.“

„Hlasová identifikace provedena.“ Počítač mluvil s nepříjemným praskáním a kolísáním.

„Uvolni bezpečnostní kontrolu všech tří počítačových pamětí.“

„Kód čtrnáct devět dvanáct dvanáct A.“

„Kód je správný. Kontrola uvolněna.“

„Díky, poradkyně,“ řekl Geordi. „Sakra...“

Světla na panelu zmizela a celý můstek se s výjimkou nouzového osvětlení ponořil do tmy. Fungovala jen hlavní obrazovka, na níž nepříjemně blikal signální efekt, za normálních okolností odfiltrováný. „Musím dolů. Potřeboval bych pár vašich lidí, poradkyně. Budou předávat zprávy, když nefungují komunikace. Ze strojovny si vezmu tři týmy.“

„Dejte se do toho, pane LaForgi,“ řekl Picard. „Čas utíká a naše mise nepočká.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Geordi. Pochopil dokonale, co měl kapitán na mysli. Spěchal k turbovýtahu a jeden z mužů bezpečnosti ho následoval.

Posádka můstku viděla, jak zmizeli. Po chvíli se ozval Picard: „Je už dost pozdě. Dokud nebude loď v plném provozu, budu odpočívat v kabině.“ Otočil se k Rikerovi. „Jedničko, jakmile budou paměti v pořádku, okamžitě mi podáte hlášení.“

„Ano, pane.“

Picard kývl a s bušícím srdcem šel k výtahu. Pak se ozvaly dunivé výstřely a ohnivé jazyky plamenů se rozběhly kolem. Cítil, že ho poradkyně sledovala, dokud se za ním nezavřely dveře.

~~~~~
Geordi spěchal do strojovny. Její plán viděl na můstku, ale přesto zůstal málem stát s otevřenými ústy, když vešel do ohromné hlavní haly. S mužem z bezpečnostního týmu v patách rychle zamířil k reaktoru a vykřikl: „Máme poruchu, lidi. Svoláváme poradu!“

Muži, obsluhující stanice v horních patrech, se po něm udiveně podívali, ale poslušně spěchali k žebříkům a vznášedlům, aby se dostali dolů. Geordi zatím hbitě obešel řídicí pult. Všiml si všech rozdílů a zaměřil se hlavně na třetí energetickou větev, zásobující něco mohutného a nenasytného v pravé boční chodbě. To snad není možné, říkal si. Buddho

na kole – má to osm set terawattů. Kdybych ho dostal do hrnce, uvařím na tom malý oceán!

Posádka strojovny už se seběhla. Všechny je zval, i když na jeho lodi pracovali mnozí z nich na vědeckém výzkumu. Jasně to naznačovalo, že teoretická a laboratorní práce se na této lodi příliš nepodporuje, ale tím se teď zabývat nechtěl. Znal také jejich schopnosti a věděl, že je budou potřebovat. Dobře si vzpomínal na to, jak si na jeho lodi užili, když se nanité dostali k paměti. Musí se na ty lidi spolehnout, i když ví, že se každý z nich tlačí na jeho místo. Nebyla to zrovna příjemná situace. Tušil, že jestli někdo uhodne jeho pravé úmysly, poběží okamžitě za poradkyni.

Dokončil obchůzku řídicího pultu a rozhlédl se. Zarazil se, před sebou uviděl Eileen Hessian. Stála za několika lidmi a zkoumavě si ho prohlížela. Jsme tu přáteli? uvažoval. Určitě nic nezkazím, když se budu chovat srdečně.

„Potřebuji dvě velké skupiny a jednu menší,“ řekl. „Dvě pro hlavní jádra v primární lodi a ve strojovně, jednu pro sekundární jádro. Nemáme čas na diagnostiku. Součástky, které budou porouchané, nahradíme novými čipy ze skladu. S analýzou počkáme, až budeme mít něco, na čem ji můžeme udělat. Začněte s kontrolou isolineárních čipů v každém jádru. Poškozené jsou naštěstí různé oblasti,“ ukázal schéma na panelu, „nebude tedy problém sestavit z jednotlivých jader vnější paměť. Znamená to, že se dost naběháme s čipy, protože optické vedení je také poškozené a aspoň jedna paměť musí zůstat napojená na FTL. Všechny hyperprostorové generátory jsou zatím vypnuté, tak se nemusíte bát, že se vám zavaří mozek“. Posádka si vyměňovala skryté pohledy – některým by zřejmě nevadilo, kdyby se kolegův mozek zavařil. Geordiho překvapilo, že se s tím nikdo netajil. V duchu se ptal, jak často asi dochází ve strojovně k nehodám.

„Hessian, Gaulgo, Nassainen – vytvoříte tři skupiny. Skupině Hessian velím já, budeme pracovat tady. Všichni postupujte rychle. Jakmile opravíme jedno jádro, pomůžeme nám uvést do provozu ostatní.“ Stejně to nebude nic platné, myslel si pobaveně Geordi. Nanité, jež kapitán určil jako rezervu, poškodí během několika hodin systémy znovu.

Rozhlédl se kolem sebe. „Vypněte nejdřív tohle,“ ukázal na obrazovku průnikového aparátu.

Ozval se rozčilený šepot. „Vždyť nám to dalo tolik práce, než jsme to uvedli do chodu,“ řekla ostře Hessian.

Geordi se na ni podíval a pokrčil rameny. „Chcete, aby se počítače aparátu také poškodily?“

Znovu se ozval šepot, Hessian pochopila a zavrtěla hlavou. „No tak,“ řekl Geordi. „Jděte odpojit přívod k jádrům, nesmíme nic riskovat.“ Hlavně tu věc nepoškozte, dokud se na ní a její software nepodívám! Dva či tři muži odešli ze strojovny splnit úkol. „Dáme se do toho,“ řekl Geordi. „Jestli kapitán vstane a zjistí, že loď není v pořádku, máme o zábavu postaráno.“

Picard se zatím vrátil s Barclayem ke své kabině. Na chodbách svítila jen matná světla. U dveří se trochu rozjasnilo, ale světla hned pohasla.

„Dnes nebude klidná noc, pane“ řekl Barclay. Zastavil se, stiskl vypínač, ale dveře se neotevřely.

„Ne. To vidím,“ řekl unaveně Picard.

Barclay stiskl několikrát vypínač. „Zatracená technika,“ řekl tiše. „Mně se nikdy nelíbilo nic komplikovanějšího než nůž. Všechno je moc automatizované.“

Picard pokrčil rameny. „Tomu se říká pokrok, pane Barclayi. Uvidíme se později.“

„Samozřejmě.“ Picard se na něho usmál. Nedůvěřoval mu stejně jako ostatním, ale Barclay s ním dosud jednal čestně. „Odpočíňte si.“

„Děkuji, pane.“

Picard vešel do kabiny. Dveře se zavřely a musel několikrát stisknout vnitřní ovladač, než se mu podařilo je zamknout. S výjimkou jednoho světla nad postelí tu měl téměř tmu. Ani světlo nefunguje, myslel si znechuceně. Neměl bych si stěžovat, věci se konečně dostaly do pohybu.

Zarazil se. Na posteli se něco hnulo. Někdo tam spal. Picard zůstal ohromeně stát. Najednou se cítil jako malý medvídek v pohádce. Tiše se přiblížil k posteli. Tělo se zachvělo, ruka odhrnula dlouhé tmavé vlasy z čela a hlava se otočila k němu.

Byla to Beverly Crusherová. Potrásla hlavou a protřela si oči. Picard byl tak překvapený, že na chvíli ztratil řeč. Nakonec se ozval a znělo to jako zasténání: „Co tu děláte?“

Opřela se o loket a nechápavě se na něho dívala. „Ach tak, Wesley. Co se stalo kdysi, je něco jiného. Ted’...“ Zarazila se a dodala prudce: „Nemysli si, že se vzdám všeho, co mi zbylo, jen kvůli hlouposti mého syna.“

Udělal několik kroků dopředu. Nevěděl, co má říct. Zarazilo ho už obvinění Troi, teď však pochopil, že nešlo o obvinění, ale o holý fakt. „Beverly,“ řekl a sedl si na židli u postele. Nedokázal se jí podívat do obličeje.

Dva Crusherové mrtví a další může jít za nimi, řekl Wesley.

Zkoumavě si ho prohlížela. „Dnes jsi se choval tak divně. Jsi v pořádku?“

Nedokázal jí odpovědět, jen zavrtěl hlavou.

Podívala se na něho, potom vstala z postele a šla k replikátoru. „Brandy se sodou a čistý armagnac,“ řekla. Počkala, až se objeví skleničky, podala mu armagnac a sedla si na postel proti němu.

„Máš ještě bolesti po zásahu?“

„Ne, tím to není.“ Neklidně vstal a odešel od ní. Přemýšlel, kam by se poděl, aby měl na této lodi klid. Jediné místo, kde se cítil trochu v bezpečí, ho zradilo stejně jako předtím knihy. „Myslím, že bys měla odejít.“

Beverly se na něho dívala, ve tváři se jí střídal hněv s úžasem. „Kam bych chodila? Dalo ti dost práce, než jsi mě sem dostal.“ Toho se bál, to bylo jediné, co nechtěl slyšet. Já jsem to přece neudělal, ujišťoval se zoufale. To byl někdo jiný, z jiného života a svě-

ta. Ale něco mu v mozku našeptávalo, že to mohl udělat, že by toho byl schopen, kdyby se jeho svět vyvíjel jinak.

„Kam můžu odejít?“ V hlase Beverly byl už hněv. „Jsem kapitánova žena. Na této lodi se nikdo neodvážá něco si se mnou začít! Znají tě moc dobře. Kdo se mě dotkne, skončí jako Gonzales.“

„Gonzales?“ Otočil se k ní.

Hořce se zasmála. „Nedělej, že jsi už zapomněl. Všichni si pamatují, jak jsi ho zabil. Je trochu pozdě, abys přede mnou dělal nevinného. Chodíš po lodi a s každou hezkou podporující se hned dáš do řeči. Já ovšem musím mlčet, kdo by se taky odvážil protestovat? Ale když se jednou s někým zastavím...“

Znovu se zasmála. „U tebe je to samozřejmé, musíš přece dbát na svou pověst. Od okamžiku, kdy jsi vyřídil Jacka, každý, kdo se ti připlétl do cesty, toho litoval.“

Díval se na ni a neodvážil se reagovat. Jeho tvář byla bez výrazu. Beverly uviděla jeho pohled a tiše, hořce se zasmála. „Tím to končí? Jen tak, bez vysvětlení?“

Vstala. Přitáhla si k tělu pokrývku a začala přecházet po kabině. „Nikdy jsi mi ani neřekl, proč jsi mě Jackovi vzal.“

Podívala se na něho a zřejmě očekávala odpověď. Když se jí nedočkala, začala znovu chodit po kabině. „Jednou mi řekl, že jsi mě chválil a pak jsi čekal, zda bude souhlasit. Zdálo se mu, že chceš zjistit, jestli si se mnou můžeš něco začít. Jenomže já o to taky nestála. Měli jsme s Jackem dítě a pár let šlo všechno hladce. Pak jsi vymyslel ten výsadek a poslal je pryč...“

Sedla si tiše na postel. „Nikdy jsem to nepochopila. Vzpomínám si na tvůj pohled, když jsi šel pro jeho tělo. Pozdní lítost?“ Podívala se na něho. V očích neměla výzvu, jen únavu a beznaděj. „Bylo ti najednou líto, že jsi dal zabít starého přítele? Ale pro tebe přátelství nikdy moc neznamenalo. Byl jsi vždycky chladnokrevný a přátelství je příliš křehká věc. Zato moc...“

Picard se nepohnul. „Beverly,“ řekl. Chtěl ji zastavit, ale nevěděl jak. „Teď na to není vhodná chvíle.“

„To si myslím, když se ti loď rozpadá.“ Vypadalo to, že z toho má radost. „To tě bolí. Tobě vždycky záleželo víc na lodi než na lidech. Kdo ublížil lodi, ten ublížil tobě. Když jsou štíty dole, nemáš klid. V naší situaci se ti ani nedivím. Jestli se mise nezdaří, naše životy nebudou mít žádnou cenu. Nikdo z velení to nepřežije, pokud se nebude opravdu pořádně snažit. A Riker udělá všechno, aby dokázal, že to byla jen tvoje chyba.“

„Poradkyňe Troi mu ráda pomůže,“ řekl zamyšleně Picard, šťastný, že aspoň na chvíli na něho Beverly zapomněla.

Beverly se zasmála. „To si nenechá ujít. Nenávidí jeden druhého, ale potřebují se. Už jsem jim hojila rány po jednom z těch jejich... vzrušujících večerů.“

Smutně se usmála. „My jsme si v poslední době moc vzrušení neužili. Našel sis něco nového. Jinou ženu.“

Beverly vyhlédla z okna do hvězdné noci. „Od té doby, co ti nabídli tuto misi, s tebou nebyla řeč. Pro-

následuje tě myšlenka na jinou Enterprise, kterou bys mohl ovládnout.“

„Tahle loď je žárlivou milenkou,“ řekl tiše Picard.

„Ale ty to víš.“

„Chceš, abych si to myslela,“ řekla a zamračila se. „Jsem tak hloupá, že nepoznám lež? Opravdu nemáš jinou ženu?“

Vstal a začal chodit kabinou. „Myslíš, že bych ti to neřekl?“ zeptal se drsně.

Znovu se zasmála. „No to je nádhera! Ty přece nikomu neřekneš pravdu. Vím, jak chladně kalkuluješ. Dokážeš předstírat i důvěru, když ti to poslouží. Chceš mi jen ublížit, nikdy ses nezměnil.“ Opřela se o postel. „Občas do mě rád vrazíš špendlík, nebo radši nůž, abys viděl, jak budu reagovat. Od chvíle, co zemřel Jack, se tím bavíš. Měla jsem být asi prozíravější a hned se Jacka zbavit, když ses o mne začal zajímat. Ale neudělala jsem to. Tak jsi mě potrestal tím nejjednodušším způsobem: vzal jsi mi ho a prakticky, před mýma očima jsi ho zabil. To už stačilo na pár let bolesti.“

Hlas měla pevný, ale v očích se jí zaleskly slzy. „Pak sis vymyslel tu misi na Lagosu. To se ti povedlo. Šla bych do vězení, i když jsem jen poslouchala tvé rozkazy. Ty jsi mě u Hvězdné flotily hájil a jasně jsi dal najevo, jaká bude tvá odměna. Ať se mi to líbilo nebo ne, musela jsem se vzdát svého smutku pro tvou zábavu. Zase ten nůž. A co to bude teď? Že by Wesley?“ Usmála se. „S ním ses přepočítal, tohle už mě nebolí.“

„Jako kapitánova žena bys za tu dobu měla být otrlejší.“ Picard pečlivě volil slova a jen stěží je dokázal vyslovit.

„V tom je ta potíž. Také jsem si to myslela, ale ty mě pořád překvapuješ. Třeba tímhle.“ Ukázala bradou k plátnu na druhé straně kabiny. Picard je zakryl, nedokázal se na ně podívat. „Někdy mám pocit, že ses změnil, snad bych ti i odpustila, a zapomněla... To je hrozné.“

Poprvé se mu podívala přímo do očí. „Chtěla bych odpustit muži, který mi chladnokrevně zavraždil manžela. Pak se všechno vrátí zpátky, nůž zabolí a já si uvědomím, že jsi mě zase oklamal. Proklínám svou bláhovost. Ty přece vládneš lidem stejně jako lodím: vedeš je do záhuby.“

Dívali se jeden na druhého. Nejlepší obranou je mlčení – to mu Troi zdůrazňovala dost často. Stál, díval se, a ona se dívala na něho.

Ticho bylo už příliš těžké. Něco musel říct, neměl jinou možnost. „Myslím, že zatím budeš spát jinde. Neraď bych ti ublížil.“

Podívala se na něho pohledem matky, která přistihla dítě při hloupé lži. „Od okamžiku, kdy jsi mě uviděl a rozhodl se, že mě získaš, jsi nic jiného nedělal. Vždyť to děláš všem – jenom proto, aby ses ujistil, že vůbec žiješ. Do každého vrazíš nůž a čekáš, jestli zakřičí. Nenapadlo tě někdy, že by ten nůž mohl držet někdo jiný? Podle toho, jak jsi se choval dnes odpoledne, bych řekla, že ne.“

„To víš, že na to myslím.“

„Ale nevěříš tomu. Ty přece děláš všechno správně. Vždycky to tak bylo, proto jsi tak úspěšný u Flotily.“

Diane Duane

Tam je neúspěšný jen ten, kdo má skrupule. Ty ses jich zbavil už dávno.“

Vstala a uhladila si kolem těla pokrývku. „Jdu do své kabiny.“ Zamířila ke dveřím na vzdáleném konci kabiny. „Tvou důstojnost to neohrozí, nemůžu přece ohrozit ledovec, a já si svou důstojnost uchovat dovedu.“

U dveří se zastavila. „Ještě něco.“ Její tmavé oči se zúžily, tvář měla náhle ošklivou. „Jestli v tom je jiná žena, pak by neměla být nikdy nemocná. Jinak ji čeká krátká nemoc.“

Beverly prošla dveřmi a zavřela za sebou. Picard ještě zaslechl, jak zevnitř zamkla.

Kapitola dvanáctá

Geordi stál na žebříku. Tiše vzdychl a odsunul třetí přístupový panel k jádru. „Pozor, Eileen,“ řekl a dotkl se kontrolky vznášedla, které měl u panelu. Vznadlo se hladce k Eileen, ležící v šachtě, jež křížovala přístupový tunel. Eileen zachytila nosič a položila jej stranou. Kolem Geordiho se snesli dva muži ze strojního týmu se zásobníky isolineárních čipů. Geordi se na ně usmál. Snažil se být nenápadný a neupozorňovat na to, co nese. Aby se nespletl, označil si své čipy s vysokou hustotou informací malou rýhou v levém horním rohu.

Podíval se do prostoru za panelem. Viděl nekonečné řady isolineárních čipů zasazených na matici. Ke každému jádru jich patřily tisíce a v celé lodi byly stovky tisíců. Díky kapitánovi budou muset nejméně třetinu vyměnit. V nejlepším případě to potrvá minimálně čtyři hodiny, než bude loď opět v provozu. Když se bude posádka loudat, potrvá to déle. Potom nastoupí mikrochirurgové ze zálohy a znovu se dají do práce.

Geordi vzdychl a začal dělat to, co od něho očekávali. Přitom zvažoval, jak nejlépe provést svůj pravý úkol. Byl opatrný. Podíval se dolů, do hloubky sto padesáti stop šachty přístupového tunelu pod sebou, a uvědomil si, že tady by se mu snadno mohla přihodit „nehoda“ kdyby někdo z jeho pracovní skupiny o to stál. Nesmí dát nikomu šanci. Všichni se zatím snažili spolupracovat, zvláště když jim připomněl, že vylétnou všichni do vzduchu, když neposlechnou jeho rozkazy, nebo je Impérium vyřadí navždy ze služby, protože jejich loď neuskuteční požadovanou misi.

Zahákl se paží za příčku žebříku, otočil se a změřil trikodérem banky čipů kolem sebe. Přímo proti němu byl pruh devíti vyřazených čipů a další byly na matici o několik stop dál.

Spustil trikodér na závěs a natáhl se pro jeden isolineár. Tiše se k němu snesla Eileen, připoutaná v pase k nosiči, s nohama volně přes okraj vznášedla. „Kolik jich budete potřebovat?“ zeptala se.

„Asi tucet. Podívejte se na tohle.“ Palcem stiskl nutefový kryt čipu, který se oddělil, a pod ním se vyvalil obláček hnědého prachu. Geordi zakašlal a mávl si rukou před obličejem. Jsou to důkladné bestie. Nezůstane po nich ani bit. Usmál se a hned se vzpamatoval. Vidíte?“

„Co to, proboha, mohlo způsobit?“ divila se Hessian. Geordi zavrtěl hlavou. „Je několik možností. Někdy to dělají opakované výboje nízkého napětí, ale kousky paměťového média bývají obvykle větší. Jsou, jako granule.“ Dotkl se prstem jemné vaty, která vypadala jako na prach rozdrčené železné piliny. Podíval se na prst a otřel si jej o kalhoty. „Před pár lety jsem četl článek o tom, že série čipů může reagovat negativně na pole FTL. Materiál stárne velmi rychle a rozpadá se.“

Hessian si pozorně prohlížela panel. „To by vysvětlovalo, proč se čipy rozpadají v celých pruzích. Nejsou z hvězdné základny, ale z replikovaných zásob. Na Alfacentu jsme udělali řadu změn při instalaci toho nového aparátu.“ Zdvihla obočí. „Co se s tím stalo a jak jsme to měli opravit, to se dozvíme nejspíš až doma.“

„Asi.“ Geordi vytáhl poškozené čipy a odložil je na nosič vedle Eileen. „Přineste mi tucet nových čipů. Začnu tady. Vy se podívejte, jestli v tunelu nejsou ještě další poškozené panely.“ Ohlédl se dolů k jádru. „Vypadá to, že porucha postupuje pravidelně.“

Přikývla a vznesla se vzhůru. Jakmile zmizela, Geordi pokračoval ve svém tajném poslání. Vadný čip nahradil vlastním isočipem s vyhledávacím programem a pomocí trikodéru dal pokyn lokátorovému programu počítače – ještě fungoval, kapitán jej úmyslně ušetřil – aby zaznamenal pozici nového čipu. „Přečti vyhledávací program,“ řekl Geordi. „Hotovo,“ oznámil počítač.

„Provedl.“

„Provádím program,“ řekl počítač.

Geordi si pořádně oddechl. „Uložit třikrát na různých místech,“ řekl tiše a sledoval otvor do tunelu, jestli se nevrací Eileen.

„Hotovo,“ řekl počítač.

„Žádné signály,“ řekl Geordi a umlčel počítač. Eileen se znovu snášela dolů. Potvrzují, rozsvítilo se na displeji trikodéru.

Vytáhl čip a pečlivě si jej schoval. Na trikodéru nastavil opět program na vyhledávání vadných čipů.

„Už jsem tady,“ řekla Eileen, snesla se k němu a podala mu náhradní čipy.

Začal s výměnou a Eileen prohlížela vlastním trikodérem nižší panely. „Není to trochu neobvyklé?“ řekla a zkoumavě si ho prohlížela.

„Co? Že se porouchal počítač? To je ztraceně neobvyklé.“

„Ne, myslela jsem... Že pracujete a špiníte si ruce stejně jako každý jiný?“

Geordi polkl. „Nooo...“ Výmluvu měl na dosah ruky. „Někdy musí člověk udělat i to, aby byl s hezkou dívkou sám.“ Nedůtklivě si ho změřila a pak se rozesmála. „Je tu vůbec někdo, s kým jste to nezkusil?“

V tom byl zřejmě svému protějšku podobný. „Když tak člověk pracuje na lodi, nezbývá mu než...“

„A kam tou prací směřujete? Nahoru nebo dolů?“ V očích se jí trochu zablesklo.

„Který směr máte ráda vy?“ zeptal se a zasadil pár čipů.

„Můj.“

Aha, pomyslel si Geordi. „Já nevím. Myslel jsem, že vám jde jen o povýšení.“

„No,“ řekla klidně. „Vy máte tři zástupce a – upřímně řečeno – nestojí za nic. Proto jste si je zřejmě vybral.“ Geordi na sobě nedal nic znát a vyměnil další čip. „Jistě nemá smysl vybírat někoho,“ pokračovala Eileen, „kdo by mohl opravdu vaše postavení ohrozit. Jsou to sice zástupci, ale proč by měli být schopní?“ Lišácky se na něho usmála.

„To máte pravdu,“ řekl Geordi, ale nesouhlasil. Jak chtějí dělat na lodi kvalitní práci, když si podřízené vybírají podle toho, jak málo jsou talentovaní? Už se nedivil, že údržba je tak špatná.

Snažil se mluvit vážně. „Musím se nad tím zamyslet a zodpovědně zvážit vaši práci,“ řekl.

Eileen se naklonila z nosiče těsně k němu. Téměř mu dýchala do ucha. „Snad bychom to hodnocení mohli vynechat.“

„Ale. Co navrhuje místo toho?“

„Nějaký úplatek?“ řekla velmi tiše a ještě víc mu dýchla do ucha.

Geordi polkl a snažil se ovládnout. „Podporučíku, čím dřív tohle uděláme, tím rychleji se můžeme zabývat vaším návrhem.“

Usmála se. „Najednou se moc hrnete do práce. Já vám snad budu stačit, ale ostatním se to líbit nebude.“

Geordi se kysele zatvářil. „Hleďte, nerad bych se proměnil v radioaktivní prach, kdyby do nás vrazilo to, co pronásledujeme. A taky bych nechtěl,“ trochu zakašlal, „aby mě popotahoval někdo shora.“

„Pravda, poradkyně byla nějaká nedůtklivá. Harry říkal, že je nervózní.“

„Hmmm.“ Geordi chtěl vypadat ustaraně. „Budu se snažit, abych se jí vyhnul. Jak vypadají ty panely?“

„Další dva špatné jsou pod vámi. Směřem na šestku a devítku hodinových ručiček.“ Podívala se na trikodér. „Devatenáct čipů se rozpadlo.“

„Dobrá. Leťte nahoru a přineste další. Budeme pokračovat.“

Klidně se vznesla vzhůru a zmizela z dohledu. Podíval se pod sebe a stiskl trikodér. Úplné zpracování programu, svítilo na displeji.

Hurá. Geordi dal příkaz k vyřízení souborů a důležitých oblastí. Počítač to okamžitě provedl. Byly jich stovky, ale s tím předem počítal. „Úplné uložení,“ řekl tiše.

Osmnáct set padesát šest terabitů. Geordi se zamračil a uvažoval. Měl jich k dispozici asi 1 700, bude si muset pár čipů vzít tady. „Začni s ukládáním,“ dal potichu příkaz. „Ulož plnou kapacitu, dej znamení a čekej na další čip.“

Pracuji. Bude to chvíli trvat.

Eileen se snesla dolů a podala mu krabici čipů.

„Musím prohlédnout matici,“ řekl. „Panel signalizuje poruchu. Jděte napřed a vyměňujte čipy, za chvíli jsem u vás.“

„Dobře.“ Dýchla mu do ucha a ponořila se do šachty pod ním. Měla se postarat o panely na druhé straně tunelu, Geordi ji tedy měl pod sebou. Dívala se na opačnou stranu. Během patnácti minut Geordi vkládal do otvoru prázdné čipy, počkal, až je počítač naplní, a pečlivě je schoval. Mezitím předstíral, že

kontroluje panel a vyměňuje vadné čipy. Když naplnil poslední isočip s vysokou hustotou, zbývalo ještě osmdesát terabitů dat. Nejradši by na ně zapomněl, ale právě mezi nimi se mohla skrývat nejdůležitější informace, bez níž ty ostatní neměly cenu. Znamenalo to mít všechno, nebo nic.

Uložil poslední materiál do zásobníku v opasku, když se u něho vynořila Eileen s krabicí vyřazených čipů. „Měl byste vidět jejich vnitřek,“ řekla. „Můžu se s tím napudrovat. Chcete, abych vzala ty vaše?“

„Ne. To je v pořádku.“ Geordi se zoufale snažil, aby to znělo přirozeně. „Chci to už dodělat a natáhnout si nohy.“ „To bych taky ráda,“ řekla a vyletěla vzhůru přístupovým tunelem.

Vytáhl opatrně z kapsy nepatrný transportní nosič, upevnil ho na hromádku čipů a nastavil k přenosu z raketoplánu na Enterprise. Přitom mu vypadl náhradní čip. Geordi se podíval, jak mizí v hloubce, a zašeptal: „Start.“

Hromádka zmizela, zvuk transportního efektu splynul s cinknutím čipu na dně tunelu. Geordi seděl se stisknutými zuby. Nezáleželo mu na tom, jak hlasitě zaznělo bzučení efektu v úzké šachtě. Bylo po všem. Eileen se naklonila do otvoru. „Jste v pořádku?“

„Jeden mi upadl,“ řekl nedbale Geordi.

„No jo, zlaté ručičky,“ řekla Eileen a hodila mu nový čip. Geordi jej zasadil do panelu. „Jdete nahoru?“

„To byla řečnická otázka, nebo pozvání?“

Usmála se. „Zkuste na to přijít sám.“

Geordi se ušklíbl a vydal se k ní. Nesmírně se mu ulevilo. Konečně udělal to, kvůli čemu sem přišel. Teď se může i trochu pobavit.

Na palubě druhé Enterprise zatím Riker s napětím sledoval, co se děje venku. Pasivní radary už dlouho neohlásily u temného protivníka žádnou změnu, klidně se pohyboval silou impulsu a nic zvláštního nedělal. Až teď. „Kolísání energie,“ hlásil Dat a Riker se snažil zahlédnout tmavě stříbrný objekt v maximální vzdálenosti dosahu hlavního zaměřovače.

„Co se tam děje?“ zeptal se Riker.

Dat zavrtěl hlavou. „Změny v dodávkách energie impulsních motorů. Velmi zvláštní energetická křivka. Poruchy v chodu a dávkování.“

Riker přemýšlel. „Mohla to způsobit porucha počítačových systémů?“

Dat uvažoval. „To je nejpravděpodobnější. Nemůžeme však dělat automaticky nějaké závěry. Předpokládejme, že kapitán s panem LaForgem přišli na velmi efektní možnost, jak způsobit poruchu.“

Riker přikývl. Chtěl se otočit ke křeslu Troi, aby se zeptal, zda něco z té lodi pocítila, ale zarazil se a vzdychl. Udělal to snad už podvacáté a pokaždé ho silně zbolela starost o ni.

Obrátil raději pozornost k hlavní obrazovce, byla přece jen blíž. U jednoho z vnějších přístupových doků Enterprise se v tmách na laně vznášela malá protáhlá skvrna. Zdálo se, že tam celou hodinu nic nedělá. Od okamžiku, kdy vyšel ven, se Hwiii neozval. Žádal o ticho, aby se mohl soustředit. „Co tam vlastně dělá?“ zeptal se Riker.

Dat zavrtěl hlavou. „Neřekl mi víc než to, že musí být venku a naslouchat. Jedná se možná o lingvistický problém: delfínština je vždy hodně symbolická, když se vyjadřuje o vnímání. Někdy má pro to, co my považujeme za prosté vidění a slyšení, přímo mystické kontexty. Uvážíme-li, že se jedná o druh s mnohem větší schopností vnímání, než mají ostatní – jsou jako živé senzorické systémy – pak tu nějaký rozdíl rozhodně být musí.“

Data najednou přerušilo vzrušené hvízdání. Znepokojeně se podíval na panel.

„Enterprise!“ ozval se hlas Hwiiiho.

„Mluvte, veliteli,“ řekl Riker a podíval se na Data. „Veliteli Rikere, přeneste mě rychle na palubu!“ Hlas nebyl vyděšený, spíš v něm znělo nadšení.

„Máte nějaké potíže?“

V uších jim zazvonil delfínův smích. „Potíže? Kdepak, honem mě přeneste dovnitř!“

„Transportní dok!“ řekl Riker. „Přeneste okamžitě velitele Hwiiiho!“

„Jistě, pane,“ ozval se O’Brienův hlas. „Přenos.“

„Co je to s ním?“ řekl Dat. „Podle rozkazu jsem sledoval známky života a všechno je v pořádku.“

„Jdu se podívat, co se vlastně děje,“ řekl Riker.

„Pojďte také, pane Worfe.“

Hwiii odpočíval na podlaze transportního doku. Byl ještě v kosmickém skafandru, O’Brien mu zatím stáhl jen prilbu. Delfínův skafandr připomínal Rikerovi kosmickou reklamní tabuli. Měl chuť se smát, když viděl série upomínkových nášivek z Utopia Planitia, až po reprodukce starožitností, jakými byly symboly NASA a ESA.

Hwiii se vrtěl a mluvil na O’Briena napůl zpěvem, napůl řečí, rychlostí jedné míle za minutu. Když vyšli Riker s Worfem, spokojeně se na ně podíval.

„Slyšel jsem to!“ zatroubil ohlušující salvu jako trubka, laděná o pět oktáv výš. „Slyšel jsem to! Slyšel jsem jediný čistý tón! Osciluje! Opravdu osciluje! Hýbá se, eppur! muove!“

„Říkal jste přece, že nezná operu,“ obrátil se překvapený Worf na Rikera.

„Myslel jsem si to,“ odpověděl Riker. Delfínovy výkřiky mu připomínaly vítězný zpěv nevinné Markétky v závěru Fausta. „Na tom teď nezáleží. Co se děje Hwiii? Jestli máte dobré zprávy, rád bych nějakou slyšel.“

Hwiii sotva popadal dech, jak vzrušeně se snažil vylézt ze skafandru. „Mořští bohové, copak máte zlámané ruce? Pomozte mi z toho ven, pospíchám!“

Pobaveně se naklonili dopředu a pomohli O’Brienovi se skafandrem.

„Slyšel jsem druhou Enterprise,“ řekl delfín a vylezl na své vznášedlo. „Slyšel jsem ji. Něco se tam stalo, měli velký výpadek energie. Zdvihli štíty a zase je spustili.“

Riker se na něho překvapeně podíval. „Vážně? Jak jste to uhnul?“

„Cítil jsem to. Říkám vám, že jsem to cítil na vlastní kůži! Už jsem vám to vysvětloval. Musel jsem být venku, abych to pocítil. Zpočátku se dlouho nic ne-

dělo, v této části vesmíru jsou hyperstruny řídké. Pak jsem ucítil velký energetický zdroj, silný jako malá planeta. Zdroj stálé, koncentrované energie. Najednou jsem cítil pokles, energetický uzel se uvolnil a znovu utáhl, a celá struna se zachvěla!“ V jeho hlase zazněly trubky. „Hyperstruna oscillovala. Cítil jsem její délku, směr i amplitudu, všechno je kolem ní nabalené!“

Worf se podíval na Rikera. Ten se zeptal: „Jste si jistý, že to nebyla naše Enterprise?“

„To je hloupost,“ Hwiii se zasmál, jako by mu dítě položilo dotěrnou otázku. „Cítil jsem to docela jasně. Je to pořádně tlustá velryba. Copak ta naše měla nějaký výpadek? Dokáže snad při každé akci uvolnit devět set terawattů?“

Riker zavrtěl hlavou. Tlustá velryba? „Ne, to nedokáže.“

„Ale ta druhá ano,“ řekl Hwiii a vrtěl ocasem ve svém obleku z fluidního pole. „Můžete klidně vypnout senzory, já jsem ji slyšel i cítil! Připojíme pasivní zaměřovače k mojí aparatuře na měření hyperstrun a můžeme je sledovat, aniž by o nás věděli. Nenajdou nás dřív, než na to budeme připravení, a pak je to setkání bude mrzet.“ Hwiii rozevřel čelisti v úšklebku a Riker si najednou – poprvé – uvědomil, že jsou plné malých, jako jehly ostrých zubů.

„Začneme lovit,“ řekl Hwiii. „Už chápu, jakou zbraň proti nám použili, a postarám se o nápravu. Pan La-Forge nám získá informace. Ví, které rovnice potřebujeme. Postavíme aparát, jaký má druhá loď, a pustíme se do lovu na žraloka.“

Hwiii se na Rikera s Worfem významně usmál. Worf, nadšený tím, co slyšel, se také usmál a ukázal zuby. „Náš národ má mírnou povahu,“ řekl Hwiii. „Ale žraloci jsou našimi nepřáteli a my je nenávidíme stejně jako kdysi na Zemi. Plavou rychleji, žijí déle a mají víc zubů. Ani velký bílý žralok však nemá naději, když ho ve třiceti uzlech správně zdola zasáhnete.“ Hwiii se sladce usmál a v očích měl čtverákový lesk. „Prasknou jedna radost. Víím, kde je zasáhnout. Pojďte, uděláme si na ně klín.“

Picard se dlouho chystal k spánku, který už nutně potřeboval. Vyzkoušel několik cviků, jež si za léta služby osvojil, nastavil svůj „mentální čas“, aby se po čtyřech hodinách probudil, a lehl si do postele. Měl pocit, že je ještě teplá od těla Beverly Crusherové. Byla to jen iluze, ale nemohl se jí zbavit.

Spánek nepřicházel. Za chvíli vstal, šel ke stolu a sedl si k počítači. Nanitům přikázal, aby jednou z věcí, jež ušetří, byl jeho terminál. Měl ještě několik otázek, na které hledal odpověď. Některé věci již pochopil a potřeboval si je jen ověřit, ale s něčím si nevěděl rady.

„Záznam Spocka, velitele Hvězdné flotily,“ řekl.

„Velitel Spock,“ ozval se počítač a začal číst služební záznam. Spock se zřejmě dobrovolně účastnil všeho, co tenkrát Enterprise prováděla: násilností, podmaňování a ničení. Trvalo to dost dlouho, pak se však přihodilo něco zvláštního. Jistého hvězdného data byl Spock na vlastní žádost přeložen z Enterprise. Jeho odchod byl označen jako „dopo-

ručený“ – někdo se ho chtěl zbavit – a Picard tušil, kdo to byl. Kapitán Kirk tohoto vesmíru zjistil, že tajemství jeho velké zbraně je ohroženo. Spock se dověděl o Tantalově poli, ve kterém lidé okamžitě zmizeli. Podle výsledků kapitána Kirka z Picardova vesmíru bylo jasné, že „kapitánova žena“ si našla jiného.

Picard seděl s bradou sevřenou v pěsti a uvažoval. Doslovně si vzpomínal na to, co řekl Kirk Spockovi při jejich posledním rozhovoru. Označil ho za „muže s vizí“, jenž dokáže změnit brutalitu Impéria dřív, než všechny jeho oběti povstanou a Impérium zničí. Spock to odhadl na dobu asi dvou set let. Kirk ho varoval před zbytečnými ztrátami a vyzval, aby se pokusil současné zabíjení zastavit a přeměnil Impérium na tolerantnější útvar. Vulkánec však byl hluboce skeptický a Kirkovi dal jen tuto odpověď: „Budou o tom uvažovat.“

Podle záznamů však udělal mnohem víc. Stal se významnou osobností Hvězdné flotily a měl vliv i jinde. Lidé, kteří se pokusili zastavit jeho cestu za osobní mocí, rychle zmizeli. Picard předpokládal, že Spock chtěl nejdřív skrytě, ale podle dokumentace později i veřejně, změnit způsob, jakým Impérium jednalo s podmaněnými druhy a dobytými světy. Dokazoval logicky, že moci je prospěšnější, když je shovívavá. U Hvězdné flotily nastala rozpačitá změna v jeho hodnocení, mínění kolísalo jako příliv a odliv. Spock využil příležitosti a stal se admirálem. Na několik měsíců se zdánlivě ztratil z dohledu. Zpráva mluvila jen o tom, že vykonával nějakou úřednickou práci spojenou se jménem jeho otce, vulkánského velvyslance. Ale pak...

Picard zavrtěl hlavou. Vypadalo to, že překročil danou mez. Jeho kancelář u Hvězdné flotily byla prohledána a podle záznamů v ní byly nalezeny důkazy o zradě. O jakou zradu šlo, o tom záznamy neříkaly nic. Připravili to na něho? uvažoval Picard. Někdo usoudil, že dokáže lépe využít Tantalovo pole? Také tu bylo staré nepřátelství kapitána Enterprise, nezhojená rána, hnusající od okamžiku, kdy loď opustil. Za vším byl asi Kirk, popuzený úspěchy svého bývalého důstojníka. Spocka postavili před válečný soud a popravili dvanáct let potom, co ho jiný Kirk nazval „mužem s vizí“.

Vize zemřela s ním. Jeho otce zavraždil zanedlouho jiný Vulkánec, který se chtěl stát velvyslancem. Jak se to vlastně stalo, o tom měl Picard také pochybnosti.

Seděl uprostřed tmavé kabiny ve světle obrazovky a na okamžik přerušil práci. Třel si dlaněmi tváře a přemýšlel. Úředníci se v obou vesmírech příliš neliší; věděl, jak má číst záznamy. Pochopil, že Spock opravdu „uvažoval“ o tom, co mu řekl kapitán Kirk, a různými cestami se pokoušel odvrátit Impérium od jeho zaslepené krutosti. Muž na pravém místě by mohl správnou pákou pohnout celou planetou, Spockova páka však byla příliš krátká a těžiště vzdálené... Picard potřásl hlavou. Žádná z možností nebyla správná. Ať to bylo jakkoli, Spock neuspěl a jeho snaha jen přiblížila nevyhnutelný zánik impéria. To pokračovalo svou cestou a netušilo, že kapitán Kirk

Picardova vesmíru i jejich Spock pochopili, co musí následovat. Impérium, založené pouze na dobývání dalších a dalších území, se jednou stane příliš velké a nakonec se vlastní váhou zhroutí.

Picard chvíli seděl s bradou opřenou o ruce a uvažoval. Kirkovy motivy chápal, byly stejné jako jeho vlastní. Viděl utrpení, zmar a strádání, a chtěl to změnit, zastavit. Neodhadl však ohromnou sílu toho, proti čemu stál, a chtěl, aby se proti tomu postavil Spock. Po dvě a půl století bylo jedinou motivací Impéria přežití vykořisťováním jiných. Picard si vzpomněl na to, co kdysi řekla Beverly Crusherová o lidské psychologii: „Model lidského chování lze nahradit jen něčím vyšším, jinak se během deseti minut zhoršuje“. Spock se pokusil o změnu, ale neexistoval žádný způsob, jak převážně lidské Impérium přesvědčit o tom, že logika a předvídání – dokonce i toho druhu, jaký může doporučit Vulkánec – jsou lepší než neustálé výboje. Rozšiřování území se jim vždycky vyplácelo a neviděli důvod, proč by s tím měli skončit. Budou pokračovat tak, jak začali.

Přesto... Picard zavrtěl hlavou. Co dělají dnes? uvažoval. V našem vesmíru se po staletí vesmír zkoumá pro radost z poznání. Taková myšlenka je tu neznámá. Proč jsou vlastně tady?

Znovu se podíval na obrazovku. Najednou ho uprostřed tmy něco napadlo. Možná už mají s další expanzí potíže. „Matkou všeho je nutnost,“ citoval mu kdysi nepřesně Geordi. Když není vyhnutí, mohou se změnit i ty nejzatrzelejší modely chování.

Řekl počítací: „Chci mapu Impéria před sto lety. Ne. Mapu z roku Spockovy smrti.“

Obrazovka se vyčistila. Objevila se velká, nepravidelná kapka prostoru, překrývající závitů napřažených paží Galaxie. Z jejího celku zabírala jen šest až osm procent, ale přesto tvořila velkou oblast vesmíru. Země nebyla jejím úplným středem, hlavní osy objevování vesmíru – v případě Impéria spíš jeho podmaňování – vedly podél největší koncentrace hvězd Galaxie. Améboidní tvar kapky téměř nepřipomínal vesmír Federace, jak si na jeho tvar z té doby Picard vzpomínal.

„Deset let dopředu,“ řekl a kapka se zvětšila. Její výběžky se nepravidelně rozbíhaly na všechny strany. Zabírala o deset procent větší prostor.

„Dalších deset let dopředu.“ Nové zvětšení, mohutnější, podél galaktických závitů směrem k vzdálenějším hvězdám. Asi dvě třetiny obsahu Galaxie.

„Pokračuj po desetiletích až k dnešku.“

Na obrazovce se rozzářily nepravidelné tvary, stávaly se větší a větší. Největší byly výboje posledního desetiletí, expanze zahrnovala oblast velkou jako celé Impérium před osmdesáti lety.

Mělo to však háček. Sagittarius, galaktický závit, kde v Picardově vesmíru leží Země, Federace, říše Klingonů i Romulanů, spojovala s galaktickým jádrem pouze gravitace. Stejně jako ostatní galaktické závitů, i on byl v minulosti „odfouknut“ z celkové hmoty prohýbající se a kypící Galaxie, jako kapka vody vymrštěná z hlavního proudu vodopádu. Někdy později se hmota opět vrátí do galaktického ví-

ru, nebo se roztrhne a splyne s jinými závití, ale bude to trvat stovky tisíc, možná milionů let.

Zatím se to Saggiaria netýkalo. Z hlediska života rozumných bytostí byl tak velký, že vůbec nezáleželo na tom, jak je spojený s Galaxií. Pro přiměřeně se rozvíjející federace a říše to v měřítku časoprostoru nebyl problém.

V expanzi tohoto Impéria však nebylo nic přiměřeného. Všechno podřídilo vlastnímu přežití, jeho prostor se s každým desetiletím zvětšoval. Nešlo jim o dobrodružství, ani o radost z poznávání. Chtěli jen přežít a jejich stovky let staré modely jednání byly příliš ztížené, aby je mohli někdy změnit.

Už chápu, proč mají jejich hvězdné lodi tak strašně silné motory, myslel si Picard a poprvé mu jich bylo skutečně líto. Jediné, na čem záleželo, bylo najít nové světy a podmanit si je. Potřebovali rychlost, sílu a vytrvalost. Jen Bůh ví, jak dlouho ty mise trvaly. Lodi s nejdelším doletem snad cestovaly třicet, čtyřicet let. Zavrtěl hlavou. Uvažoval, zda v takových případech nebylo zavraždění důstojníků pochopitelné. Posádka nebavilo donekonečna poslouchat jednoho muže a byla to i jediná cesta k povýšení.

Pochopil, do jaké pasti se Impérium dostalo. To, co si přečetl o jeho historii, mu stačilo. Impérium se rozšířilo po celé Galaxii a podmanilo si ji. Ovládlo každý rozumný druh života a zničilo všechny, jež se odmítli podříditi, nebo byli příliš odlišní, aby s nimi mohli vyjednávat a nechápali, co od nich Impérium požaduje. Buď panovali, nebo zničili veškerý život, s nímž přišli do kontaktu, a nakonec je zastavila prostá tma. Nebyla to nějaká morální či etická síla, jen tichá a trpělivá tma.

Za odděleným závitím Saggiaria se rozprostíral všemi směry obrovský, bezhvězdný prostor. I když by s ním Hwii nesouhlasil, pro Picarda byl prázdný. K dalšímu galaktickému závití bylo dvanáct nebo třináct světelných let prázdnoty. Nad závitím i pod ním nebylo nic. Pouze Magellanova mračna – jeden a půl milionu světelných let směrem ke galaktickému jihu. Závit dělil od „mateřské“ větve prostor o šířce tisíců světelných let; Impérium izolovala samotná Galaxie. Picard se podíval na mapu a hádal, jak dlouho by jim trvalo, než by překlenuli nejkratší vzdálenost k jádru Galaxie. Žádná loď Impéria, ani s motory jaké mají, vytrvalostí a menší posádkou, by nedosáhla nových obydlených světů dřív než za deset let. Možná dvanáct, při nejvyšším zrychlení. Ale to nevydrží ani tato loď... Zavrtěl hlavou. Pro Impérium již skutečně neexistoval svět, který by ještě mohlo získat.

Vzpomněl si, co řekl Worf: „Jak by to mohlo dopadnout jinak?“ Naplnila ho hrozivá pravda předpovědi, k níž nezávisle došli Kirk i Spock. Říše, založená jen na dobytčích expanzi, je odsouzená k zániku, a Impérium to už poznalo.

Nemohli dál. Rozhlíželi se temnotou a konečně spatřili bouři, kterou brzy sklídí. Víc než sto let učili všechny národy nelítostnému podrobování jiných. Teď už neměli nikoho, proti komu by se obrátili. Jejich národy se brzy zuřivě vrhnou samy na sebe, Im-

périum se rozpadne na kusy a v šíleném zápasu zahyne vlastníma rukama.

Oni však byli ti, kdo přežívají. Málokdo věděl tak dobře jako Picard, jak každý organismus bojuje o přežití a každé společenství vždycky víc než jednotlivec. Vstal a pomalu šel k oknům. Schválně si nevšímal své rozestlané, prázdné postele. Asi před dvěma dekádami se Impérium dostalo na okraj tmy a pochopilo, že její hranice neprorazí. Nejméně stovky let ještě nebude mít technologii, která by mu to umožnila. Transilience – přenos v nepřiléhajících vesmírech, kdy hvězdná loď se v jediném okamžiku vzdálí o pět i víc tisíc světelných let – je sice teoreticky možná, ale nepodaří se ji technicky zvládnout dřív, než Impérium padne.

Byli zoufalí. Chytali se stěbla a ohlíželi se po jiných možnostech. Zkoumali každou cestu ven z bludiště. A pak někdo, kdo četl historii, přišel na zmínku o jiném vesmíru – napadlo Picarda. Kdysi do něho náhodou vstoupilo pár jejich lidí a vrátili se zpátky. Picard předpokládal, že záznam vyšetřování důstojníků po návratu z přilehlého vesmíru, byť jen útržkovitý, se stal dostatečně živnou půdou pro zahájení práce. Měli před sebou paralelní vesmír se stejnou strukturou a technicky stejně vyspělý, ale ve srovnání s nimi obydlený slabochy. Podle toho, co jejich důstojníci viděli na hvězdné lodi, byl nový vesmír v podstatě zalidněn ovce, ochromenými etikou a neschopnými ovládat druhé. Byl to dosud nevyužitý a nikým nezotročený svět. Potřebovali jen najít způsob, jak jednostranně zopakovat efekt, jenž vznikl náhodou, aby zároveň nemuseli přenášet na druhou stranu identické osoby nebo zařízení.

Picard potřásl hlavou. Přemýšlel o nesmírném množství duševní energie, talentu, peněz i času, které si vyžádalo zodpovězení všech otázek a vyřešení teoretických a technických detailů, než vznikly ty velké kovové skříně ve stroje. Podařilo se jim to. Musel uznat, že maximálně využili všech informací, jež jim náhodou padly do ruky, a stvořili úplně nový svět. Svět světů k ovládnutí.

Začali s Enterprise. Lítost a úzkost teď vystřídal hněv. Napadli jeho svět a jeho loď. Tento svět se musí změnit, rozhodl se. Nevinní si zaslouží život bez tyranie. Ale jak to udělat? Jak?

Nedokázal zůstat nečinný. „Jediný člověk budoucnost nezmění,“ řekl Spock Kirkovi. „Ale dokáže změnit přítomnost,“ odpověděl Kirk. Měl pravdu – jako již tolikrát v průběhu své služby. Dejte mi pevný bod, řekl kdysi starý filosof. Bylo by však nutné mít ten pravý bod a dostatečně dlouhou páku, a Spock, ačkoliv byl nesmírně schopný, to nedokázal. Za osmdesát let se však naplnil čas jeho předpovědi.

Teď se stal celý systém vnitřně mnohem zranitelnějším a zralým k rozpadu. Nebudu se muset tolik namáhat? uvažoval Picard. Ještě neznám všechny odpovědi. Kdo bude pákou? Kde je můj pevný bod?

Díval se dlouho na obrazovku. Najednou zazvonily dveře. Picard vypnul počítač a vstal. „Vstupte,“ řekl. Dveře se otevřely. Na chodbě svítila matná světla. Nevěděl, jestli je to kvůli poklesu energie, nebo proto že nastala lodní noc. Z přítomnosti se vynořila temná,

Diane Duane

štíhlá postava. Viděl blýskavou látku, kovový lesk
šerpy a záblesk nože. Světlo nad postelí se slabé od-

razilo v tmavých očích. Stála tam poradkyně Troi.

Kapitola třináctá

„Kapitáne,“ řekla poradkyně. Picard naznačil lehký úklon a v duchu zatápal po poezii. Přesto předpokládal, že poradkyně u něho cítí jen neklid a silnou melancholii.

„Nemůžete spát,“ řekla. „Cítíla jsem to až na můstku.“ Její hlas byl mírný, ale skrýval výraznou narážku. Picard ji raději přehlédl a nabídl poradkyni křeslo.

Nevšímal si ho a usadila se pohodlně na posteli. Rukama se opřela dozadu a vzhledla k němu. Tmavé oči ho důkladně zkoumaly.

„Cítím intenzivní pocit osamělosti a stresu. Předem nás varovali, že na to dojde. Pracovní přetížení v situaci, kdy víme, že tam někde jsou jiní... my. Je těžké potlačit zvědavost.“

„Asi ano,“ řekl Picard. „Jinak byste tu nebyla.“

„Ovšem. Musím přece sledovat důstojníky a dbát na to, aby pracovali s maximálním nasazením. Jedna dvojice má ale nějaké problémy.“

Podíval se na ni.

„Ano. Řekněme, že jste měl s Beverly malé... nedorozumění.“ Trochu se usmála, když viděla, jak je mu to nepříjemné. „Má toho plné sny, nemohla jsem to přehlédnout.“

„Oh,“ řekl Picard a najednou byl rád, že nedokázal usnout. Bůh ví, co by jeho nekontrolovaná mysl prozradila. „Strach, neklid. Poznám je tak snadno, zvlášť ve spánku. Neměl byste ji tolik znepokojovat, kapitáne. Lékař mající strach může snadno uškodit posádce. Z nedbalosti, nebo naschvál...“

Odvrátil se od ní. Cítil se nesvůj. Věděl, že jí stále jde o Wesleyho Crushera.

„Je čas, kapitáne, abychom se nějak dohodli.“

„Jakou dohodu máte na mysli, poradkyně?“

„Budu upřímná. Dostal jste se do maléru. Vaše mise je v krizi, harmonogram je vážně narušený. Jakmile bude informováno velitelství Hvězdné flotily, nebudou se s vámi mazlit.“

„Vy je samozřejmě budete informovat.“

„Samozřejmě.“ Její úsměv byl výrazem někoho, kdo na takové měření sil dlouho čekal a konečně se dočkal. „Naše zájmy se dlouho křížily. Známa vaši pýchu, jen málokdo ji zná lépe. Už to, že musíte snášet bezpečnostního důstojníka s autoritou, která se téměř rovná vaší, vás rozčilovalo. Vždycky.“

„Nemám důvod se rozčilovat pro to, co je naprosto běžnou praxí u Hvězdné flotily,“ řekl tiše Picard.

„To máte pravdu a nikdy jsem nepochybovala o tom, že si to uvědomujete.“

„Dobrá, poradkyně. Nechme na chvíli hezkých slůvek. Musíte podle řádu Flotily informovat, nebo ne?“

„Za normálních okolností samozřejmě musím. Hlášení mohu ovšem odložit,“ řekla a pokrčila slabě rameny.

„Myslím, že současný stav lodních počítačů by to ospravedlnil,“ řekl zahořkle Picard.

„Vždycky se najde možnost, jak se tomu vyhnout.“ Její úsměv ho znepokojoval stále víc. „Řada mých pravomocí se z dobrých a pochopitelných důvodů netýká hlavního počítače. Pouze v případě poruchy, jakou máme nyní, kdy může dojít k narušení paměti.“ Nezdůraznila trochu moc slovo porucha? „Jisté zpoždění by mohlo zabránit nedorozumění a situace by se zatím vyřešila...“

Dívala se na něho téměř koketně. Picard se proklínal za to, že musí být aktivní. Začal se k ní přibližovat s rukama za zády a díval se na ni tak, jako by měl na mysli něco, co mu bylo ve skutečnosti naprosto vzdálené. „A čím bych mohl vyprovokovat takový příznivý odklad?“

Byl už docela blízko. Díval se dolů, do těch velkých tmavých očí, které byly opravdu neobyčejně krásné. Rukavice z kůže si udělal, odřikával pečlivě v duchu, s kožesinou uvnitř a kůží nahoře. S kůží uvnitř i vně, aby byl měl teplo uvnitř. Vnitřní kůži dal ven a vnější stranu dovnitř.

„Vaše malé nedorozumění s doktorkou se dalo očekávat,“ řekla. „Vypadalo to, že se vaše situace postupně stabilizuje a časem se na všechno zapomene. Byl tu však důležitý faktor, na který jste nepomysleli. Wesley vyrůstal a čím dál víc připomínal svého otce. V dětství byla podobnost minimální, ale teď se stávala den ze dne viditelnější. Beverly má podobu svého ztraceného manžela denně před očima. Má dostatek volného času, snad až příliš, aby vzpomínala na to, co ztratila.“ Oči poradkyně se do něho zabodly. „Na to, co jste jí vzal.“

„Dokázal jste to zastavit a změnit celou situaci. Neví, co si má myslet, když jste jejího syna ušetřil. Doufá, že ve vás zůstala jiskřička starého přátelství k Jacku Crusherovi. Její myšlenky jsou nebezpečně zmatené a popletené.“

Chvilí si ho prohlížela.

„Pokračujte, poradkyně.“

„Myslela jsem, že byste uvítal, kdyby ten zmatek skončil. Je to jednoduché. Prohlásíte svůj vztah k ní za ukončený a najdete si nový, který bude pro vás výhodnější.“

Byla těsně u něho. Nepohnula se, aby se ho dotkla. Jako on měla ruce za zády, ale ve vzduchu byl téměř hmatatelný pocit intimity. Picard si odřikával verše a zeptal se: „Tím novým vztahem myslíte sebe?“

„Určitě by se vám to zamlouvalo. Klidně se zeptejte velitele Rikera, jestli potřebujete doporučení.“ Obrátila oči a posměšně se zasmála. „Když se mu něco líbí, nedokáže mlčet.“

„Divím se, že to snášíte. Máte přece mnohem vybranější vkus.“ Byla to jasná lichotka, ale potřeboval čas, aby uvážil, jak má reagovat.

Zdvihla obočí. „Lichotíte mi,“ řekla trochu překvapeně, „ale od vás to přijímám.“

Hádá, nebo opravdu něco slyší? přemýšlel Picard. „Zajímavá představa,“ řekl a uvnitř pokračoval: Ti jeho rádci jsou darebáci, Perdrie! Vždyť muži cti v přeplněných věznicích nařikají nebo jim kosti vržou na stromech šibenic. „Měl bych vás varovat,“ řekl. „Tohle se doktorce určitě nebude líbit. Kdybyste najednou potřebovala lékařskou pomoc...“

Poradkyně se jen usmála. „Já myslím, že si rozumíme. Jediný, kdo tu bude potřebovat lékařskou pomoc bude doktorka... Až se jí dočká, bude už trochu pozdě. I v nemocničním oddělení mám své přátele.“

Na okamžik se od něho odvrátila. „Všechno půjde hladce. Budeme velet lodi společně: vy budete mozek, já oči.“ „Čím bude velitel Riker?“

Poradkyně se jen zasmála. „To se musíme podívat níž... Rídí se jen touhou po moci a svými žádostmi, ale i takoví muži jsou užiteční.“

„Jistě. Jiní jsou zase užiteční na jiné věci...“ Sklonil se k její tváři.

„Něco jsem o tom zaslechla.“ Chvíli to vypadalo, že dýchají jeden druhému ze rtů, potom se Picard trochu narovnal. Neodvážil se zajít dál. Mohlo by se stát, že ho říkankově zaštitěná mysl zradí, bude-li žádost jeho těla ještě větší.

„Mám teď o čem přemýšlet, poradkyně.“

„A co uděláte?“

„Zvážím váš návrh.“ Byl v pokušení říct vaší nabídku, ale zarazil se. „Odpovím vám později.“

V očích jí zableskl hněv. „Určitě by pro vás bylo výhodnější,“ to slovo zdůraznila, „kdybyste se rozhodl hned. Mohla bych jednat nestranně. Nemáte moc času, ale když budete mít spojence, můžete ho ještě využít.“

Picard se napřimil. „Nenechám se do ničeho nutit, poradkyně. Odpovím, až sám uznám za vhodné. Dřív ne.“ Zamračila se. „Ještě máte šanci, kapitáne. Poslední. Nebudte tak tvrdohlavý, mohl byste udělat chybu.“

Stál a mlčky se na ni díval.

„Chápu, ta vaše pýcha.“ Zavrtěla hlavou. „Dobrá. Rozhodněte se sám a ještě si o tom promluvíme. Musím podat hlášení Hvězdné flotile.“ Picard nějak vytušil, že lže. Pokud to už neudělala, určitě to brzy udělá. „Měl byste si uvědomit, že důsledky mého hlášení budou pro vás nepříznivé. Velitel Riker již odmítl několik nabídek k velení na jiných lodích, protože čeká na tu vaši. Bude překvapený, když ho pověřím velením tak brzy.“

Picard přemýšlel o tom, co může znamenat slovo pověřit. Poradkyně zavolá Hvězdnou flotilu a dostane svolení, aby ho zavraždili. Nechá to Rikerovi – uvažoval s lékařským odstupem – nebo si vymíní, že to udělá sama. Peklo se nehněvá...

„Nechám vás vašim myšlenkám,“ řekla. Obrátila se a pohrdavě dodala: „Básníkům třetího řádu.“

„Na Villonovi není nic podřadného,“ řekl klidně Picard.

Ohrnula nad tím nos. „Mám na starosti jiné věci.“ Otočila se a rychle vyšla. Ve vzduchu zůstal viset

hněv jako obláček kouře. Chtěla, aby to pocítil. Aby ho postrašila.

Strach měl, ale bál se něčeho jiného, než si myslela.

V tunelu u počítačového jádra vytáhl Geordi další čip z panelu. Změřil jej, zjistil, že nefunguje, a nahradil novým čipem ze zásobníku. Spustil na trikodéru program a začal ukládat posledních osmdesát terabitů dat. Vždy, když se blížil k cíli, měl dojem, že to trvá moc dlouho. Tiše si hvízdal, rozhlížel se kolem sebe a začal vyměňovat vadné čipy.

Trikodér zablikal. Čip byl plný a zbývaly ještě čtyři terabity. Geordi zavrtěl hlavou, vytáhl ze zásobníku další a vsunul ho na místo.

„Pane LaForgi?“ uslyšel shora hlas Eileen. „Můžete se podívat na tohle?“

„Co se děje?“

„Nevím, co si o tom mám myslet?“

„Dobře.“ Zavěsil trikodér do otevřeného panelu, na němž pracoval, a řekl: „Bože, jsem z toho sezení celý ztuhlý.“ Před hodinou a půl si vzal vznášedlo, teď se ho dotkl a vyletěl nahoru. Sotva dokončil větu, jeho hlava se dostala z tunelu a spatřil známé vysoké boty, nohy a sukni – poradkyně Troi si ho prohlížela s lehce zdviženým obočím. Za ní stáli dva muži z bezpečnosti a mířili na něj fázery.

Polkl. „Poradkyně Troi.“ První, co ho napadlo, bylo odstrčit nosič a spadnout dolů, do hloubky sto padesáti stop k jádru. Dřív než...

Už bylo pozdě. Zůstal přikovaný k vznášedlu jako socha. Nemohl se pohnout a cítil ji v hlavě. Mozek mu drtil nelítostný tlak, tiskl ho jako náklad cihel. Zmáčkl jeho vůli a odhodil ji z cesty. Uvnitř krájel jemný nůž jednu vrstvu myšlenek za druhou. Něco hledal – a našel.

S neuvěřitelnou, strašlivou jasnozřivostí, silnější než zář samotného přenosu, viděl Geordi své ruce vytáhnout nepatrný nosič ze zásobníku, položit ho na čipy a přenést. Pak se mu vrátil zrak a znovu spatřil Troi. Vedle ní stála s ošklivým úsměvem Hessian. Stále se nedokázal pohnout.

„Opravdu,“ řekla poradkyně s velkým zájmem. „Správně jste pro mě poslala, Hessian. Měla jste se svým podezřením pravdu. Jsou to úplně jiné čipy. Zajímalo by mě, kam je přenesl.“

Podívala se na Geordiho. „Vy dva, vytáhněte ho odtud,“ řekla mužům z bezpečnosti. „Vezmete ho do Kabiny agónie, ta ještě funguje. Hezky dlouho si spolu popovídáme, ale nejdřív tohle.“

Vytáhla z boty nůž. Vzala Geordiho paži a chvíli si ji prohlížela. „No prosím, tady to je. Nechci, aby nás někdo vyrušil.“

Řízla. Geordi nedokázal ani vykřiknout. Poradkyně vytáhla krvavý intradermální implantát, hodila ho na zem a rozdrtila podpatkem. „Tak je to lepší. Čekáte už dlouho na povýšení, Hessian?“

„Ano, poradkyně,“ odpověděla Hessian s úsměvem. „Nečekala jsem, že by přišlo brzy.“

„S tím si nedělejte starosti. Převezmete velení této operace. Před vámi jsou ještě tři zástupci velitele, ale ti tomu pořádně nerozumí. To víme obě.“ Spikle-

necky se na sebe usmály. „Dejte se do práce,“ řekla poradkyně. „Musíte loď rychle opravit, máme co dělat.“

Hessan se obrátila k shromážděné posádce strojovny. „Přestaneme s pobíháním mezi jednotlivými jádry, zabírá to moc času. Zapojíme prostě šestihodinovou rezervu pevné pohotovosti a pojedeme na ni. Sežehněte další lidi – chci vytáhnout a zničit všechny poškozené čipy během půl hodiny. Vemte si každého, koho budete potřebovat.“

Geordi polkl. Udělají to postaru, jednoduše. Doufal, že to nikoho nenapadne, když jim dá jasné rozkazy a ukáže přiměřeně elegantní řešení.

Poradkyně spokojeně přikývla a lidé kolem ní se rozběhli do práce. „V pořádku, Hessan,“ řekla Troi. „Já se postarám o něho.“ Otočila se a její oči spočinuly na Geordim. Široce se usmála.

S hrůzou pochopil, jak se cítí moucha, když si ji prohlíží pavouk. Uvažoval, jestli se pavouk také usmívá. Jestli ano, musí to vypadat takhle.

Odtáhli ho.

Na můstku druhé Enterprise se Riker sklonil k Datově stanici. Nemohl nic dělat. Enterprise zmizela ze záběru a na hlavním zaměřovači neviděl nic. „Jak pokračujete s analýzou dat?“

„Pracuji na tom,“ řekl Dat. „Pan LaForge už nám poslal velké množství dat. Snažil jsem se je utřídit a oddělit informace týkající se oblastí orientace velitele Hwiiiho. Dostali jsme ještě balík informací o stavbě aparátu, jímž se přemisťují cizí objekty do tohoto vesmíru.“

„Je tam také něco o tom, jak dostat objekty zase tam, kam patří?“

„Ano. Je toho dost. Zdá se, že za normálních okolností není obtížné dostat původní objekt tam, odkud přišel. Je však otázkou teorie, zda struktura hyperstrun nepřesahuje z jednoho vesmíru do druhého. Dislokovaný objekt s sebou může nést zbytek struktury hyperstrun, kterou by bylo možné využít jako zkrácenou verzi „průniku“ objektu zpět do původního prostoru a času.“

„Jako gumičku,“ řekl Riker.

„Podobnost je docela přesná. Problém nastává v okamžiku, kdy objekt zůstane v tomto vesmíru příliš dlouho. Vesmíry se vzájemně vzdalují a tím se věc komplikuje.“ Riker obrátil oči vzhůru a Dat pochopil. „Síla struktury hyperstrun se mění mimo čas. Vzájemný vztah je vyjádřen rovnicí $1V/pL=k0$. Jakmile jsou poslední vazby strun přerušeny nebo oslabeny natolik, že aparát již nemůžeme úspěšně použít, musíme pro návrat do původního vesmíru hledat – jiné cesty.“ Dat na okamžik zmlkl a uvažovat. „To je ovšem zcela jiná teoretická oblast, v níž zatím nemá Impérium žádné poznatky. Dosud se totiž zajímali jen o jediný konkrétní vesmír: náš.“

Riker zavrtěl hlavou. Představil si, že Enterprise by se musela při hledání domova potácet z jednoho vesmíru do druhého... Museli to však uvážit. „Pane Date, jaký je váš odhad počtu alternativních vesmírů, jimiž bychom museli za takové situace projít?“

Dat zamrkal. „Přesný odhad by vyžadoval aspoň přibližně spolehlivé projekce počtu vesmírných nebo polovesmírných útvarů na povrchu hypotetického prostoru, jehož rotace hyperprostorem tvoří, nebo můžeme říci ‚vytvořila‘, alternativní vesmíry, ale...“

„Nevíte,“ řekl mírně Riker.

Dat otevřel ústa a zase je zavřel. „Ne,“ řekl smutně.

„Tak se tím nebudeme zabývat. Co dělá velitel Hwiii?“

„Staví základy aparátu k zpětnému průniku do našeho vesmíru podle informační matrice z posledního přenosu.“ „Jak je s tím daleko?“

„Odhaduji, že s pomocí lidí ze strojovny dokončili asi patnáct procent celého objemu práce.“

„Řekl jste mu, aby si vzal tolik lidí, kolik potřebuje?“

„Jistě, veliteli. V této fázi však nezáleží tolik na množství. Zatím nemáme všechny teoretické a konstrukční informace pohromadě. Pan LaForge nám oznámil, že data jsou neúplná. Ještě přeneseme dalších sto čtyřicet terabitů.“

Riker hvízdal.

„Dokud nemáme veškeré informace a podrobnosti, nemůžeme ve stavbě pokračovat.“ Dat se na chvíli zamyslel. „Je to stejné, jako kdyby velitel stavěl subprostorový radiopřijímač. Má informace pro smontování šasi: matrice, kam zabuduje zvláštní frekvence, a modulační panely. Ale jak ty panely vypadají, kde budou umístěny a čím budou napájeny – to zatím neví.“

„Má pouze základy.“

„Přesně. Dokud nebudou informace kompletní, nemůže dělat víc.“

„Kdybychom jen věděli, proč nám pan LaForge ještě neposlal to ostatní,“ zašeptal Riker.

„Můžeme zkusit navázat s výsádkem kontakt.“

Riker o tom uvažoval. Přemýšlel dlouho a už se chystal otevřít ústa, aby řekl: „Riker volá LaForge,“ ale rozmyslel si to. „Ne. Nemá smysl, abych ho poháněl. V takové situaci nedělá nikdo zázraky.“

Otočil se ke dveřím turbovýtahu. „Jdu se podívat do strojovny, co dělá velitel Hwiii. Třeba potřebuje pomoc.“ Dveře se zavřely. Worf se pobaveně podíval za Rikerem a řekl Datovi: „Zdá se, že když nemůže pohánět pana LaForge, jde aspoň dohlédnout na velitele Hwiiiho.“

„Ukázka ironie,“ řekl po chvíli Dat.

Worf se ušklíbl. „To je ukázka velitele Rikera,“ řekl a vrátil se ke sledování druhé lodi.

Zakřičel znovu. Křik byl pro něho stejně samozřejmý jako dýchání. Už si nevzpomínal na dobu, kdy nekřičel. V krku ho páčila taková bolest, že samotný zvuk jeho výkřiků v Kabině agónie byl mučením. Trpěl při každém a nedokázal to zastavit.

Bolest přicházela v nekonečných vlnách oceánu utpení. Nebylo možné se jim vyhnout, ani zastavit je. Valily se jeho tělem a zanechávaly za sebou muka jako prodlouženou verzi okamžiku, kdy se chladicí plyn uvolnit do strojovny: cítil kolem sebe chlad, pálicí jako oheň. Jeho tělo bylo napůl ponořené v lávě

nebo vroucí páře. Bolest občas povolila – tušil, že jen málo – ale pro jeho zničené nervy to byl rozdíl mezi migrénou a mírnou bolestí hlavy. Byl za tu nepatrnou úlevu zoufale, uboze vděčný. Udělal by cokoli, aby se bolest už nevrátila a cítil hrozný strach, že za chvíli opravdu udělá cokoli, řekne cokoli.

„Kdo s tebou přišel?“ zeptal se tichý hlas. Už dávno přestal dobře vidět. Nevěděl, jestli se mu bouří optické nervy, nebo je to interferencí pole kabiny s vizorem. Musel mrkat a snažil se prohlédnout vlnícím se polem, aby ji spatřil. Stála, usmívala se a čekala. Tušil, že má připravené ještě něco jiného než Kabinu agónie, ale nespěchala. Zbývalo mu sotva tolik energie, aby zavrtěl hlavou. Raději si ji však šetřil. Jen visel, neříkal nic, nedělal nic. Tělo se mu však třásl a ubohé přetížené nervy se vzájemně spalovaly strachem a bolestí. Pokaždé, když se chtěl pohnout, tělo se hnulo jinak a bolelo.

„Klidně to můžeš říct,“ slyšel poradkyni. „Já nepřestanu, dokud neřekneš všechno, co chceš vědět. Zatím jsi jen v Kabině agónie, ale až mi to řekneš, podívám se ti na zoubek ještě jinak. Pro jistotu.“ Geordi se celý roztřásl a znovu vykřikl bolestí. Každý nerv v těle se mu při tom svíjel a škubal.

„Čím dřív mi to povíš,“ snažila se mu to vysvětlit, „tím budeš pro mě užitečnější. A čím budeš užitečnější, tím bude pravděpodobnější, že tě nechám žít. Tvůj protějšek to víš, že jsme ho našli, když jsi nám řekl, kde ho máme hledat. Tvůj protějšek je velmi talentovaný muž. Pro Impérium bude lepší, když bude mít takové dva. My ti dokážeme práci velmi zpříjemnit, ale nebude z toho nic, když to nepřetáhneš. Jestli chceš zůstat naživu, nesmiš mě rozzlobit.“

Zase se třásl. Řekl, kde ho mají hledat? V šoku strachu a bolesti se snažil rozpomenout. Na nic si nevzpomínám... Zachvátila ho hrůza. Mohl to říct. Mohl. Jestli jim řekl tohle, co ještě prozradí? Dost, vykřikl jeho vnitřní hlas. Dost! Snaž se ovládat! Řekneš jí pokaždé jen malý kousek pravdy.

Opět ho sevřela bolest. „Ty nechceš žít?“ zeptala se tiše. Bolest se převalila a on se jen bezmocně svíjel. Věděl, že lže. Nikdy ho nenechá žít. Až získá informace, poradkyně ho s potěšením zabije. Bolest ale znovu narůstala, odnesla jeho úvahy a on se jen zhluboka nadechl a křičel a křičel. Jeho tělo se zoufale snažilo nějak to zastavit. Všechno se kolem propadlo do mlhy, svět zbledl a zmizel, zůstala jen bolest. Nekonečná bolest.

„Je mi líto, že musím celou věc tak usměrnat,“ zaslechl její hlas, když minula věčnost a bolest se trochu zmírnila. „Má se postupovat hezky pomalu, po etapách. Je to tak ukvapené – seknout a otočit.“ Pociťoval první dotek prstů v mysli. Bylo to strašné. Jakoby se někdo dotkl otevřené rány, pomalu, téměř namátkou přejížděl jemně prstem po odřeném okraji, kde nejcitlivější vlákna začínala tvrdnout a usychat. Zavzlykal.

„Jestli si to hodně rychle nerozmyslíš a neřekneš mi všechno, co víš, budu se s tím muset smířit. Je to tak vyčerpávající, když musím opravdu zasáhnout do cizí mysli... Ale udělám to, když budu muset. Snad budu trochu unavená, až to skončí, ale za hodinu mi

bude líp. Ty ale budeš mrtvý.“ Usmála se ještě víc. „Zažiješ něco, co ti bude připadat jako celé roky takové bolesti.“

Zasténal. Ale ano, já ji dokážu prodloužit, slyšel uvnitř její hlas. Zdálo se mu, že to mluví jeho vlastní mysl. Zradila ho a teď ho trestá za všechny tajné špatnosti jeho života. Nejsnadněji ze všech vnitřních smyslů se dá změnit pocit času. Nemám čas se s tebou dlouho bavit – musím udělat spoustu jiných věcí – ale i ta chvíle, kterou ti věnuji, ti bude připadat dlouhá jako celé měsíce. Víím, kde se mám dotknout tvé mysli, abys poznal tohle –

Něco se stalo. Okamžitě ztuhl tak strašnou bolestí, že nedokázal už ani křičet. Jen visel a cítil ji, hořel bolestí jako hůlka v ohni. Když se čas znovu rozběhl a vědomí se mu vrátilo natolik, aby zvedl oči, podíval se na ni a uslyšel: „Vidíš?“

„Je to tak jednoduché. Chápeš, jak dlouhý čas může uplynout mezi dvěma nádechy?“ Zasmála se. „Znáš to pořekadlo o relativitě? Sekunda s hezkou dívkou a sekunda na rozpálené plotně.“ Věnovala mu okouzující úsměv. „Teď budeš mít obojí a hezky dlouho. Tak mi pověz,“ bolest už zase sílila, ale čas běžel, „kdo s tebou přišel?“

Pole z něj vykroutilo další výkřik a její mysl se ho dotkla – tam. Bezmocně vykřikl: „Poradkyně!“

„Zbytečně prosíš o slitování,“ řekla tiše. „Dnes nemám na milosrdenství čas.“

Křečovitě polykal. Uvědomil si, jak blízko už byl k přiznání. Řekni jí to! křičela jeho mysl. Začni mluvit a snaž se ovládnout!

Ne! vykřikl jiný hlas. Dělej, co chceš, ale nic jí neříkej. Udělej cokoli, abys ji zastavil, abys ji zpomalil. Neříkej nic! Bolest v něm bily explodovala. Svíral zoufale okraje mysli a snažil se nespadnout zpátky do víru plamenů. „Kdo s tebou přišel?“ řekl hlas. Ucítil, jak prsty lehce uvolnily ruku, kterou se držel na kraji bolesti.

Padal. Hořel zaživa a křičel – objevila se představa Picarda a zmizela dřív, než s tím mohl něco udělat.

Bolest, kterou pociťoval teď, byla ze všeho nejhorší.

Jeho výkřiky poslouchal ještě někdo. V Geordiho kabině čekala Deanna. Věděla, že mu nemůže pomoci, a po tvářích jí stékaly slzy. Prožívala jeho muka velmi intenzívně. Poznala, že ho chytily a druhá Troi ho má v moci. Brzy přijdou i do kabiny, aby zachránili svého LaForge.

Už cítila, jak se blíží. Přemohl ji hrozný strach a nerozhodnost. Na dálku vnímala Geordiho bolest a nervy se jí třásl, jako by si spálila kůži kyselinou. Musí ho z toho dostat.

Tím začneš, řekla si v duchu. Vstala a rychle si otřela tváře.

Dveře se otevřely a vstoupil bezpečnostní tým. Podívala se na ně a ukázala na stěnu. „Je tam, cítím jeho mysl. Spí, ale jinak bude v pořádku. Vytáhnete ho.“

„Nečekali jsme, že tu budete tak brzy,“ řekl udiveně jeden z mužů.

Srdce jí poskočilo. O protějšku své paní nic nevědí. Je to pochopitelné, myslela si. Neřekne jí nikdy víc, než musejí nezbytně vědět.

„A co jste si mysleli, když se tu dějí takové věci?“ vyštěkla. Okamžitě couvli. Deanně se to zalíbilo a ani trochu se nestyděla. „Vytáhněte ho, mám ještě jinou práci!“ Přikývli a začali otevírat panel.

Rychle šla přímo ke dveřím a vyšla na chodbu. Jakmile ji lidé spatřili, hned ji ustupovali z cesty. Byla ráda. Komunikace nefungují, nikoho nenapadne, že jsme dvě... Aspoň doufala, že je to nenapadne. Ale může s tím počítat?

Prošla chodbou k výtahu a vydala se na místo, kde byl Geordi naposled. K tunelu. Posádka do něj právě sestupovala, mezi nimi i Eileen Hessian. Dívali se na ni překvapeně. „Zapomněla jste něco, poradkyně?“ zeptal se někdo.

„Ano.“ Troi jimi prošla jako hejnem kuřat. „Dejte to sem,“ ukázala jednomu muži na vznášedlo, sedla si a nastavila pokyn. Nosič s ní vlétl do šachty. V otevřeném panelu našla napůl schovaný Geordiho trikodér a jeden čip, označený rýhou v horním rohu. Schovala je a vylétla zpět nahoru.

„Rychle se pusťte do práce,“ řekla nervózně vyčkávajícím lidem ze strojovny. „Nemáme na to celý den.“

„Ano, paní,“ ozval se někdo a posádka se začala spouštět do tunelu.

Troi odešla s vysoko zdviženou hlavou zpátky do LaForgeovy kabiny. Celá zadýchaná si sedla. Vtom si uvědomila, že stále svírá trikodér a čip, a odložila je. Zkřížila ruce a snažila se uklidnit, překonat vnitřní napětí. Nebylo to snadné.

Dobře, řekla si, ale musím to udělat ještě jednou...

Když se dostatečně uklidnila, Deanna se rozhodla udělat něco, k čemu zatím nenašla odvahu. Zaměřila se na tu, jež jí stavbou mysli připomínala sebe. Dostala se až docela blízko k ní, způsobem, jakým se mysli vzdalují nebo přibližují, bez hledání směru a místa. Očekávala, že ji druhá mysl zpozoruje.

Nevšimla si jí. Byla zaneprázdněná chladným vychutnáváním potěšení, které rostlo s výkřiky Geordiho mysli. Deanna se otřásla, ale chápala velmi dobře, proč má ta druhá radost z mučení. Dokonce i silný telepat užívá vždy vnější prostředky, jimiž se snaží usnadnit si práci. Proč by měl prorazit myšlenkovou bariéru sám a zbytečně se vyčerpat, když obyčejná bolest to dokáže také a umožní mu pracovat bez námahy? Je to nechutné, ale poslouží to.

Deanna se přiblížila ještě víc a zatlačila. S nikým jiným by to udělat nemohla, ale tohle byla její mysl. Pokusí se ji ovlivnit.

Troi nereagovala. Deanna byla velmi blízko, ale poradkyně byla tak zabraná do svých ohavných radovánek, že ji nezpozorovala. Deanna by se ráda otřásla – jak se někdo může tak vyžívat v cizí bolesti? – ale nechtěla upoutat nežádoucí pozornost a své pocity potlačila. Musí si je nechat pro sebe a svůj rostoucí odpor zadusit. Bylo to hrozné, když se takto viděla. Nenechala se tím ale rušit a chápala to jako jasné varování před tím, čím by se v minulosti nebo budoucnosti mohla stát, kdyby se svět vyvíjel jinak.

Potichu vklouzla do druhé mysli a zaslechla nějaké myšlenky. Měla zvláštní, hořký pocit zklamání. Poprvé, kdy se napojila na schopnosti opravdového Betazoida, se dostala en rapport s tímto stvořením. Zůstala však klidná, naslouchala a otevírala svou mysl cizím myšlenkám a představám. Kdo s tebou přišel? slyšela otázku poradkyně. Cítila marný odpor Geordiho a spatřila záblesk svého obrazu v jeho mysli. Poradkyně.

Troi si ale jeho odpověď špatně vyložila a mučila Geordiho ještě víc. Deanna polkla. Unikla o vlasek.

Ze závoje bolesti se vynořila další představa. Picard. Slyšela, jak si poradkyně pomyslela: kapitán! Ihned se jí rozjasnilo plamenem poznání. Ten jemný a vyhybavý muž, s nímž mluvila, byl někdo úplně jiný.

Poradkyně otevřela oči a otočila se od trpícího, nářkáčícího muže. „Vy dva půjdete se mnou,“ řekla strážcům. „Vy,“ ukázala na dalšího, „zůstanete tady. Nechte ho ještě deset minut viset, pak mu snížíte bolest, ale dávejte pozor na obnovu energie. Nechci, aby se úplně vzpamatoval.“

„Ano, poradkyně.“

„Za deset minut jsem zpátky. Potom rozhodnu, co s ním uděláme.“ A byla pryč, strážci pospíchali za ní.

Deanna to cítila. Okamžitě vstala a co nejopatrněji přerušila spojení na svém konci. Dotkla se komunikátoru. Na opatrnost už nedbala, teď byla rozhodující rychlost. „Kapitáne, můj protějšek už ví. Je na cestě za vaším dvojníkem. Budete-li tam dřív, ještě můžete něco zachránit.“

Komunikátor jí zabzučel v prstech. Rychle přečetla koordináty skladu a řekla: „Dám vám vědět, co bude dál. Konec.“

Pospíchala ven. Kvapně zamířila k turbovýtahu a dál, na palubu čtrnáct, kde byl Geordi. Bude to jen tak tak, myslela si, ale strach si nepřipouštěla a kráčela chodbou s pyšným, divokým výrazem, který viděla na tváři poradkyně. Jsem dcera Pátého domu. Kdo se odváží postavit se mi do cesty? říkala si nejzvučnějším hlasem své matky.

Nikdo. Na tvářích kolem sebe viděla strach a znovu pocítila sladkou závrať vzrušení a radosti. V jejím vesmíru si jí také vážili, ale jinak. Smutně se nad sebou usmála. Pokušení, skrývající se v radosti z cizího utrpení, je příliš velké a draze se za něj platí. Je to příliš lákavé. Co je platné, že se to člověku tak líbí, když ztratí vlastní duši, ztratí lidskost?

Vstoupila do výtahu. „Paluba čtrnáct,“ řekla a čekala, až se otevřou dveře.

Uslyšela ho hned. Ten veselý hlas, vždy plný humoru, teď naříkal a vzlykal. Zatvrdila svou tvář i sebe, vešla do Kabiny a řekla strážci: „Je to vyřízené. Spusťte ho dolů, půjde na návštěvu. Kapitán ho chce vidět.“

„Aha,“ řekl strážce a přistoupil k panelu.

„Spouštějte pomalu,“ řekla Deanna. V duchu však křičela: Dělej! Cítila, jak jsou Geordiho nervy napjaté. Kdyby přerušili mučení okamžitě, mohl by upadnout do šoku. Když bylo pole vypnuté, řekla: „V pořádku,“ a Geordi se zhroutil na podstavec jako loutka s přetrhanými provázky.

Diane Duane

Vytáhla z pouzdra fázera. „Pomozte mi. Za chvíli se už postaví na nohy.“

Strážce ho hrubě zvedl a Geordi se napůl opřel, napůl zhroutil na Troi. Rýpla ho významně fázerelem do žeber a řekla: „Kapitán vás očekává, vážený.“ Vložila do slov veškerou nenávist, kterou cítila k těm, co mu ublížili. „Jdeme.“

„Chcete s nim pomoci, poradkyně? Mohl by...“

Chladné se podívala na strážce. „Ten nic nezmůže. Ale díky za ochotu, Harrisone.“ Otočila se k němu zády.

Vyšli na chodbu. Geordi se sotva vlekl. Téměř ho táhla, ale nechtěla prozradit, jak pospíchá. „Honem, Geordi,“ zašeptala mu do ucha, „musíme to tu dokončit!“

Sevřenými, šubajícími víčky otrásl okamžik překvapení, znamení obrovské vlny nespoutané radosti a strachu, jež ho zalila. Zrychlil chůzi a jeho dýchání se uvolnilo. Deanna cítila, že je zezadu sledují oči strážce, napřímila se a zpomalila krok. Nesluší se, aby dcera Pátého domu utíkala po chodbách, i kdyby to byla otázka života a smrti. Nesla se dál vznešeně jako královna a lidé, které míjeli, se jen podívali na Geordiho, sykli jeden na druhého a ušklíbli se. Jejich emoce jasně naznačovaly, že je ztracený. Deanna si jich nevšímal. Dostane ho zpátky do kabiny a udělá, co bude v jejích silách, aby se znovu postavil na nohy. Potom...

Co bude potom, vědí jen nebesa.

Nebo možná kapitán.

Kapitola čtrnáctá

Picard vytáhl fázer, zkontroloval zásobník a vyšel z kabiny. Vždycky mu bylo nepříjemné, když neměl situaci pod kontrolou, ale tentokrát to bylo nejhorší. Na své lodi se na důstojníky mohl spolehnout, vědět, že na nic zbytečně nečeká. Své úkoly znali a on se jim raději nepletl do práce.

„Jdeme, Barclayi,“ řekl muži, který stále hlídal u dveří, a dal se chodbou k výtahu. Vtom se zarazil. „Říkal jste, že půjdete spát.“

Barclay pokrčil rameny. „Nemohl jsem usnout, kapitáne. Děje se něco? Potřebujeme ještě někoho?“

„Ne. Stačíme na to sami.“

„Kam jdeme, pane?“ Picard klidně odříkal koordináty. Barclay se zamračil. „Do skladiště? Proč tam?“

Dveře výtahu se otevřely, Barclay ho zkontroloval a vstoupili dovnitř. „Co víte o naší misi, pane Barclayi?“ zeptal se Picard.

„Moc ne,“ odpověděl bez zájmu Barclay, „jako obyčejně.“ Neinformovaná posádka je nejlepší oporou tyranie, myslel si Picard. „Slyšel jsem něco o jiné Enterprise. Jiné hvězdné lodi z jiného vesmíru.“ Zavrtěl hlavou. „Všem to připadalo jako pohádka, ale teď jsme tady a všechno vypadá naprosto vážně.“

„A co vám říká ta druhá Enterprise?“

„Asi to znamená stejnou posádku.“ Barclay se úkosem, trochu polekaně podíval na Picarda. „Stejnou, ale jinou. A jiného...“ Díval se na kapitána a nedokázal to vyslovit.

„Jiného Barclaye? Jistě. A také jiného kapitána Picarda.“

Barclayovy oči se na okamžik rozšířily a Picard v nich četl tak jasně, jako by byl úplný Betazoid. Nestačí snad jeden? „Jiný Picard,“ řekl Jean-Luc. „Teď ho chytíme.“

Od setkání s poradkyní myslel celý večer na Twaina a vzpomněl si na něho znovu. Tentokrát to nebyly verše, ale Princ a chudřas. Troi měla pravdu: jestli se z toho dostanou, její rychlá mysl jim v mnohém pomůže. Musí se však dostat zpátky do vesmíru, kde takové věci mají cenu.

Projížděli rychle palubami. „Pane Barclayi, je velmi pravděpodobné, že až budu rozmlouvat se svou přesnou kopií, objeví se poradkyně Troi a bude se k nám chtít dostat.“ Významně se na Barclaye podíval.

„To si dovedu představit, pane.“

„Je nezbytné, aby náš rozhovor nerušila. Musím si s tím mužem promluvit sám. Zadržte poradkyni, jak nejdéle to půjde. Jestli budete potřebovat posilu, zavolejte ji.“

„To nepůjde, kapitáne, komunikace stále nefungují.“

„Máte pravdu. Udělejte to, jak chcete. Pošlete po někom zprávu, ale posilu si zajistěte. Nechci, aby se mi do toho Troi míchala.“

„Ano, pane.“ Chvilí bylo ve výtahu ticho, potom se Barclay ozval: „Kapitáne...“

Picard mu pokynul.

„Mé povýšení?“

Picard se neovládl a hlasitě se rozesmál. „Vy ale umíte kout železo, dokud je žhavé.“

„Ano. Bez vaší pomoci...“ Picard se na něho vážně zahleděl a Barclay uhnul očima. Picard ho nechtěl odmítnout. „Podívám se na to. Pokud váš služební záznam odpovídá tomu, jak jste v posledních dnech jednal...“ Přikývl.

Barclay se překvapivě začervenál a podíval se stranou. „Díky, pane.“

Výtah zastavil. Vyšli na palubu čtyřicet čtyři, na tiché, vzdálené místo, kde obvykle nikdo nepracoval. Skladiště našli bez obtíží. Barclay poslal cestou pro posilu a postavil se na stráž u dveří.

Picard se na něho podíval. „V pořádku?“

„To bych se měl zeptat já vás, kapitáne,“ odpověděl Barclay s laskavým pohledem, jakým osobní strážci sledují své poněkud nepříčetné velitele.

„Stůjte tady.“ Picard mu poklepal na rameno a chmurně se usmál. „Vím, kdo je uvnitř. Nikdo to neví líp než já. Ať nás nikdo neruší, když přijde poradkyně...“

„Dál se nedostane, pane.“

„Výborně.“ Picard pokynul Barclayovi, opatrně otevřel dveře a zavřel za sebou.

V okamžiku, kdy zavřel, vylétla noha a vykopla mu z ruky fázer. Zbraň přelétla přes půlku skladu. Picard udělal to jediné, co mu zbývalo – chytil útočnickovu nohu a prudce s ní trhl stranou. Uslyšel pád těla a slepě se vrhl za zvukem. Rukama tápal po těle, až nahmatal hrdlo a sevřel je. Podíval se...

Šok byl horší, než čekal. Rdousil svůj vlastní krk a do očí mu hleděly jeho rozhněvané, překvapené oči. Málem povolil. Scházelo jen trochu a byl by mrtvý. Mezi rukama se mu objevila cizí ruka s fázerem a nacvičenou pákou – nahoru a dolů – sekla proti jeho paži.

Picard reagoval tak, jak ho učili. Uvolnil sevření, aby se vyhnul tlaku, a znovu stiskl spodem. Ruka s fázerem zůstala volná a zasáhla ho tvrdě do hlavy.

Upadl dozadu. Všechno se rozzářilo horkým, jasným světlem, ale ještě se zachytil nohama kolem útočnickova pasu a strhl ho s sebou. V té hře můžou hrát dva, řekl si a oběma rukama udeřil na hlavu. Všechno se s ním točilo, ale uhořel znovu. Teď však ruce sevřely jeho hrdlo.

Fázer odlétl. Vypadl z prstů, jež na chvíli povolily sevření, aby znovu stiskly. Picard se dvakrát, třikrát převálil po podlaze. Protivník ho tvrdě zasáhl kolem břiha a vyrazil mu dech. Picard se překulil na druhou stranu a byl rád, že ho jeho protějšek nezasáhl ještě do hlavy. Musel by zvracet a jeho trápení by skončilo navěky. Při pádu narazil na jeden z fázérů a sevřel jej. Zalpal po dechu, zdvihl se na kolena a...

Proti němu klečel jeho protějšek, držel si zhmožděný krk a mířil na něj fázerelem.

Picard nevěděl, jestli je fázér v jeho ruce zajištěný, nebo ne. Neodvážil se spustit z protivníka oči.

„No to je náhoda,“ řekl ten druhý. Provrtával Picarda očima a zakašlal.

„Zaslechl jste mě?“

„Poslední opouští člověka sluch.“

„Tak to říká doktorka Crusherová, ano. Tohle setkání byl váš nápad. Nedivte se, když se vám nelíbí, jak to dopadlo. Myslel jste, že budeme jen sedět a čekat?“ Jeho protějšek se hrubě zasmál. „Flotila tvrdila, že přesně tohle uděláte. Kdo by tušil, že dokážete něco jiného?“

Picard se usmál nad jeho sebedůvěrou. „Klidně. Jen hlupák bere názor Flotily vážně. Copak nějaká kancelářská myš odhadne správně situaci?“

Dvojník ho sledoval. Picard se zachvěl. Bylo to tak nezvyklé: díval se do zrcadla a zrcadlo k němu mluvilo slovy, o jakých se mu nesnilo, a způsobem, jakým by nikdy nepromluvil. „Říkám vám rovnou, že to nevyjde,“ řekl.

„Nečekali jsme, že jste schopní udělat víc než jen obranné manévry.“ Jeho protějšek pokrčil rameny. „Na osobním úspěchu tady nezáleží. Když budeme muset, uděláme to později. Pak budeme připravení.“

„O tom pochybuji,“ řekl tiše Picard. „Vaše základní informace a poznatky o nás jsou zřejmě mnohem lepší než naše o vás, ale ztroskotáte na detailech. Rozhodující je znalost nepsaných zákonů a osobních vlastností. K tomu mi stačil jediný den s vaší posádkou.“

„To říkáte vy.“ Zkoumavě si ho prohlížel. „Jste si tak jistý? Medvědi možná netancují nejlíp, ale dokážou to taky. I nám se to příště podaří. Najdeme si takové oblasti vaší Federace, které nebudou tak dobře střeženy. Slabá místa, zadní vrátka... Takové věci se najdou všude. Hvězdná flotila už na to málem doplatila. Zažili jste spiknutí jiných druhů. Stvoření, jež ani nebyla lidská, a přesto se jim podařilo vás oklamat a dostat se až k samotnému centru. Nám se to také podaří, až se vrátíme.“

„Vás už se to týkat nebude. Pokud jsem správně pochopil vaši Hvězdnou flotilu, budete rád, když vyváznete živý.“

„Však já to zvládnou,“ řekl jeho dvojník se zlým úšklebkem. Picard se málem otřásl při pomýšlení, že by něco takového dokázal. „Jsem nejzkušenější kapitán. Když s tím plánem začali, museli se přijít poradit se mnou. Posledních pět let jsem dělal všechno, aby tu misi dostala moje loď.“

„Snad vy.“

„Učíte se rychle. Jistě. Až to skončí, získám obrovskou moc, a i když nevyhrajeme úplně...“

Uprostřed věty Picard upozoroval, co se děje, a skočil. Vrhla se dopředu jako smyslů zbavený, nestaral se o fázer, ale svůj držel pevně. Narazil dvojníkovi do prsou a zase zápasili. Za chvíli tu budou, myslel si. Zachytil napřaženou ruku protivníka v zápěstí a udeřil s ní o podlahu. Ten druhý se převálil a začal hrozný, propletený a zmatený boj z blízka. Nohy a ruce se jen míhaly. Nebyl to efektní, čistý zápas, ja-

ký se Picard učil ve škole, ale souboj dvou polovin mysli. Bojovali spolu dva muži v jednom. Každý se bál toho druhého a marně se snažil vzpomenout si na techniky zápasu, zapomenuté uprostřed hrůzy střetnutí. Tváří v tvář se srazili dva stejně vycvičení i inteligentní lidé, ale naprosto odlišní. Minuty utíkaly, bylo už jen otázkou času, kdy...

Protivník zasáhl kolenem Picarda tvrdě na solar plexus, převálil se na druhou stranu a zdvihl se na kolena. Jean-Luc zasípal, zalapal po dechu a vrhl se stranou. Jen těsně ho minul paprsek fázeru. Upálil mu levé obočí a v levém uchu mu zvonilo tak, že nic neslyšel. Muselo to být pouhé škrábnutí, jinak by Picardovi chyběla půlka hlavy, ale žhavý proud bolesti pálił, jako by ho fázér skutečně zasáhl. Picard se vrhl přímo na protivníka a chvíli zápasili. Vlastním fázerelem mu vyrazil zbraň z ruky a podíval se do rozšklebené tváře s vyceněnými zuby. Byla víc zvířecí než lidská.

Picard svíral fázér, zkontroloval pojistku i náboj. Ve tváři druhého četl jen zuřivou nenávist. Najednou dvojník prudce sáhl po fázeru.

Picard ho zasáhl z těsné blízkosti a upadl na zem. Žaludek se mu otřásl bolestí úderů i zásahem fázeru. Těžce se zdvihl na nohy a zase si chtěl stáhnout uniformu. „Ah, j'm'en fous!“

Venku se ozvaly výstřely fázerů. Bleskově se otočil. Dveře se otevřely a dovnitř vrazila poradkyně s dvěma strážci a Worfem v patách. Podívali se na Picarda, potom na tělo na podlaze a znovu na Picarda.

Nečekal na jejich zmatené pohledy. „Barclayi,“ zasípal a vyšel kolem nich na chodbu, jako by tam nestáli.

Nic. Neviděl nikoho, jen cítil zápach spáleného masa. Žádné tělo, ani ruka, kterou by stiskl té ubohé věrné duši na rozloučenou.

Otočil se a pomalu vešel do skladiště. Troi se na něho podívala. Ucítíl na tváři své mysli dotek závoje, ale každou vteřinou v něm sílil hněv a v očích ho pálily slzy. Ještě se chtěl ovládat. Ne, nebudu už dál skrývat lidskost, řekl si, i když mě zabijí. Hněv pálił, téměř zahlédl, že v jeho ohni závoj vzplál, rozhořel se a odlétl v dešti jisker. Troi si ho prohlížela a ustupovala krok za krokem. Smrtka, jež spatřila svou Smrt. „Kde je pan Barclay?“ řekl tiše.

„Dovolil si bránit mi ve věci bezpečnosti,“ řekla Troi. Postoupil k ní, až zády narazila o stěnu. Jednou rukou jí pevně stiskl krk. Strážci se báli pohnout, jen fascinovaně zírali. Poradkyně se snažila zasáhnout jeho mysl, byla však rozrušená a nejistá. Její bodnutí minulo cíl, sklouzlo po štítu vzteku a spojení, jež Troi otevřela v mysli, pronikl Picardův hněv. Zaplavil ji a znehybnil. Jeho intenzita byla taková, že Troi zůstala stát s vytřeštěnými očima a otevřenými ústy. Hořela na rožni vlastní mysli.

„Byl to můj nejlepší muž,“ řekl Picard hlubokým, bezvýrazným hlasem. „Mladý důstojník na počátku životní dráhy. Kdoví, čím se mohl stát za rok, za pět let? To víte snad jen vy.“ Sledoval ji přimhouřenými očima. „Vždycky hned zašlápnout, co?“ Pustil ji, aby se na ni už nemusel dívat.

A uviděl Worfa. Měl zvláštní výraz, který u něho Picard už jednou spatřil. Pochybnost, poznání. Picard polkl. Pochopil, že Worf ví. Bylo to jasné. Stál a vteřinu se jen díval na Worfa. Nemělo smysl dělat něco jiného.

Worf hleděl na Picarda a nic neříkal. Picard se neklidně otočil k Troi. Nechtěl ztratit převahu. Ukázal na podlahu a řekl: „Odneste ho.“

„Do Kabiny?“ zeptala se slabě Troi.

Picardovi ztvrdla ústa. Kolik lidí tam jeho protějšek poslal? Ted' se rozhodl dát průchod opožděné spravedlnosti. „Ano. Pořádně ho vyždímejte. Jak pokračuje oprava?“

Troi úplně zakoktala. „Prac-, pracuji na tom, kapitáne. Hessian říká, že budeme schopní letu za –“

„Bude to trvat jen polovinu toho, co řekla. Dohlédněte na to.“ Přistoupil těsně k Troi. „Udělal jste chybu, poradkyně.“ Hlavou jí naznačil ke dveřím. „Budete toho litovat.“

„Ne tak jako vy,“ řekla v zoufalství, „až vás dostane velení Hvězdné flotily. A to bude brzy.“

Jeho úsměv musel být hrozný, když před ním couvla. „Nejdřív dojde na vás, poradkyně. To mi věřte. Budu se na to dívat a vychutnám si každou vteřinu.“ Ukázal na podlahu. „Odneste ho.“

Troi se strážci zvedla bezvládné tělo a vynesli ho ven. „Měl byste okamžik počkat, pane Worfe,“ řekl Picard.

Dveře skladiště se zavřely. Dívali se jeden na druhého. „Neprozradil jste mě,“ řekl Picard. „Děkuji vám. Můžete mi říct, jak jste to poznal?“

„Podle vašeho chování, vaší zdvořilosti. Zarazilo mě, že jste se vůbec zajímal o mrtvého strážce. Spojil jsem si to s tím, jak jste mluvil se mnou. Bylo to naprosto netypické pro vaše dřívější chování.“ Worf se smutně usmál. „Já nejsem jako ostatní. Dávám si pozor, když vidím něco divného. Kdybych to neuměl, dlouho bych tu nepřežil.“

Picard přikývl. „Mám málo času. Musím najít své lidi a zmizet. Na vaši pomoc ale nezapomenu.“

„Pomohu vám dostat se bezpečně odtud. Ještě rychle něco, než půjdeme.“ V očích měl náhle strašný smutek. „Co se stalo s mým národem ve vašem vesmíru?“

Picard se chmurně usmál. „Jsou našimi spojenci. Je to mocná říše. Kdysi jsme byli nepřátelé a naše teritoriální zájmy se střetly. Zaslepil nás vzájemný strach ze síly toho druhého, nechápali jsme, že si můžeme být prospěšní. Touha po míru a několik šťastných náhod nás ale nakonec spojily. Dnes říše Klingonů vzkvétá a její národ je vážený a ctěný. To je pro ně to nejdůležitější.“

Worf přikývl. „Kdysi to tak bylo i u nás, ale to už je dávno.“ Otočil se ke dveřím. „Doprovodím vás, kapitáne. Kam půjdeme?“

Picard se dotkl komunikátoru – na tajnosti nebyl čas. „Poradkyně, kde jste?“

„Přístupová kabina k jádru hlavní lodí,“ přišla odpověď. „Rychle, kapitáne!“

„Kde je pan LaForge?“

„Je tady, pane. Ztratil transpondér, jinak je v pořádku.“

„Jdeme za vámi... Pojd'te, pane Worfe.“

„Jdeme za vámi?“ zamumlal Geordi a zapnul triko-dér. Troi stála u zamčených dveří s připraveným fázem.

Zavrtěla hlavou a řekla: „Na nic se mě neptejte. Jak to vypadá?“

„Zabezpečení je stále vypnuté,“ řekl Geordi a třel si přitom bolavou hlavu. „Dlouho už nebude. Eileen je pilná jako včelička. Ale já znám pár figlů, o kterých neví.“

Pracoval na trikodéru. „Opravila jádro na druhé straně, jenže já se tam dostanu od strojovny.“ Zašklebil se. „Jeden nemůže být na dvou místech najednou.“

„Ale ano,“ řekla Troi. Nespouštěla oči ze dveří. „Tady jsme oba dvakrát.“

Geordi zafuněl a hned zkřivil tvář starou bolestí. „My tu možná dvakrát jsme, ale ne Eileen. Vypadá to, že její lidi zase tolik nespíchají,“ zašeptal. „Tady nikdo nepracuje, když nad ním někdo nestojí. Au...“

Troi se nervózně podívala na dveře. Emoční „tepnota“ lodi byla o něco vyšší než před několika hodinami. Upoutalo ji něco zvláštního: rozčilení a zuřivý vztek, spojený s hrozivým, chladným hněvem jiné mysli. Ta jí byla podobná, raději se před jejím dotekem stáhla. Neodvažovala se znovu otevřít spojení, ale pochopila, co se stalo. Poradkyně objevila, že Geordi zmizel a odvedla ho druhá Troi.

Cítila mentální i fyzický pohyb k nim. Druhá mysl se snažila navázat spojení s ní, chtěla zjistit, co dělá a cítí. „Je zle,“ řekla Deanna a co nejrychleji mobilizovala svou mentální obranu.

„Honem!“

„Dělám, co můžu, poradkyně.“

Jako dítě ji učili, jak používat mentální bariéru, která pomáhá oddělit mysl Betazoidů od náporu cizích emocí. Deanna dělala směšný omyl, jakým každého ještě po letech rodina škádíl. Když uslyšela výraz mentální blok, představovala si svou bariéru přesně tak: jako stěnu postavenou z jasně barevných kostek, jež ji chrání před vším, co je na druhé straně. Ted' stěnu rychle stavěla, skládala k sobě kostky s písmeny, čísly i obrázky zvířat. Bloky už vybledlé a otlučené, ale v okamžiku, kdy do sebe zapadly, naprosto spolehlivé. Bývala někdy tak nervózní, že je popletla, ted' však každý z nich zapadl se zoufalým spěchem přesně na své místo v mysli a kolem ní vyrostla neprostupná zeď. Musí chránit nejen ji, ale i Geordiho. Je zranitelný a ona nedopustí...

„Mám to,“ řekl tiše Geordi a vložil do záznamového otvoru konzoly nový isolineární čip. „Pokračujeme.“ Ohnisko překvapeného hněvu se rychle přibližovalo. Troi nastavila na fázoru plnou dávku a vyčkávala. „Už přichází,“ zašeptala Geordimu.

Celý se roztřásl a zasténal bolestí. Vytáhl však z konzoly čip a vložil tam další. „Třetina je hotová, poradkyně.“ Víc neřekl.

Troi se kousla do rtu. Postavila se vedle dveří a čekala.

Přímo za dveřmi zazněl výstřel fázoru. Deanna viděla očima svého protějšku, jak z ovladačů vylétly jiskry a dým. Dveře se rozlétly a dovnitř vtrhl jeden ze strážců. Poradkyně by nešla první, bylo by to pod její důstojnost. Deanna strážce okamžitě omráčila.

Na její mysl se zvenčí vrhla strašlivá síla, umocněná přípravou, jakou Deanna neznala a nemohla jí odolat. S hrůzou si uvědomila, že té druhé závidí. Takovou sílu jsem mohla mít.

Stěna z bloků se zachvěla. Ach ne. Deanna se zlobila sama na sebe, že podlehla pokušení. Rychle se jej zbavila, natáhla se vstříc druhé myslí a sevřela ji. Pociťila šok uspokojení – spojením s druhou myslí k ní proudilo překvapení. Její dvojnice měla hrubou sílu, ale Deanna jemnost. Cizí mysl narazila na její stěnu, na připravené bloky, a s opovržením a vztekem se je zaslepeně snažila rozbít.

Druhá Troi žádnou bariéru neměla. Vůbec nepředpokládala, že by ji mohla potřebovat. Odmítla považovat Deannu za sobě rovnou, za jinou verzi sebe. Nepochopila, že bariéru může zničit zevnitř jako svou vlastní ochranu.

Deanna naopak věděla, že jsou víceméně stejné. I když jí to bylo nepříjemné, věděla, že může druhou mysl ovlivnit jako svou vlastní. Nehlučně se zasmála, když druhá mysl marně tloukla do jejích zdí, a nepozorovaně zaútočila na poradkyni zdola. Ostří její myslí, zesílené hněvem nad tím, co Troi udělala Geordimu, se zabodlo hluboko.

Cítila němý výkřik bolesti i překvapení a zaradovala se. Zatímco ta druhá zůstala nehybná, vystoupila z úkrytu za dveřmi a vyšla na chodbu. Poradkyně stála bez hnutí. Nedokázala se vymanit z železného sevření Deanny, jež k ní klidně přistoupila a udeřila ji fázorem do hlavy.

Poradkyně padla jako podřatý strom. „Tvá mysl je až příliš živá,“ řekla tiše Deanna. Uchopila ji v podpaží a vtáhla dovnitř, aby ji nikdo nezahlédl.

Geordi stále pracoval s trikodérem. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zeptala se Deanna. Byla nervózní a cítila reakci na to, co udělala. Směřovali sem další, byli docela blízko. Jasně poznávala Picardovu mysl, jeho pevné odhodlání a zvláštní lítost. Doprovázela ho jiná mysl – doutnající záblesk vzrušení a dohadů. Stále víc se ale také blížila mysl Picardova protějšku, hrozivě ledová.

„Ještě pár minut!“ řekl Geordi.

Deanna slyšela, jak se na chodbě otevřely dveře turbovýtahu. Opatrně vyhlédla, v ruce připravený fázor. Slyšela spěchající kroky...

Zahlédla kapitána s Worfem tohoto vesmíru. Jejich mysl byla v souladu, necítila žádné donucení. Tvář se jí rozzářila, ale neodvažovala se nahlas zasmát.

„Kapitáne!“

„Poradkyně,“ řekl Picard. Mrkl na ni a usmál se. „Snad bych vám měl chvíli říkat Deanno. Poradkyně jsem si užil až moc.“

„Zdá se, že ona taky,“ řekl Worf, když vešli do přístupové kabiny a uviděli druhou Troi bez hnutí na zemi.

Picard jen povytáhl obočí a obrátil se k Geordimu. „Jak to jde, pane LaForgi?“

„Je to skoro hotové, kapitáne. Ještě jeden čip.“

„Myslel jsem, jak se vede vám?“

Geordi se usmál, až zasténal. „Cítím se, jako by na mně pořádali sloni soutěž ve stepu a finále si rozdali na hlavě. Ale jinak to jde.“

Picard kývl. Worf si je prohlížel. Viděl úlevu i humor a Deanna na okamžik pociťovala mentální představu hladového muže, roztouženě stojícího před výlohou plnou jídla. „Přátelství, čest,“ řekl Worf. „Za takový vesmír se má bojovat.“

„Také si to myslíme,“ řekl Picard. „Ani pro váš vesmír ještě není pozdě, pane Worfe. První důstojník z dřívější Enterprise tohoto vesmíru odhadl, že Impériu zbývá asi dvě stě let. Sto let již uplynulo. Impérium je blízko pádu a jsou tu možná ještě další důvody, které neodhadl ani Spock. Impérium přesáhlo své možnosti. Parsek za parsekem, den po dni. Během padesáti nebo šedesáti let budou jeho síly, jež mají vesmír ovládat, natolik vzdálené, že vláda bude jen pouhý mýtus. Přejde čas, aby utlačované národy povstaly a odhodily břemeno Impéria. Ten čas nevyhnutelně nastane a budete-li vy a váš národ připraveni...“

Worfovi zazářily oči. „Dlouho jsme snili, že se situace nějak zlepší. Byly to jen sny. Nikdo je nebral vážně a nic pro to neudělal. Ale když člověk ví, že sen je skutečností, že jednou někde...“

„Váš sen je živý, pane Worfe,“ řekl Picard. „Kdoví, možná za padesát, osmdesát let – když to Flotila dovolí – nakoukneme zpátky, jak si vedete. Jestli se rozšíří technika cestování v přilehlých vesmírech, mohou přijít Klingoni.“ Tiše se zasmál. „To by byla asi zajímavá návštěva. Ale to jsou všechno jen dohady. Osud vašich světů je ve vašich rukou. Zapamatujte si, že vám přejeme to nejlepší.“

„Zatraceně!“ vykřikl Geordi. „Zamkli to! Uzavřeli bezpečnostní záznamy a napojili jádro na rezervu.“

„Máte všechno?“

„Devadesát osm procent. Ale jestli ta poslední dvě procenta obsahují to, co potřebujeme...!“

Na chodbě slyšeli otvírání dveří turbovýtahu a zvuk běžících nohou.

„Už nemáme čas,“ řekl Picard. „Vemte ten čip, pane LaForgi.“

„Pane Worfe.“ Deanna zvedla fázor. Překvapeně se na ni podíval, ale potom přikývl. Na rtech měl náznak úsměvu. Omráčila ho. Skácel se na podlahu přes Troi a kapitán se dotkl odznaku. „Enterprise,“ řekl rychle. „Poplach. Přeneste nás okamžitě zpátky!“

Postavili se k sobě. Troi položila Geordimu paži kolem ramen, aby nahradila ztracený transpondér, ale opíral se o ni tak vyčerpaně, že si tu výmluvu mohla klidně ušetřit. Ve dveřích se objevily postavy s fázery. Jednou z nich byl i druhý Picard. V záři transportního efektu zachytila Deanna poslední záblesk jeho slepého vzteku. Viděla zkřivenou, křičící tvář. Svět se rozplynul, paprsky fázorů je minuly a Deanna ještě zaslechla křik druhého Picarda: „Můstek! Zaměřte ten přenos a zničte zdroj!“

Všechno zmizelo jako ve zlém snu...

Kapitola patnáctá

... a vynořila se kabina raketoplánu. S úlevou se rozhlíželi okolo sebe, konečně byli zase v normálním prostředí. Ale Picard byl nervózní. Fáze na druhé lodi už jistě pracovaly na plný výkon a objevit raketoplán bude snadné.

Opět zahájili přenos a připadalo jim, že to trvá nekonečně dlouho. Dříve než bzučivé předení transportéru pohltilo veškerý zvuk, pronikla kabinou záplava bílého ohně a Picard fascinovaně sledoval, jak se stěny raketoplánu rozlétly do nicoty, prostírající se všude kolem nich. Bílý oheň pohasl a svítily jen hvězdy, až zhasly také. Pomalu se rozjasnilo. Uprostřed záře přenosu se zvolna vynořila transportní kabina. Když se tiché bzučení konečně rozplynulo, Picard se s ostatními členy výsadku na sebe podívali a nemohli tomu uvěřit. Naproti nim se velitel O'Brien opíral o konzolu, jako by mu nesloužily nohy.

Prohlédl si je a řekl: „Jsem rád, že jsem to odsud zvládl. Ve vyrovnávacím programu na Hawkingu byla...“

Picard zavrtěl hlavou a sestoupil z nosiče. „Na tom nezáleží. Děkuji, veliteli.“

Kolem se rozhoukaly červené poplachové sirény. Picard se dotkl komunikátoru. „Picard volá Jedničku.“ „Odpusťte, kapitáne, když řeknu, že vás rád slyším,“ ozval se Rikerův hlas.

„Nemáme čas se radovat,“ řekl Picard. „Jak vypadá situace?“

„Druhá Enterprise zahájila přípravy ke startu,“ řekl Riker. „Vypadá to, že museli před koncem opravy vypnout hyperprostorové motory, ale zatím jim moc nevychladly. Zbývá nám jen pár minut.“

„Nesmíme váhat, Jedničko. Udejte směr a okamžitě vyrazíme zrychlením pět. Mám toho tady už dost.“

„Ano, pane,“ řekl nadšeně Riker. „Pane Redpathi! Nastavte Jedna, dvě, pět. Stupeň osm, zrychlení pět. Teď.“

Picard neslyšel odpověď, ale okamžitě poznal jemnou změnu v chodu lodi, jež přešla na zrychlení. Troi pomáhala Geordimu z nosiče. Vypadal ztrhaně a byl ještě slabý. „Přijměte mou omluvu, pane La-Forge,“ řekl Picard. „Během této operace jste vytrpěl ze všech nejvíc. Nejhorší je, že vás budeme ještě potřebovat.“

Geordi přikývl. „To je v pořádku, kapitáne. Máme, co jsme chtěli. Aspoň doufám.“

„Běžte to zjistit do strojovny,“ řekl Picard. „Veliteli Rikere! Připravte celý tým panu LaForgeovi do strojovny.“

„Už vás předběhl velitel Hwiii, kapitáne,“ řekl Riker. „Doslova. Je připravený s padesáti lidmi. Panu LaForgeovi řekněte, že základ aparátu je postavený a čeká na něho.“

„Rozumím.“ Geordi odešel a Picard se podíval na Troi. Nelíbila se mu její tvář. Měla zvláštní výraz – a najednou kýchla.

Picard vybuchl v smích. Bylo mu nádherně. „Vyjádřila jste mé pocity naprosto přesně, poradkyně,“ řekl a podíval se na sebe. „Pojďte, převlékneme se do něčeho pohodlnějšího.“

Geordi vstoupil do strojovny, kde panoval obrovský zmatek.

Lidé běhali na všechny strany, křičeli jeden přes druhého, mávali náradím, přístroji a nosiči. Pocit nervozity a vzrušení byl ve vzduchu tak intenzivní, že by se dal nejen krájet, ale snad i jíst. Když Geordi vešel, ozvaly se výkřiky radosti a nadšení. Zaslechl i hlasitá hvízdnutí, jimiž ženská část posádky dala najevo své ocenění. Zastavil se u řídicího pultu, napůl aby nabral dech a napůl aby zvládl svou reakci. Po celé strojovně se rozlehl potlesk.

Slabě se zašklebil a vydal se k hlavnímu rozvodu energie, odkud vycházely mohutné, tlusté kabely k vedlejšímu doku. Teď tam místo uskladněných diagnostických panelů stály tři velké a široké palety, přetéající technikou. Pracovalo u nich asi třicet lidí. Propojovali množství nejružnější aparatury, od trikodérů zapojených v sériích i paralelně až k něčemu, co vypadalo jako malá ionizační soustava. Za tou se vynořil Hwiii, jako by plaval vzduchem, a poplašeně na někoho pískal: „Nezáleží na tom, kolik jich potřebujete. Prostě je musíte zapojit. Nemáme čas!“

Geordi se zašklebil. Hwiii ho zpozoroval, rychle k němu „připlaval“ a šťouchl ho pod téměř holá žebra. Zasmál se delfíním smíchem a řekl: „Vítejte zpátky! Trojnásobně vítejte! Už na vás čekáme. Rychle, kde je ten zbytek?“

Geordi mu podal čip. „Bud' je to tohle, nebo už nic.“ Pospíchali společně k ovládacímu pultu, který byl instalován zvlášť pro průnikový aparát, a vložili čip do záznamového otvoru. „Uložit,“ řekl Geordi.

Sledovali běžící data na obrazovce. „Dokonalé,“ zaskřehotal Hwiii. „To je ono. Máme všechno!“

„Všechno ne. Zablokovali přístup. Máme štěstí, že nás nesledoval antivirový program a nevymazal čip.“

Hwiii mávl ocasem. „Nevadí. Máme přesně to, co potřebujeme. Zařízení replikátoru i všechno ostatní.“ Geordi cítil, že se mu někdo dívá přes rameno. Ohlédl se. Spatřil Eileen a sotva zvládl počáteční reakci. Usmívala se na něho stejným úsměvem jako ta druhá.

„Zařízení replikátoru?“ zeptala se. „Výborně. Připojíme náš replikátor a za pár minut můžeme montovat duplikáty.“ Jejich pohledy se setkaly a Eileen se za okamžik obrátila k odchodu. „Nezapomeňte na ochranný cyklus,“ volal za ní Geordi. „Abychom pak nezjistili, že jsme se dali nacytat!“

„Jsem snad včerejší?“ odpověděla Eileen. Věnovala Geordimu jeden ze svých šibalských úsměvů a po-

spíchala pryč s voláním: „Cliffe, Donno, Maireide, pojdte sem. Prověřte tohle!“

Geordi vydechl. „Chybí poslední dvě procenta. Doufám, že nám neschází to zásadní.“

„S tím si teď nemusíte lámat hlavu,“ řekl při sledování dat Hwiii. „Snažme se pochopit to, co tu máme.“

Geordi se rozhlédl kolem. „Nechal jste položit pořádné kabely, veliteli.“

„Jestli ta věc dokáže vytáhnout osm set terawattů, musíme se postarat, aby měla dost energie, veliteli. Byla by ostuda, kdybychom se uprostřed transferu zpátky zastavili jen proto, že nám vypadly pojistky.“

Geordi se nejistě zasmál. „Osm set terawattů je na náš zrychlovací motor strašně moc.“

„To vím. Proto jsem s vašimi zástupci upravil stupeň spalování hmoty v antihmotu. Výkonnost motorů se zvýšila na sto deset procent a snažíme se z něj dostat sto patnáct, možná sto dvacet.“

Geordi hvízdal. „To nemůžeme udržet dlouho.“

„Nemusíme. Potřebujeme se jen dostat zpátky. Jen tak dlouho, než chňapneme tu správnou strunu.“

„Máte pravdu.“

„Ale až tam budeme,“ řekl Hwiii, „bude tu další problém.“

Geordi se na něho, podíval.

„Vy si myslíte, že budeme sami?“ zeptal se delfín.

Geordi zamrkal a přikývl.

„Neříkám, že musíme upravit aparát...“

Geordi vybuchl smích. „Ještě jsme ho ani nepostavili! A co testování?“

Hwiii se lišácky podíval. „Uděláme, co je nezbytné. Chtěl jsem jen naznačit, že ho můžeme použít způsobem, o jakém oni neuvažovali. Nemáme sice tak velký motor jako oni, zato máme něco jiného.“

„Hostujícího odborníka na teorii hyperstrun,“ řekl Geordi a oplatil Hwiiimu lišácký pohled. „Struna přece vibruje oběma směry. Nebo ne, Hwiii?“

„Máme nejlepšího strojníka Hvězdné flotily,“ řekl Hwiii a otevřel čelisti. „S pekelně vynalézavou hlavou.“

„Pekelní jsou oni. Ale mezi námi, myslím, že na něco přijdeme.“

Hwiii se podíval na konzolu. „Pan Dat dokončil systemizaci.“

„Dobrá, půjdeme. Než začneme s ukládáním panelů, prohlédnu si všechny spojky a rád bych se ještě rychle podíval na systém souborů.“

„Hodně rychle. Nějak se mi nezdá, že by ti druzí jen plavali okolo a mávali ploutvemi.“

Oba se spěšně proplétali nebo proploovali dokem plným techniky, kolem jednotlivých dílů základu matrice, připomínajících ohromné prázdné plástve. Čipy i panely se zatím montovaly na jiné panely, jež budou součástí matrice. Kousek od nich uviděl Geordi přístroj, který neznal. Kbelík. Podíval se dovnitř a uviděl čerstvou, lesklou makrelu. Zasmál se a šel za Hwiiim.

Picardovi trvalo patnáct minut, než znovu uviděl svůj můstek. Musel si dát dlouhou sprchu, aby obzvláště i skutečně spláchl špínu z druhé Enterprise.

Když konečně vešel na můstek, pocítil ohromnou úlevu z pohledů, které ho vítaly. Žádné vojenské pozdravy. Lidé vstávali, protože ho chtěli přivítat. Neměli strach, že je zabije, když to neudělají.

„Hlášení, Jedničko,“ řekl Picard a zamířil k svému křeslu. „Vzdalujeme se druhé Enterprise hyperrychlostí pět,“ řekl Riker. „Zatím žádné známky pronásledování.“

„V pořádku. Chci vidět záznam lodního deníku v době mé nepřítomnosti.“

„Na počítači v pohotovostní kabině, kapitáne.“

Picard vešel dovnitř a s velikou úlevou se posadil. Dotkl se obrazovky, aby si prohlédl záznam v deníku. Za ním tiše vstoupil Riker, dveře se zavřely.

Picard vzhlédl a krátce se usmál. „Nervózní, Jedničko? Budte bez obav, vybral jste si tu pravou.“

Riker se také krátce usmál, ale jeho oči byly vážné. „Měl jste velké štěstí, kapitáne.“

Picard pokrčil rameny. „Co jsem měl dělat? Udělal jsem, jen co jsem musel. Tak jako vy. Tak, jak jsme to udělali už tisíckrát, a budeme to dělat dál.“

Dotkl se obrazovky, aby viděl na další stránku. „Až se vrátíme, zaslouží si Troi a LaForge vyznamenání. Oba prokázali velkou odvahu a panache. Zvlášť pan LaForge hodně trpěl, aby získal informace, které právě analyzujeme.“

„Nebude to jen tak, dostat se zase zpátky.“ Picard se na Rikera ostře podíval. „Víte, že znají naše obranné manévry?“

„Počítal jsem s tím. Víím, že jste připravil nová opatření.“

„Ano, kapitáne, ale stále se ještě nemusíme dostat zpátky. A i když se tam dostaneme, mohou nás zničit na naší straně. Nejdůležitější je, aby naše informace dostalo za každou cenu velitelství Hvězdné flotily.“

„Souhlasím, Jedničko. Jen doufám, že nejsou tak šílení, aby nás zničili tady. V dlouhodobé perspektivě by to znamenalo zhroucení jejich vesmíru.“

Picard se zachmuřil. „Ale jak jsem je poznal, nesázal bych na to, že se starají o dlouhodobé perspektivy.“

„Taky si myslím. Navíc je otázka, zda získáme dostatečné množství energie pro aparát. Osm set terawattů znamená podstatnou část naší energetické produkce. Abychom uvedli aparát do chodu, musíme vypnout všechny lodní systémy, které můžeme postrádat, a dokonce i některé z těch nejdůležitějších. Může se stát, že se odsud prostě nedostaneme. V tom případě se musí dostat zpátky něco jiného.“

Picard přikývl. „Pokračujte.“

„Velitel Hwiii se domnívá, že to zařízení dokáže při využití mnohem menší energie vrátit do našeho vesmíru něco jiného. Například sondu. Měli bychom připravit sondu s veškerými informacemi o tom, co se přihodilo, o aparátu i o hrozbě, již představuje tento vesmír. V případě, že se nám nepodaří vrátit zpátky, musíme Hvězdnou flotilu varovat.“

S tímto problémem se Picard už dlouho trápil. Teď byl rád, že se našlo aspoň takové řešení. „V pořádku. Připravte sondu. Když dojde k boji, naši povinností bude bojovat tak dlouho, dokud se sonda nedostane

do bezpečí. Bude-li to nevyhnutelné, zničíme sami sebe, abychom zajistili její únik.“

„Co uděláme s jejich lodí?“

Picard se zamyšleně podíval na Rikera. „Přiznám se, že jsem zvědavý, co by se stalo, kdyby jedna loď galaktické třídy vrazila přímo do druhé.“

„Jejich loď je spíš válečné třídy Dreadnought. Nejsou si úplně podobné.“

„Jste pedant,“ řekl pobaveně Picard a pokračoval v četbě záznamu. „Přece je nenecháme, aby sledovali sondu na druhou stranu, Jedničko.“

Riker zavrtěl hlavou.

„Pan Dat by měl začít s přípravou sondy,“ řekl Picard. „Zjistíte, kdy bude pan LaForge připraven k testování průnikového zařízení.“

„Ano, pane.“ Riker se nehýbal. Picard znovu vzhledl. „Ještě něco?“

Dlouhé mlčení. „Jaký byl?“

Picard vzdychl a protáhl se. „Můj protějšek je bezesporu mnohonásobný vrah. Člověk, který poslal nejlepšího přítele na smrt a týrá svou partnerku. Zrádný, brutální, chladný, lstivý a vypočítavý. Bezcitný kat mnoha světů.“ Podíval se na Rikera. „Chcete slyšet něco o vašem protějšku?“

Riker polkl. „Jdu za panem Datem,“ řekl a rychle odešel.

Picard se jen trochu, trošku usmál a pokračoval ve čtení.

~~~~~

„Máme na senzorech loď,“ řekl Dat. Pracoval chvíli na panelu a zadíval se na obrazovku. „Přibližuje se rychlostí sedm.“

Uprostřed obrazovky byla malá, tmavě stříbrná skvrna. Riker se na ni podíval a vydechl.

„Kapitáne, blíží se druhá Enterprise,“ řekl a dal povel podporučíku Redpathovi: „Rychlost osm.“

„Rozumím. Rychlost osm,“ řekl Redpath. Z pohotovostní kabiny vyšel kapitán a podíval se na obrazovku hlavního zaměřovače. Troi, uvolněná a ve své obvyklé uniformě, přišla od turbovýtahu a posadila se na své místo.

„Už to začíná,“ řekl Picard. „Pane Redpathi, seznámil jste se s novými úhybnými manévry, které připravil velitel Riker s technickou skupinou?“

„Ano, kapitáne. Je to docela jasné.“

Picard skryl úsměv a posadil se do centrálního křesla. „Doufám, že to tak jasné není, podporučíku. Jinak nás bude druhá loď snadno sledovat.“

„Promiňte, pane. Myslel jsem...“

„Děkuji, pane Redpathi. Hlavně je držte co nejdál od nás. Picard volá strojovnu!“

„Tady LaForge, kapitáne.“

„Hlášení. Jak pokračujete?“ V pozadí uslyšeli krátký výbuch rozčilené delfínštiny. „Musíme ještě něco předělat, pane. Soustava průnikových rezonátorů není –“

„Jak dlouho, pane LaForgi?“ Picard mluvil co nejmírněji a sledoval přitom stále rostoucí skvrnu, jež ho pozorovala z obrazovky.

„Deset minut, kapitáne.“

„Je mi líto, pane LaForgi. Bude to jen pět. Počítáte k tomu také testování aparátu?“

Delfínština v pozadí byla ještě nesrozumitelnější. „Vy to jíte?“ vykřikl někdo ve strojovně a jiný mu odpověděl: „Ještě ho pobízejte. Má už třetí kbelík.“ Nastala odmlka a Picard se už chystal říct něco řízného, když se ozval výbuch nevázaného nadšení. „Funguje to,“ křičel Hwiii, „funguje!“

„V aparátu je energie, kapitáne,“ Geordi křičel, aby přehlušil rostoucí burácení zrychlení. „Osm set terawattů. Celkový výkon hyperprostorových motorů je rovných patnáct tisíc terawattů. Sto patnáct procent.“

„Jak dlouho to loď vydrží, veliteli?“ zeptal se Picard.

„Těžko říct, kapitáne. Energii máme, ale aparát zatím nepracuje. Až ho aktivujeme, dojde k značnému poklesu a rychlost se sníží.“

„Zrychlení na osm celých pět,“ řekl Picard. Vstal a stáhl si tuniku uniformy dolů. Samou radostí se usmál. „Pane Worfe, veškerou zbývající energii štítům. Pane Redpathi, zahájit únikové manévry prvního stupně. Nic nápadného.“

„Jistě, pane.“ Hvězdné pole se začalo na hlavním zaměřovači sklánět a ohýbat. „Je to pořádná zátěž na strukturální pole,“ řekl Dat. „Na celé lodi poklesla energie.“

„Motory běží na stosedmnáct procent,“ ozval se hlas LaForge. „Máme asi pět minut, kapitáne. Na průnikovém zařízení probíhá testování.“

„Už víte, co potřebujeme?“ zeptal se Riker.

„Instrukce druhé lodi mluví naprosto jasně, veliteli,“ řekl Hwiii. „Zdá se, že to psali pro technické antitalenty. Máme štěstí, že nic nepovažovali za samozřejmé. Při zkušebním provozu vyhodnocuje aparát základní frekvenční strukturu hyperstrun a porovnává frekvence reziduálních strun, spojených ještě s lodí. Jakmile se budou shodovat, můžeme to spustit.“

Picard si vzdychl. Díval se na skvrnu na hlavním zaměřovači, sledující spirálovou dráhu jejich letu. „Čím dřív, tím líp, veliteli.“ Pohlédl na Troi. „Jak se cítíte, poradkyně?“

„Mnohem líp, kapitáne. Děkuji.“

„Stav posádky?“

„Jsou připraveni,“ řekla a povzddechla si. Picard zdvihl obočí. Troi se vzpamatovala a řekla: „Všichni mají obavy, kapitáne, ale jsou připraveni na nejlepší, nebo to nejhorší.“

„Kapitáne, blíží se,“ řekl Dat. „Jsou od nás dvě stě tisíc kilometrů.“

„Ted' něco živějšího, pane Redpathi,“ řekl Picard a znovu si sedl.

„Jistě, kapitáne,“ řekl Redpath a vytřukal na klávesnici pokyn.

V tu chvíli se stal pohled na hlavní zaměřovač nebezpečný každému, komu by vadil rychlý pohyb. „Přejděte na taktické manévry,“ řekl Picard. Na obrazovce se objevila dráha Enterprise i loď, která ji pronásledovala. Pomalu ale jistě ji doháněla. Picard věděl, že to tak dopadne. Viděl motory ve strojovně a znal jejich obrovskou sílu. To není fér, myslel si.

V tomhle závodě jsme na straně života my. Proč nám vesmír trochu nepomůže?

„Mústek,“ ozval se naléhavě LaForgeův hlas. „Zkoušky se nezdařily. Opakuji: nezdařily. Pro náš aparát jsou poklesy energie příliš velké.“

„Musíte to nějak zvládnout, pane LaForgi,“ řekl co neklidněji Picard. „Pronásledovatelé jsou už nepřijemně blízko. Jak dlouho potrvá další testování?“

„Padesát vteřin, než je znovu nastavíme,“ zapískal v pozadí Hwiii.

„Dejte se do toho.“

Sledovali obrazovku. Picard se začínal potit. Viděl, jak se skvrna druhé Enterprise pomalu přibližuje. Na Worfově stanici to slabě zapípalo. „Druhá loď nám dává znamení, kapitáne,“ řekl překvapeně.

Riker se s hrůzou podíval na Picarda. Ten se velmi pomalu a pohodlně usadil v centrálním křesle. „Pusťte obraz.“

Obrazovka blikla a rozjasnila se pohledem na druhý mústek. Jako by se dívali do zrcadla, jen uniformy měli jiné. Stál tam Riker i Troi a uprostřed seděl ve stejné pozici jako Jean-Luc druhý Picard.

„Enterprise,“ řekl. „Nemůžete nám utéct, ani nad námi nemůžete zvítězit. Radím vám, vzdejte se.“ Picard si dovolil jemný úsměv. „Už jsem vám řekl, kapitáne, že o naši situaci nebudete rozhodovat. Nic mě nepřesvědčí, že ušetříte loď nebo posádku, která by se vzdala. A rozhodně ne tu naši. Možná vám nemůžeme utéct, ani nezvítězíme, ale i při síle vašich zbraní a motorů vás ještě můžeme překvapit. Máme něco, o čem nevíte a s čím jste nepočítali.“

„O to právě jde,“ řekl druhý Picard. „Proč se zbytečně pouštět do boje, který bude jen marnou ztrátou lidských životů? Podle toho, co jsme o vás zjistili, najdeme určitě nějaký kompromis. Nějaké...“

Picard pohlédl na Troi. Jen se usmála a naznačila obočím: Ať si ještě něco vymyslí. Jean-Luc řekl druhému Picardovi: „Vaše poradkyně narazila v mé mysli i u mých lidí na oblíbené téma. Jistě vás o tom informovala. Ostatně, je to její povinnost. V tom se vyzná, ale být vámi kapitáne, dal bych si na ni pozor. Naznačila mi, že by vás mohla zbavit velení.“

Druhá Troi seděla chladně a bez zájmu. Druhý Picard po ní šlehl jediným ledovým pohledem a odvrátil se. „I kdybych uvěřil bláhové představě, že byste kohokoliv z nás ušetřil,“ pokračoval Jean-Luc, „zeptajte se raději svého hlavního strojníka, zda můžete nechat loď naší hmotnosti ve vašem vesmíru. Když tady zůstaneme a nezáleží na tom, jestli zničení nebo ne, váš vesmír to za čas vážně poznamená. Nerovnováha postupně vyvrcholí subprostorovými a hyperprostorovými poruchami, jež roztrhají planety na kusy. Z jejich hvězd se stanou novy, nahromaděné v oblasti původního průniku.“

Druhý Riker se otočil. „Nesmysl.“

Picard vůbec nereagoval. Ví to, pomyslel si Jean-Luc. „Vám je to ovšem jedno,“ řekl svému protějšku. „Za vašeho života to nebude a myslíte si, že se vám to podaří před nadříženými utajit. Pro ně by to byl stejně jen statistický nebo teoretický předpoklad, který nemusí brát vážně. V tom je další rozdíl mezi námi – zničíte nás tady jako kdekoli jinde. Přitom

pořád doufáte, že nás dostihnete, zajmete, zničíte naše štíty a získáte svou kořist. Ale tentokrát žádná kořist nebude. Než bychom padli do zajetí, raději zničím loď sám a vaše Impérium tím bude odsouzeno k záhubě. Tak o tom uvažujte. A nemyslete si, že vám to projde. Najdeme způsob, jak to Impériu oznámit. Má-li být váš vesmír dřív nebo později zničen, postaráme se o to, aby se Impérium dovědělo, čím je to zásluha. Klidně nás zkuste chytit... My bychom vás ušetřili, kdybychom dostali příležitost, ale k tomu asi nedojde. Dělejte, co umíte.“

Druhý Picard se kupodivu nerozčiloval, ani nekřičel. Jen klidně seděl a díval se na svůj protějšek. „Já vám nerozumím, kapitáne. Dal jsem vám příležitost přežít.“

„Jsou důležitější věci než přežít,“ řekl velmi tiše Picard. „Ale to je zbytečné, vy nás nechápete.“ Pohlédl na druhého Wofa, stojícího s kamennou tváří za jeho protějškem. „Snad se z nás nestane to, co z vás. Končím.“

Obrazovka zhasla. Picard seděl a ještě se potil. Bylo neuvěřitelné, kolik námahy ho stálo s tím člověkem jen promluvit. Riker se na něho zvědavě podíval. „Ta druhá Troi chce velení?“

Picard se krátce, drsně usmál. „To je slabé slovo. Ale možná k tomu ještě dojde.“

„Enterprise je od nás sto padesát pět tisíc kilometrů a stále se blíží, kapitáne,“ řekl Dat.

„Máte připravenou sondu?“ zeptal se Picard.

„Ano, pane.“

„Připravte všechna teoretická data o vedlejším působení průniku a naprogramujte sondu k Zemi. Štítům přidejte maskovací program pana LaForge. Čím bude pro ně těžší ji objevit, tím lépe.“

„Jistě, kapitáne. Bude to chvilku trvat.“

„Samozřejmě. Zvyšte obrátky, pane Redpathi. Ať se s tím pronásledováním pořádně zapotí.“

„Ano, pane,“ řekl vesele Redpath a dal se do toho. Picard se rychle podíval na taktickou obrazovku a při pohledu na dráhu Enterprise se kradmo usmál: „Strojovna!“

„Tady LaForge, kapitáne. Jsme v polovině druhého testovacího cyklu. Vypadá to dobře.“

„Počkáme, pane LaForgi,“ řekl Picard. Čekali.

„Sto tisíc kilometrů,“ hlásil Dat. „Zvýšili rychlost na devět.“

„Udělejte totéž,“ řekl Picard.

„Kapitáne, máme potíže! Energie kolísá, možná budeme muset přerušit testování.“

Picard polkl. „Je to naprosto nezbytné?“

„Kapitáne,“ ozval se Hwiii. „Chci abyste to věděl dřív, než se něco stane. Kdyby se nám to nepovedlo, zůstaneme viset v půli cesty a oni budou přímo za námi.“

„Rozumím, veliteli,“ řekl Picard. „Buďte tak laskav a strčte do toho ploutví.“

Slyšel, jak se Hwiii zasmál. Za ním se ozval hlas Geordiho: „Je to ono? Podařilo se to?“

„Výsledek pozitivní. Křivka ukončena na čtrnácti.“

„Testovací cyklus pozitivní!“ hlásil Geordi.

„Výborně,“ řekl Picard. „Pánové, připravte se. Za jak dlouho to začne?“

„Vylučovací program trvá tři minuty,“ řekl Geordi. „Nesmíte při něm měnit rychlost, kapitáne. Jestli chcete zrychlit, udělejte to hned. Fáze můžete použít jen minimálně, už teď nás stojí štíty víc energie, než si můžeme dovolit. Jakýkoli pokles energetické křivky celou akci zastaví.“

„Hyperrychlost devět celých pět, pane Date,“ řekl Picard. „Zadní štíty na plný výkon, pane Worfe. Sledujte nutaci, mohli by změnit taktiku a zaútočit shora nebo zdola. Připravte všechna fotonová torpéda. Veškeré systémy i životní funkce, které nezbytně nepotřebujeme, na minimum.“

Seděli a pozorovali druhou Enterprise, blížící se rychleji a rychleji. „Přešli na zrychlení devět celých pět, kapitáne,“ řekl Dat. „Jejich energetická výkonnost ukazuje, že jsou schopní takovou rychlost udržet několik hodin. My musíme zrychlení omezit během pěti minut.“

„Rozumím,“ řekl Picard. „Udržujte stálý chod, pane Redpathi. Očekávám od vás maximální vynalézavost v mezích strukturálních limitů. Nezapomínejte, že se strukturální pole snižuje.“

„Ano, kapitáne,“ řekl Redpath a soustředěně pracoval na panelu. Picard jen tiše seděl a naslouchal slabému sténání namáhaného materiálu lodi. Tentokrát na to vůbec nedbal.

„Mají zrychlení devět celých šest, kapitáne,“ řekl tiše Dat. „Osmdesát tisíc kilometrů.“

„Pane Redpathi?“

„Dělám, co můžu, pane.“ Redpath se potil. Picard ho sledoval a věděl, že víc se udělat nedá.

„Stálý chod!“ ozval se Geordiho hlas ze strojovny. „Jednu minutu!“

„Udržujeme stálý chod,“ řekl Picard, i když slovo stálý bylo v tomto případě velmi relativní. Taktická obrazovka ukazovala něco úplně jiného. Loď vzdychala ještě hlasitěji. „Pane Worfe, připravte fotonová torpéda. Dokážou zřejmě jen udržet druhou Enterprise od naší zádi, ale i to bude stačit.“

„Stačí, když je udržíte kousek stranou, kapitáne,“ řekl hlas Hwiiiho. „Pokud se nepřenesou ve stejnou chvíli s námi – a během zásahů na štíty se přenášet nemohou zažijí stejné výpadky energie jako my.“

„Spolehněte se, veliteli. Pane Worfe, zaměřte torpéda na maximální rozptyl. Nejde nám o čistý průstřel, pokuste se zasáhnout štíty, až se přiblíží.“

„Mění taktiku, kapitáne!“ vykřikl podporučík Redpath a jeho ruce létaly po pultu. „Snášejí se shora v široké spirále.“

„Vidím,“ řekl Worf a přistoupil k ovladačům. Picard sevřel opěradlo křesla a snažil se předstírat svůj obvyklý klid. „Dvacet sekund!“ ozval se Geordi. „Devatenáct, osmnáct...“

„Vystřelili fotonová torpéda,“ řekl Dat. „Celou dvacítku.“

„Vyhněte se, pane Redpathi,“ řekl Picard. „Udělejte cokoli, teď nemůže štíty posílit.“

Loď hrozivě zasténala. Její zvuk klesl do subbasových hloubek. „Strukturální pole je vyrovnané, ale jen minimálně,“ hlásil Dat.

„... jedenáct, deset, devět...“

„Zasáhli jsme jejich štíty,“ řekl Worf, sledující svou obrazovku. „Efekt nepatrný, ale energie kolísá. Blíží se torpéda.“

„Pokračujte v palbě, pane Worfe,“ řekl Picard. „Další pokles energie by se nám hodil. Pokuste se zasáhnout jejich torpéda.“

„Další salva připravena, kapitáne.“ Odmuka. „Torpéda odpálena.“

„...čtyři, tři, dva...“

Loď se otřásla nárazy torpéd na štíty. Světla zablikala a téměř ve stejnou chvíli se zvláště setmělo, jako by vesmír přivřel oči a chystal se kýchnout...

... světla se znovu rozzářila. Dívali se jeden na druhého a překvapeně mrkali.

Ze strojovny se ozval pronikavý zvuk, zvedající se do dlouhého, veselého švitoření. Byl příliš čistý, aby to bylo jen pískání techniky. „Výsledek pozitivní!“ křičel Geordi. „Přenos se zdařil!“

„Gratuluji, pane LaForgi,“ řekl Picard. „Jsme, tam, kde máme být?“

„Jsme doma,“ vykřikl Hwiii. „Tenhle vesmír bych poznal všude, kapitáne. Poznám ho i ve spánku!“

„Na to si vzpomínám. Spoléhám na vás. Stav pronásledování?“

„Dokud se nepřenesou, tak se to nedozvíme, kapitáne,“ řekl Dat a sledoval konzolu. „Pravděpodobně mají záznam charakteristik hyperstrun spojených s naší Enterprise a využijí ho k naší lokalizaci.“

„Nebudeme tu vyčkávat,“ řekl Picard. „Zvýšit rychlost; pane Redpathi. Pro změnu letíme přímo vpřed.“

„Máme zrychlení devět celých čtyři, kapitáne. Při přenosu jsme trochu ztratili rychlost.“

„To je divné,“ řekl ve strojovně Hwiii. „Rychlost bychom ztrácet neměli.“

„První zákon termodynamiky neplatí na rozhraní dvou vesmírů, Hwiii,“ řekl Geordi. „Termodynamické konstanty jsou u obou vesmírů stejné. Musí být, jinak by neměly tak vysoký stupeň shody.“

„Pánové,“ řekl pobaveně Picard, „nemůžete toho na chvíli nechat?“

„Druhá loď se přenesla,“ řekl Dat. Všechny hlavy na můstku se otočily a srdce se zastavila. „Směr jedna nula tři. Stupeň čtyři, vzdálenost dvě stě deset tisíc kilometrů. Blíží se rychlostí devět celých šest.“

Picard se podíval na Rikera. „Připravte sondu, daleko jim neutečeme.“

Riker přikývl. Vstal, aby zařídil vše potřebné.

„Pane LaForgi a veliteli Hwiii, dokázali jste to,“ řekl Picard. „Musím vám poděkovat, že jsme se dostali zpátky. Bohužel tu máme nové problémy.“

Chvilí bylo ticho. „Dostali se za námi,“ řekl Geordi.

„Ano. Nám se aspoň podaří varovat Hvězdnou flotilu a předat jí informace, které jste získal.“ Přesto bylo Picardovi těžko u srdce. Destrukce lodi znamená pro jejich vesmír stejnou katastrofu, jaká by čekala

vesmír Impéria. Nebude to sice za mého života, myslel si hořce Picard, ale každý se dozví, kdo zavinil ztráty milionů životů. Snad by bylo přece jen lepší, kdybychom to udělali tam. Hvězdná flotila by ale zůstala bez varování.

„Neutečeme jim,“ řekl Picard. „Jediné co můžeme, je utkat se s nimi a zničit je. Musím informovat posádku.“ „Počkejte, kapitáne!“ ozval se Geordi. „Ještě je tu jedna možnost.“

„A mohu se na ni spolehnout?“ Ticho. „Tak vidíte, pánové,“ řekl Picard. „Nedá se nic dělat.“

„Počkejte, kapitáne!“ řekl Hwiii. „Ve jménu vašich národů, ve jménu Federace! Naděje je ve vodě už málo, ale ještě žije.“

„Nedovolím, aby nás zajali,“ řekl Picard. „Bez boje nás nedostanou. Máme-li všichni umřít, bude to stát za to.“ „Správně, ale dejte nám ještě čas!“

„Jen tolik, kolik mohu, veliteli.“ Picard se podíval na Worfa. „Vyhlásit pohotovost.“

Lidé ve strojovně utíkali na všechny strany a Geordi s Hwiiim se skláněli nad řídicím pultem a hádali se. Posádka lodi stála v pozoru a poslouchala zesílený hlas kapitána, ale tady dole na to nikdo neměl čas.

„Posádko, pozor. Mluví kapitán. Naše situace je následující...“

„Nemůžeme,“ řekl Geordi.

„Můžeme!“ řekl Hwiii.

„Odnese nás to až do horoucích pekel!“

„Když to neuděláme, dostaneme se tam stejně. Proč to tedy nezkusit?“

„Poslechni, ty bláznivá rybo –“

„Komu říkáš rybo, ty savče s kulatou hlavou a necitlivou kůží? Vyjde to, vyjde! Vzpomeňte si na žraloky! Mají strašlivé zuby, ale kdopak by chtěl zabít žraloka tak, že by ho kousal? Nejlepší je nechat ho plavat co nejrychleji na vás a pak do něho udeřit. Vektory se sečtou a jeho rychlost se obrátí proti němu. Musíte to zařídit tak, aby spolupracoval na svém pohřbu. Obrátit jeho sílu proti němu.“

„Rychlost.“ Geordi zíral na Hwiiiho. „A budou venku. Oddělili se z vlastního vesmíru a vnikli do našeho stejně, jako jsme předtím pronikli do jejich vesmíru, my. Obrátíme to! Podíváme se na software. Chce to jen trochu času a další energii.“

Ted' zase zíral Hwiii: „Žádnou další energii nemáme!“

„Nevadí, když nám ji dají oni.“

„No jistě. Klidně je můžete požádat!“

„Máte místo mozku slanečky, Hwiii. Štíty přece pracují dokonale.“

„Ale brzy přestanou, jakmile se k nám přiblíží! Jejich fázery –“

„Mají každý tři terawatty! Tak se podívejte! Použijeme štíty a uděláme tohle.“

Nastalo krátké ticho a pak se ozvalo vysoké, přemýšlivě táhlé hvízdnutí. „Měl jste pravdu s mým mozkem. Ale jestli se zmýlíme, roztrhne to plášť lodi jako mořské chaludy!“

„Když obrátíme pole pláště, tak ne. Stačí strukturální pole při impulsu.“

„Stačí! Víte, kolik tun –“

„Jedna celá pět milionů. Chcete je mít raději pohromadě, nebo rozptýlené na volné radikály vodíku? Dobrá! Proved'te inverzi plášťového pole a upravte nutaci silových polí.“

Hwiii zazpíval vzrušením. „Potom obrátíme generátory pole a energie půjde zpátky do výměnného fázového generátoru? Ano, jistě. A potom –“

„Potom stačí pevná hmota mající víc než deset na osmdesátou metrických tun v okolí tří set tisíc kilometrů.“

„Ale tady nic takového není.“ Odmlka. „Okamžik.“

„Nestačilo by tohle?“ zeptala se Eileen na druhé straně konzoly. Oba se na ni překvapeně podívali. Ukazovala na displej.

Pospíchali k ní. „Jak jste na to přišla?“ ptal se Hwiii. „Bylo to mezi rovnícemi,“ řekla klidně Eileen. „V materiálech týkajících se hmoty. Polovina funkcí aparátu je zaměřená na problémy spojenými s hmotností. A teď tu jeden máme.“ Pokrčila rameny. „Začala jsem hledat, když jste se hádali o fáze-rech.“

Geordi s Hwiiim se dívali na displej. „Je to 2044 Hydra,“ řekla Eileen. „Spíš byla. Ted' je to hnědý trpaslík. Má pro vás dost hmotnosti?“

„No tohle,“ řekl Geordi, „víc než deset na devadesátou. Hrůza. Nechtěl bych se k tomu dostat moc blízko.“

„Čtyři až pět set tisíc kilometrů bude stačit,“ řekl Hwiii. „Kde je ta věc?“

„Asi tři sta světelných let směrem od galaktického jižního pólu,“ řekla Eileen.

Geordi se na okamžik zamyslel: „Při rychlosti devět celých pět – dvanáct minut. Pokud to vydrží zrychlovací cívky.“

„Můžeme je posílit,“ řekl Hwiii a zamířil k ovládacímu panelu motorů. „Nebude to na dlouho, ale to nevadí.“ „Okamžik, Hwiii,“ řekl Geordi a obešel panel, na nějž se dívali. „Nemohli bychom obrátit poslední část procesu ještě jednou?“

Hwiii se překvapeně podíval na Geordiho. „Co?“ Vrátil se k panelu.

„Další inverze, nebo spíš subverze. Když vezmeme tyto prvky hyperstrun a silou vyvoláme změnu, bude nám stačit pouhých deset procent změny fáze.“

Oči Hwiiiho se rozšířily. „Nebude to jako strčit žraloka mezi parmice? To nemůžeme dlouho vydržet.“ „Nemusíme. Jakmile znovu vypneme hyperprostorový pohon, přerušíme shodu hyperstrun. Pak už neudělají nic.“

„Dáme se do toho,“ řekl Hwiii a vrátil se k ovládacímu panelu zrychlovacích motorů. „Řekněte mi, s čím mám začít.“

„Nejdřív zkuste posílit zrychlovací cívky. Ty budeme potřebovat hezky rychle.“ Geordi se dotkl odznaku. „LaForge volá kapitána Picarda!“

Picard seděl v křesle a sledoval, jak se druhá loď znovu pomalu přibližuje, i když Redpath neustále pokračoval v zoufalých úhybných manévrech. „Jste si jistý, že to vyjde, pane LaForgi? Musí se to podařit, závisí na tom mnohem víc než jen náš osud.“

„Chápu, kapitáne. Je to nejlepší možnost, jak z toho vyvážnout živí, a to nemluvím o dalších problémech.“

„Jste o tom přesvědčený?“

„Vsadíme na to svůj život.“

„To určitě,“ řekl Picard a uvažoval. „Dobrá. Nemám na vybranou. Jaký směr potřebujete?“

„Dva sedmdesát jedna, stupeň tři, 2044 Hydra. Musíme se dostat na vzdálenost asi pět set tisíc kilometrů. Maximálně čtyři sta tisíc. Je to trpaslík s velkou hmotností – nesmíme se moc přiblížit, jinak bude jeho gravitace působit na hyperprostorové motory. Ke konci akce zrychlení vypneme, ale energii budeme potřebovat.“

„Chcete se přiblížit k hnědému trpaslíkovi jen reaktivním pohonem?“ řekl Riker. „Je to bezpečné?“

„Vůbec to není bezpečné, ale je to jediná šance přežít, veliteli.“

Přežít, myslel si Picard. Jak je ta touha silná. Podíval se na zaměřovač a potom na Redpathe. „Jste unavený, pane Redpathi. Předáte na chvíli řízení panu Datovi.“

„Ano, pane,“ řekl Redpath. Byl nervózní a pořádně se mu ulevilo.

Picard vstal. Stáhl si tuniku, usmál se a postavil se za Data. „Teď jste naším trumfem v rukávu, pane Date. Máme výhodu: naši nepřátelé nemají vás. Stačil jste se seznámit s novými obrannými postupy?“

„Ano, kapitáne. Většinu z nich jsem zpracovával s velitelem Rikerem.“

„Výborně. Budete to potřebovat. Ti lidé jsou jiní, ale rozhodně nejsou hloupí. Jako každého je můžete snadno překvapit, ale učí se rychle. Nastavte kurs pana LaForge a vyrazíme.“

„Ano, pane.“ Výhled na obrazovce se změnil. Prostor byl tmavší, bylo tu jen málo hvězd.

Picard se po chvíli otočil. Viděl, že si ho s vážnou tváří prohlíží Troi. „Jste nervózní,“ řekla.

„Myslím, že když z toho vyvážneme, budu nervózní ještě dlouho.“

Přikývla. „Nebudete sám.“

Nepatrně se usmál. „Žádná rada, poradkyně?“

Troi se zatvářila kysele. „Teď jsou mé rady až příliš ovlivněné mou reakcí. Lituji, že jsem ji neudeřila víc, když jsem k tomu měla příležitost.“ Ušklíbla se. „To není moc hezké.“

„Ne. Ale to místo provokuje v každém to nejhorší. Bylo by pošetilé se domnívat, že na nás nezanechá následky.“ „Máte pravdu, kapitáne. Jde mi jen o to, jak dlouho budou trvat.“

„Věřte mi, poradkyně, že jsem také zvědavý,“ řekl Picard a pozoroval stále se blížící druhou loď. „Přesto bych si přál, aby trvaly ještě dlouho, než aby náhle zmizely.“

Troi přikývla.

„Neustále se přibližují, kapitáne,“ hlásil Dat. „Zvýšili zrychlení na devět celých šest.“

„Můžeme srovnat rychlost, pane LaForge?“

„Radši ne, kapitáne,“ přišla odpověď. „Velitel Hwiii pracuje na zrychlovacích cívkách a musí udělat pár choulostivých věcí. Můžete počkat dvě minuty?“

Dat se podíval na obrazovku. „Při této rychlosti budeme za dvě minuty čtrnáct sekund v dosahu jejich fázérů.“ „Udělejte, co musíte, pane LaForge,“ řekl Picard. Při pohledu na rostoucí skvrnu na zaměřovači se znovu zapotil. „Okamžitě nás upozorníte, kdy můžeme zrychlit. Jak dlouho to ještě motory vydrží?“

„Nějakých patnáct minut, kapitáne. Za tu dobu se dostaneme tam, kam potřebujeme, a můžeme začít ubírat rychlost. Potom vypneme zrychlení.“

Picard z toho nebyl příliš nadšený. „Zadrží naše štíty jejich palbu?“

„Dlouho ne,“ řekl Geordi a znělo to až příliš vesele.

„Ale nebudeme to potřebovat.“

Picard přikývl. Pohlédl na Troi a potom na Rikera.

„Sonda je připravená?“

„Ano, kapitáne. Čekáme na váš pokyn.“

„Vyšlete ji.“

Dat se dotkl pultu. „Sonda je na cestě.“

„Sledujte ji. Chci mít jistotu, že ji nezpозorovali a nezničili,“ řekl Picard. „Pane Worfe, zašifrujte kopii všech dat v sondě a okamžitě pošlete subprostorem Hvězdné flotile.“

„Ano, kapitáne.“

„Metoda opasku i šlí,“ řekl Riker.

Picard přikývl. „Zvlášť v tomto případě je lepší víc než méně.“

„Kapitáne,“ řekl Worf a mračil se na svou konzolu.

„Subprostor blokuje loď pronásledovatelů.“

To jsou tak dobře vybavení? uvažoval Picard. Nebo se jedná o standardní zařízení hvězdné lodi z vesmíru, kde zrada je naprosto běžnou věcí? Představil si, jak asi taková Flotila vypadá, a zděsil se. Raději na tu myšlenku rychle zapomněl.

„Sonda nerušeně pokračuje,“ řekl Dat. „Už ji minuli. Buď se s ní nechtěli zdržovat, nebo ji vůbec nezpозorovali.“

„Jaké jsou možnosti?“

„Zatím není nic jisté,“ řekl Dat. „Je velmi dobře maskovaná. Kdyby ji objevili, předpokládám, že by aspoň během letu vystřelili fotonové torpédo.“

Picard přikývl. „Předpokládejme, že unikla. Pane Worfe, zkoušejte dál subprostor. I když se tam nedostaneme, zpозorují naši snahu a budou si myslet, že nemáme jinou možnost, jak Hvězdné flotile předat informace.“

„Ano, pane.“ Všichni seděli a sledovali přibližující se loď. „Jak to vypadá, pane LaForge?“ zeptal se Picard.

„Za chvíli budeme připravení, kapitáne. Ozvu se, až se přiblížíme k 2044. Nevidím žádný důvod, proč by se to nemělo podařit.“

„Dobře.“ Picard se ohlédl na Rikera. „Jestli se zmýlil, mám chuť ho degradovat.“

„Budete to muset udělat posmrtně,“ řekl Riker.

„To platí pro všechny,“ řekl Picard a pevně stiskl rty.

~~~~~  
„Co dělají cívky?“ zavolal na Hwiiiho Geordi.

„V pořádku,“ odpověděl Hwiii. „Zvýšil jsem frekvenční vyrovňávání asi o dvanáct procent. Na chvíli by to mělo stačit.“

„Doufejme,“ řekl Geordi. „Sledujte rovnováhu. Kdyby nám teď ulétly kryty motorů, vypadali bychom jako hlupáci.“

„K cíli je asi šest minut,“ řekla Eileen přes rameno Geordimu. Vzhlédl od konzoly a znovu mu dělalo potíže dívat se na ni klidně.

„Co je?“ zeptala se. „Vypadáš, jako by tě bolela duše. To je jen stres, nebo jsem něco řekla?“

„Ty ne,“ vyhrkl Geordi.

„Tak kdo?“ Vytřeštila oči. „Ach ne. Já jsem tam taky.“

„Ty ne,“ řekl Geordi a sklopil oči. Moc mu to nepomohlo. Počítač se stále namáhal s čísly, která potřebovali, aby se mohli přiblížit k hnědému trpaslíkovi a získali hmotnost jeho pole. Znovu se na ni podíval. „Byla úplně jiná.“

Polkla. „Co jsem... co ti udělala?“

„Byla milá,“ řekl po chvíli Geordi, „ale hlavně jí šlo o moje postavení.“

Eileen na něho zírala a pak znechuceně sešpulila rty. „Až skončí tohle šílenství, tak ti ukážu. K čemu by mi bylo tvé postavení? Víš, jaká je legrace, když tě vidím, jak se v tom plácáš?“ Odběhla na druhou stranu panelu a vrhla se do práce u jedné z obrazovek. Potom se na něho podívala a udělala „vzteklou“ grimasu, v níž však bylo víc laskavosti než ve všech úsměvech té druhé Eileen.

Geordi cítil, že se mu vrací jeho úšklebek a nemusí se už do něj nutit. „Co dělá rovnováha?“ zeptal se Hwiiiho. „Drží,“ řekl delfín od svého panelu. „Myslím, že ji můžeme nechat chvilku na pokoji.“

„V žádném případě. Nesmíte strojům tolik důvěřovat, Hwiii! Brewere, pojd'te sem a sledujte záznam. Jestli se změní vzhůru nebo dolů o nula celá pět procent, zavolejte mě. Dobrá, podíváme se na to nejdůležitější, Hwiii.“

„Cíl čtyři minuty,“ hlásila Eileen od hlavní obrazovky. „Malá změna zrychlovacího pole motorů.“

Geordi s Hwiiim se na sebe podívali, zavrtěli hlavami a znovu pohlédli na hlavní obrazovku. „To je 2044,“ řekl Geordi. „Síla gravitačního pole?“

„Jedna celá osm krát deset na osmdesátou čtvrtou atts,“ řekla Eileen. „Podle očekávání.“

„Dobře,“ řekl Geordi. „Máme už interakci hyperstrun, Hwiii?“

„Zatím jen virtuální: Skutečná nastane, až vypneme zrychlení. Virtuální síly jsou teď na –“ Hwiii si prohlédl přístroje sledující jeho část aparatury, vestavěné do průnikového zařízení, „– čtrnácti celých šesti miliwaynech. Jako obvykle se zvyšují s inverzí vzdálenosti.“

„Potřebujeme víc než dvacet, že?“

Hwiii se tiše zasmál. „Já bych měl radši padesát, ale dvacet bude stačit.“

„To mluvíte o rybách nebo o silách pole?“ řekl Geordi. „No nevdá. Půlku bitvy jsme zvládli, teď ještě zbytek. LaForge volá můstek!“

„Slyším, pane LaForgi,“ řekl Picard. Stále se potil.

„Jsme téměř hotoví, kapitáne,“ řekl LaForge. „Blížíme se rychle k 2044. Jeho gravitační pole působí na zařízení tak, jak jsme předpokládali. Ted' potřebujeme ještě trochu energie.“

„Najednou potřebuje strojník energii,“ divil se Riker. „Ta je přece ve vašem sektoru.“

„Dnes ne, veliteli. Kapitáne, až bude loď vzdálená milion kilometrů od trpaslíka, vypnete zrychlení. Náhlý pokles rychlosti způsobí, že se energie zrychlovacích polí promění v modrý fázový posun a kinetickou energii. Ale bude jí málo. Potřebujeme ještě zásahy na štíty, pak získáme to, co nám schází, a oni zažijí překvapení, o jakém se jim nesnilo.“

„Kolik zásahů je potřeba?“ zeptal se Riker.

„S jejich fázery stačí málo,“ řekl Geordi. „Jen pár minut. To je na tom to krásné, ale musí se dostat dost blízko – a to bude nepřijemné.“

„Ujišťuji vás, pane LaForgi, že to nebude jediný nepřijemný aspekt této akce. Jak blízko?“

„Dva tisíce kilometrů. Pět set by bylo lepší.“

Picardovi se protáhl obličej. „To si budeme hledět z očí do očí. Je to opravdu nutné, pane LaForgi?“

„Kapitáne, není to samozřejmě ideální, ale na takovou vzdálenost si můžeme být relativně jistí, že je při sebestrukci vezmeme s sebou.“

Picard zachmuřeně přikývl. „Máte pravdu.“

„Druhá Enterprise se stále blíží,“ řekl Dat. „Je od nás sto tisíc kilometrů. 2044 Hydra je vzdálená parsek a půl.“ „Připravit vysokorychlostní zpomalení,“ řekl kapitán. „Picard volá posádku! Čeká nás vysokorychlostní zpomalení. Nastanou obvyklé poruchy umělé gravitace. Připoutejte se.“

Vyčkal, až červené poplachové sirény varovně zahoukaly a utichly. „Pozice protivníka, pane Date.“

„Blíží se přímo k nám rychlostí devět celých sedm, kapitáne.“

Picard se jen nepatrně usmál, když to slyšel. „Zřejmě trochu přelétnou.“

„To je pravděpodobné, kapitáne,“ řekl Dat při práci na konzole. „Veliteli LaForgi, synchronizace se systémy strojovny.“

„Jsme připraveni, Date,“ ozval se hlas Geordiho. „Do toho!“

„Kapitáne?“

„Podle plánu, pane Date. Začněte!“

Hyperpole přestalo fungovat a Enterprise se rázem dostala do normálního prostoru. Energetický rozdíl se nevyrovnával postupným zpomalením, ale mohutnými výbuchy radiace a světla. Uvnitř se všechno třásla a poskakovalo. Picard se držel opěradel svého křesla a představil si, co vidí druhá Enterprise: hvězdná loď se náhle zahálí pronikavým, nebezpečně vypadajícím světlem, zpomaluje a padá k mrtvé hvězdě.

Mohli bychom získat moment překvapení, uvažoval. Budou si myslet, že loď explodovala. Když zkontrolují stav hmoty, poznají, že se zmýlili a zaútočí. „Hlášení, pane LaForgi!“

„Dokončujeme zpomalování, kapitáne. Vstoupili jsme na oběžnou dráhu 2044.“

„Druhá Enterprise přelétla o dvě celé šedesát tři světelných let,“ řekl Dat. „Vracejí se a normálně zpomalují. Pokud jsou senzory energie přesné, připravují vypnutí hyperpohonu.“

„Na obrazovku,“ řekl Picard. Teď, když skončilo divoké manévrování, ji mohli zase použít. Hluboko pod nimi se objevil hnědý trpaslík. Nebyl však hnědý, ale temně rudý. Starý znavený řěřavý uhlík, žhoucí energii dávného gravitačního zhroucení, jenž brzy vyhasne a zčerná.

„Vypnuli zrychlení, kapitáne. Zvětšení na prostřední obrazovce.“

Znovu uviděli temně stříbrnou skvrnu, snášející se blíž a blíž.

„Zvedli štíty,“ hlásil Worf. „Připravují všechny fázové banky.“ S výrazem nepříjemného překvapení se díval na svůj displej. „Jejich palebná síla je značná.“

„To si myslím,“ řekl Picard. „Zvedněte štíty, pane LaForgi!“

„Jsme na ně připravení, kapitáne. Za třicet sekund navážeme „spojení“ mezi námi a trpaslíkem.“

„Proved'te, pane LaForgi!“

Letěli pomalu po oběžné dráze. Neustupovali a druhá loď se blížila víc a víc, připravená k palbě. Picard se díval na tmavý, krutý objekt, snášející se k němu, a něco vzadu v mysli mu říkalo: Chlapec stál na hořící palubě...

Musel se zasmát, jen jednou, a druhá loď se přiblížila, ještě víc. Riker se na něho podíval. „Kapitáne?“ Picard zavrtěl hlavou. „To nic. Netušil jsem, kolik mi v mozku zůstalo zasutých říkanek. Tam u nich jsem si na ně musel vzpomenout, ale teď už se s nimi můžu rozloučit.“

„Střílejí,“ řekl Worf. Vyšlehly paprsky fázérů a loď se otřásla, když dopadly na štíty. Druhá Enterprise se přiblížila ještě víc. Posměšně mýjela jejich přistávací dok ve vzdálenosti sotva tisíc kilometrů.

„Pane LaForgi,“ řekl už hodně nervózní Picard, „je to pro vás dost blízko?“

„Potřebujeme ještě pár náletů, kapitáne.“

„Mezi úbytkem energie a přetížením štítů bude jen nepatrný okamžik, veliteli,“ řekl Dat. „Rozdíl několika megajoulů může znamenat úspěch akce, nebo explozi celé lodi.“

„To mi nemusíte říkat, Date! Hlavně dávejte pozor a nedělejte nic, dokud vám neřekneme! Když to vyjde, nebudeme se už muset namáhat.“

Loď poskočila a otřásla se novým zásahem fázérů, tentokrát zezadu. „Ztráta patnácti procent energie v zadních štítech,“ řekl Worf. „Mám tu nějaké divné hodnoty.“

„To jsme my,“ ozval se Geordi. „Vydržte, tam nahore! Než balón vyletí, musíme ještě něco provést se strunami.“ „Popadněte všechny struny, pane LaForgi, ale rychle!“ řekl Picard. „Dlouho už palbu nevydržíme.“

„Hwiii, postrčte to. Potřebujeme víc!“ Ticho. „Kapitáne, nechte je ještě střílet. Potřebujeme co nejvíce energie.“ Druhá Enterprise se znovu objevila a udě-

lala další nálet. „Pálí ze všech fázérů, kapitáne,“ řekl Worf, ale Picard to dobře věděl. Loď se zachvěla, jako by ji zvedl obr a zatřásl s ní. Světla pohasla a rozsvítlo se nouzové osvětlení. „Zadní štíty jsou dole,“ hlásil Worf. „Paluby čtyřicet tři a padesát jsou poškozené. Enterprise nalétává znovu.“

„Pane LaForgi!“ vykřikl Picard.

„Už jen jednou, kapitáne!“

„To může být naposledy,“ řekl Picard a viděl, jak se na obrazovku řítí velká, hrozivá, tmavě stříbrná věc.

~~~~~  
Ve strojně se nad hlavním panelem skláněli Hwiii s Geordim. „To je ono,“ řekl Hwiii. „Řetěz je spojený. Ještě jeden výstřel“

„Už je tady.“

„Zapínám automatiku,“ řekl Hwiii a dotkl se poslední kontrolky. „Naskočilo to?“

Geordi se ohlédl. „Energetické vodiče drží. Tak pojď, ty zatracená...“

Druhá Enterprise vypálila. Celá loď se zatřásla, ale nebylo to nárazem fázérů – ten absorbovaly štíty. Geordi s Hwiiim se drželi panelu a sledovali, jak se strašlivý plamen energie propálil ze štítů do průnikového aparátu. Zdálo se, že vzduch kolem nich vibruje a houstne napětím. Síly hyperstrun a gravitace, propojené řetězcem hmotnosti hnědého trpaslíka, se natáhly zpátky a sevřely terč, který jim určili Geordi a Hwiii. Na jednom konci praku bylo závaží trpaslíka a na druhém Enterprise. Hlavně abychom nepovolili dřív, než to začne, zoufale si přál Geordi. Vibrace ještě zesílily. Vesmír potměl. Tentokrát se chystal kýchnout pořádně. Všichni a všechno, co nebylo připoutané, padalo na zem.

Na můstku viděl Picard druhou Enterprise, pálící z bezprostřední blízkosti. Očekával, že znovu zažije to, co v raketoplánu: záblesk ohně, roztrfštěné stěny, vybuchující ven do tmy. Místo toho všechno zhoustlo a potměnělo, vzduch vibroval mohutným náporom energie a loď se třásla...

Najednou se druhá loď bez pohybu vzdálila. Nebyla pouze menší; na loď, letící reaktivním pohonem, byla daleko, neuvěřitelně daleko. Nepohybovala se ani zrychlením, neviděli obvyklý barevný efekt. Jen se vzdalovala dál a dál... A najednou byla pryč.

„Pane Date,“ řekl Picard a podíval se z Rikera na Troi. Vypadali stejně překvapeně, jako se cítil on. „Hodnocení?“

„Loď zmizela, kapitáne,“ řekl Dat. „Nebyla zničena. Pouze bez změny polohy přemístěna z našeho vesmíru.“ „Strojovna!“ řekl Picard. Hluk ho nejdřív vylek, ihned však pochopil, že se nejedná o výkřiky bolesti, ale projevy nezřízené radosti: jásot, pískot a hulákání.

„Tady LaForge,“ téměř zpíval Geordiho hlas. „Au! Nechte toho, Hwiii, ještě mě to tam bolí!“

„Hlášení, pane LaForgi,“ řekl Picard a nedokázal potlačit smích.

„Jsou pryč, kapitáne,“ řekl Geordi. „Jsou tam, odkud přišli! Využili jsme jejich reziduální hyperstruny stejně, jako jsme použili naše, abychom se dostali sem. Ale ještě to neskončilo.“ V jeho triumfálním

hlase bylo stále napětí. „Hwiii musí rychle udělat ještě jednu permutaci místní struktury hyperstrun. Pro nás. Až bude připravený...“

„Ted!“ vypísl v pozadí Hwiii. „Kapitáne, vyrazíme odtud rychlostí devět, abychom dostatečně změnili vlastní vazbu hyperstrun a oni za námi nemohli zpátky.“

„Rychlost devět. Pane Redpathi, teď!“ řekl Picard. Loď poskočila dopředu. Picard se s velkým uspokojením podíval na hlavní zaměřovač, kde znovu ubíhaly hvězdy. „Jak dlouho, pane LaForgi?“

„Asi za hodinu už se za námi nemohou vrátit bez podstatné změny vlastního aparátu. Budeme daleko, předaleko a náš kurs neuhádnou.“

„Výborně, pane LaForgi. Pane Redpathi,“ řekl Picard řídícímu důstojníkovi, „můžete se pobavit. Postarejte se, aby náš kurs v žádném případě neuhodli.“

„Ano, pane!“

Picard vstal, stáhl si tuniku a usmál se. „Jdu do své kabiny. Vy a já,“ řekl Troi, „musíme samozřejmě sepsat zprávu pro Hvězdnou flotilu i pro osvětu našich kolegů – pokud jsem, použil správný výraz. Než se pan LaForge pustí do své zprávy, chci, aby se zastavil na ošetřovně. Má za sebou opravdu zlý den.“

„Zařídím, kapitáne,“ řekla Troi.

„V pořádku. Na večer svolávám poradou velitelů sekce. Víím, že si všichni potřebujeme odpočinout, ale

musíme počkat, až se situace trochu uklidní. Ještě něco?“

Rozhlédl se po můstku. Lidé se na něho dívali spokojeně a Riker řekl: „Vítejte zpátky, kapitáne.“

Picard přikývl a odešel.

Když se za ním zavřely dveře jeho kabiny, zůstal chvíli stát a jen se rozhlížel kolem sebe. U stěny čekal přikrytý malířský stojan. Přistoupil k němu a odhalil plátno. Díval se na les v Luberonu: pruhy padajících slunečních paprsků, malá skvrna třepotavého světla. Najednou měl pocit, že stíny v krajině jsou mnohem výraznější, zvlášť tmavá místa pod stromy. Otočil se a šel ke knihovně. Vše bylo na svém místě, všechno vypadalo tak jako předtím. Ale nedávno se tím nechal zmýlit. Znovu sáhl po Shakespeareovi, potěžkal knihu v ruce a rychle ji otevřel.

Díval se na stejnou stránku jako vždycky. Prohlédl si celý odstavec. Porcie byla na svém místě, i déšť z nebes a milosrdenství bylo tam, kde mělo být. Následoval žert Nerissy s prstenem, šprýmy žen a na závěr vítězství lásky.

Zavřel knihu a znovu se podíval na plátno. Drobný dotek světla se chvěl mezi stromy, zářil proti stínům. Tak nepatrný kousek života potřeboval tmou, aby mohl jasně svítit. Jinak by nebyl vidět.

Picard se usmál, sám v přítomné kabiny. Potom se tiše usadil ke stolu a začal psát zprávu.

Kapitola šestnáctá

Picard seděl v pohotovostní kabině a naposledy prohlížel zprávu, aby se ujistil, že na nic nezapomněl. Trvalo mu to překvapivě krátkou dobu, než všechno popsal, nebo alespoň zaznamenal vše, co se týkalo Hvězdné flotily. Rozhodně chtěl mít jistotu, že nevynechal nic, co by později mohlo být důležité.

Ozval se zvonek u dveří a Picard vzhledl. „Vstupte.“ Dveře se otevřely a vešel trochu nervózní Barclay. „Volal jste mě, kapitáne?“

„Ano, pane Barclayi. Posad'te se.“

Barclay si sedl. Už se nezdál tak nervózní.

„Prohlédl jsem si váš služební záznam,“ řekl Picard a opřel se do křesla. „Vaše práce u vědeckých sekcí a v oddělení počítačů je nadřazenými hodnocena kladně. Dokonce se o vás několikrát zmínil velitel Riker. Viděl jsem, že děláte mnoho práce navíc.“

Barclay se zavrtěl. „Nedokážu jen tak sedět, kapitáne. Zbláznil bych se.“

„Jistě. Já vím.“ Picard se na okamžik zahleděl na obrazovku a řekl: „Vaše další povýšení mělo přijít asi za rok, ale nevidím důvod, proč bych vám nedal zvláštní doporučení.“ Lehce se usmál. „Jsem rád, že vás mohu povýšit s okamžitou platností.“

Barclay zamrkal a nadšeně se usmál. „Děkuji vám, kapitáne!“

„Neděkujte... Jak jsem řekl, jsem rád, že to mohu udělat. Odchod.“

Barclay s úsměvem vstal. Poděkoval kývnutím Picardovi a vyšel ven.

Picard chvíli seděl a také se usmíval. Jeho úsměv měl však nádech smutku. Mohl jsem splnit slib při normálním postupu, myslel si, ale tohle je lepší, než nesplnit ho vůbec. Musíme zachovat symetrii.

Ještě se vrátil ke své zprávě.

~~~~~
Porada velitelů sekcí začala jako obyčejně. Velitelé se již seznámili s první zprávou Picarda i Troi, ale na Geordiho zprávu si ještě budou muset počkat. Když se konečně dostal na ošetřovnu, rozčílil „stav jeho nervového systému“ doktorku Crusherovou natolik, že mu zakázala jakoukoli práci nebo výkon povinností nejméně na tři dny. Povolila mu, aby se zúčastnil porady – „ale pouze proto, aby uzavřel své záležitosti; tak ho moc neobtěžujte!“ – řekla zlostně všem, když se usadili kolem stolu.

Geordiho její vzrušení spíš pobavilo. Chtěl informovat o tom, co dokázali s Hwiiim. „Průnikový aparát má spoustu dalších možností. Záleží na tom, jak použijete jeho základní rovnice. Ale to nejdůležitější – pro Hvězdnou flotilu to rozhodně nejdůležitější bude – je subverzivní využití aparátu k vracení lodí do původního vesmíru.“

„Základem této techniky je zjišťování struktury hyperstrun u objektu velké hmotnosti a její porovnávání se strukturou jiné, menší hmotnosti,“ řekl Hwiii,

sedící vedle Geordiho. „Tuto techniku můžeme použít u jakéhokoli objektu, u hvězd, planet nebo jiných velkých astronomických těles. Pokud jsme se obávali invaze flotily z jiného vesmíru, tak je to zbytečné. Nyní může mít každá planeta vlastní obranu proti lodím jiného vesmíru. Stačí dostatečné množství energie a spojení se strunami vlastního vesmíru, aby je vystřelily zase zpátky.“

„Impérium udělalo taktický omyl,“ pokračoval Geordi. „Nedovedlo teoretický výzkum až k jeho logickým závěrům. Kdyby to udělali, pochopili by celý problém a možná by se o misi nikdy nepokusili. Nebo by se obrátili k jiné teorii, která by se nedala použít proti nim. V každém případě o nich teď víme a známe úroveň jejich techniky. Všechny hvězdné lodi nebo planety mohou být vybavené zařízením schopným poslat je zpátky okamžitě, jakmile se tu objeví. Pokud se o to ještě pokusí.“

„Bude to ještě nějaký čas trvat, než dostaneme po subprostorových rádiovlnách odpověď od Hvězdné flotily,“ řekl Picard. „Pro každý případ bychom měli zůstat v této oblasti vesmíru do té doby, než se dozvíme, že Hvězdná flotila má naši zprávu a připravuje obranná opatření. Když jsme se z toho tak úspěšně dostali, byla by hanba, kdybychom se teď dopustili nějaké neopatrnosti.“

Lidé u stolu přikyvovali. „Myslím, že Hvězdná flotila o tomto incidentu veřejnost informovat nebude,“ řekla doktorka Crusherová. „Je to psychologická časovaná bomba.“

„Máte pravdu,“ řekl Picard. „Musíme posádku varovat, aby o tom při zprávách domů pomlčela. Tyto informace budou velmi pravděpodobně utajeny. Kromě toho si myslím, že Hvězdná flotila si nebude přát, aby novou techniku získali Romulani.“

„Rozhodně,“ řekl Dat. „Při jistých úpravách se dá logicky adaptovat na vyhledávání jiných vesmírů, jak to při své práci s hyperstrunami udělal velitel Hwiii. Dovedete si například představit vesmír, kde není Federace, ani říše Klingonů, ale vládnu Romulani? Představte si, co by si Romulani našeho vesmíru z takové návštěvy přinesli!“

Chvíli o tom uvažovali a kolem stolu se míhaly neklidné pohledy. „Naštěstí to není náš problém,“ řekl Picard. „To necháme Hvězdné flotile. Zítra odešlete podrobné zprávy ze všech sekcí. Očekávám je v osmnáct nula nula. Ještě něco?“

„Ještě jedna věc,“ řekla doktorka Crusherová. „Psychická zátěž byla v posledních dnech neúměrně vysoká. Je nezbytné s tím něco udělat.“

Hwiii se na ni se zájmem podíval. „Co navrhuje?“ zeptal se Picard. Podala mu svůj trikodér. „Tohle určíte všem terminálům.“

Podíval se na displej. Bylo tam napsáno:

KOMODOR W. RIKER A PORUČÍK WORF
VÁS ZVOU NA „NOC V OPEŘE“
PŘIJĎTE VŠICHNI
ČERNÝ MOTÝLEK NENÍ POVINNÝ
20.00 HLAVNÍ SIMULÁTOR II

Picard jí vrátil trikodér. „Někdy má lékařství zvláštní způsoby,“ řekl. „Souhlasím.“

Ze dveří holokabiny se ozýval hluk výkřiků, smích a ladění orchestru. Ve velké zclacené hale zářily lustry a na vzdálenější stěně se otvíraly dveře do lóží, zdobené rudým sametem. Picard přistoupil k lóži číslo dvanáct a sluha v livreji, s napudrovanou parukou, se uklonil a otevřel mu dveře.

Velké lustry divadla už zhasínaly, Picard v přítmí lóže jen stěží rozeznal, co se děje v sále. V publiku, vypůjčeném z jiného místa i času, probíhaly již před začátkem představení ojedinělé pěstní šarvátky.

Picard se opatrně protáhl kolem obsazených míst a posadil se na sametem zdobenou židli ve stylu Ludvíka Patnáctého. Rozhlédl se. Po jeho levici seděli Worf s Rikerem.

„Nemůžu pořádně uvázat motýlka,“ mračil se Worf na Rikera. „Tenhle zvyk nosit slavnostní pásku je velmi zvláštní.“

„Ukažte, pomohu vám,“ řekl Riker a chvíli se s tím mořil. „Co to tam máte? To má být gordický uzel? Na to potřebuji fázer, abych to rozvázal.“

„Pořád jsem to zkoušel. Nechtělo mě to pustit.“

Halas orchestru i diváků se zvětšoval. „To je nějaká soukromá bitka,“ zeptal se Picard přes rameno, „nebo se může zúčastnit každý?“

„Pařížská opera, červen 1896,“ řekl Worf a začala předehra. „Nová vlna antipatií k zednářům.“

„Ach bože,“ řekl Picard. „Nešťastný Mozart.“

Předehra skončila. Na začátku opery se objevil Geordi v uniformě z druhé lodi, utíkal po pódiu a synchronizovaně s tenorem Taminem, hrdinou opery, zpíval: „Pronásleduje mě to, pronásleduje!“ Za ním se vyřítlo očekávané Monstrum – tvor podezřele připomínající posádku strojovny, v narychlo spíchnutých prostěradlech z nemocničního oddělení na způsob „čínského draka“, s omalovaným kbelíkem na odpadky místo hlavy. Když „Tamino“ spatřil nestvůru, přesvědčivě se roztřásl a omdlel. Zjevily se Tři dámy v provedení poručic Hessian, Egli a Rennerové, omráčily Monstrum fázery a okouzlujícím způsobem „zazpívaly“ o krásné dceři královny noci i o tom, že Tamino má jít za ní.

Lóže se začínaly plnit. Picard se rozhlédl a viděl hlavně posádku můstku. Zhlédl také Barclaye, oslavovaného kolegy z počítačového oddělení. Doktorka Crusherová seděla stranou a smála se tomu, co se dělo na scéně i v publiku, až jí tekly slzy. Dovnitř vplul velitel Hwiii, v manipulátorech držel táč a s úsměvem se zastavil u Picarda. Kapitán ucítil kaviár a také se usmál.

Hwiii se podíval na Rikera. „To je ta dáma, o které jste se zmiňoval, veliteli? Asti Spumante, královna noci?“

„Téměř jste se střelil,“ řekl Riker. „Astrafiammante. Nevypadá krásně?“

Ve skutečnosti to byla Troi, s vlasy upravenými do neuvěřitelné konstrukce, ozdobené diadémem z replikovaných diamantů velikosti vajíček červenky. Ebenová říza se na ní vlnila a leskla jako samotná noc. Světla reflektorů se rozzářila a Troi všechny oslnila. Začala předstírat zpěv rozzlobené královny, její hněvivá výčitka o „unesené“ dceři projela vzduchem jako ohnivá hyperstruna. Publikum bojovalo dál.

„Ó, sladký Concord,“ řekl tiše Picard.

„Ne,“ řekl Hwiii, podávající Picardovi šampaňskou flétnu. „To je gewürztraminer, sehr trocken. Opravdu výborné.“

Picard se vzal sklenku a usmál se. „Netušil jsem, že pijete víno.“

„Ale jistě,“ řekl rozšafně Hwiii. „Pokud mi pan Worf nesebere slámku.“

„Překvapuje mě, že se poradkyně rozhodla pro roli královny,“ divil se Dat. „Je to přece záporná postava.“

„Dejte si na ni pozor, veliteli,“ řekl Rikerovi Geordi, který si na okamžik odskočil ze scény pro trochu šampaňského. „Zdá se, že se jí to začíná líbit. Měl jste ji vidět tam u nich. Hrůůůů!“ Znělo to obdivně. Riker se po něm vesele podíval a dál sledoval Troi.

Na scéně pokračovalo bláznivé veselí. Lidé se objevovali a mizeli podle pořadí, nebo jen tak improvizovali. Jejich kostýmy a role k opeře nepatřily, ale všichni se drželi libreta. Krásný zpěv ještě umocnil triumf lásky a řádu nad chaosem a nenávistí. Vznesené téma, říkal si Picard a poslouchal dál. V minulých dnech, na tom temném místě, měl své chvílky pochybností.

Směs opery a legrace se táhla dlouho. Picard si ani nestačil uvědomit, jak je unavený, když najednou hleděl na Rikera s Worfem, stojící s černými motýlky na pódiu uprostřed nablýskaného sboru z devatenáctého století. Nadšeně zpívali něco o kloboucích. Musel jsem se odporoučet v půli Die Fledermaus, myslel si Picard. To nevypadá dobře.

Podíval se poloprázdnou lóží kolem sebe a v dálce, v přítmí, zahlédl veselý třpyt očí. Trochu nervózně vstal a vyšel z lóže do jasně osvětlené haly a zamířil ke dveřím simulátoru. Dveře se otevřely. Picard vstoupil do tlumeného, normálního světla chodby.

„Už jsem si říkala, kdy to asi vzdáte,“ ozval se za ním hlas Beverly.

Přikývl a položil jí paži kolem pasu. Připadalo mu to správné, když tam tak stála v nezvyklé nádhře devatenáctého století, v šustivém modrém hedvábí se šperky na krku. Šli společně chodbou k turbovýtahu.

„Myslel jsem na druhého Worfa,“ řekl. Skutečně o něm dlouho přemýšlel, než usnul. „Je tam sám. Nejlepší jediný slušný člověk na celé lodi. Tedy takový, jakému říkáme slušný my. Ale kdoví, i jiní měli světlé chvílky.“

Diane Duane

„Bohové mají dva džbány,“ řekla Beverly. „V jednom je dobro a v druhém zlo. A tak stvořili člověka. V některém je víc toho, v jiném onoho: takový je lidský rod.“

„Netušil jsem, že tohle znáte,“ řekl Picard.

Beverly přikývla. Chvíli šli tiše ke dveřím výtahu. Výtah zastavil. „Paluba dvanáct,“ řekl Picard a dveře se za nimi zavřely. „Myslím na něho. Přemýšlím, jestli to, co se stalo, mělo pro něho nějaký význam. Byli jsme tam jen okamžik. Těžko by to něco změní-

lo i tady, dokonce i po letech.“ Potřásl hlavou. „Dokáže jedno nebo dvě slova skutečně změnit svět?“

Výtah se zastavil. „Nevím,“ řekla Beverly a se zalíbením se na Picarda podívala. „Vypadá to, že zážeh opravdu působí.“

Políbila ho na tvář, zdvihla významně obočí a odešla.

Jean-Luc se za ní díval a dveře turbovýtahu zakryly jeho úsměv.